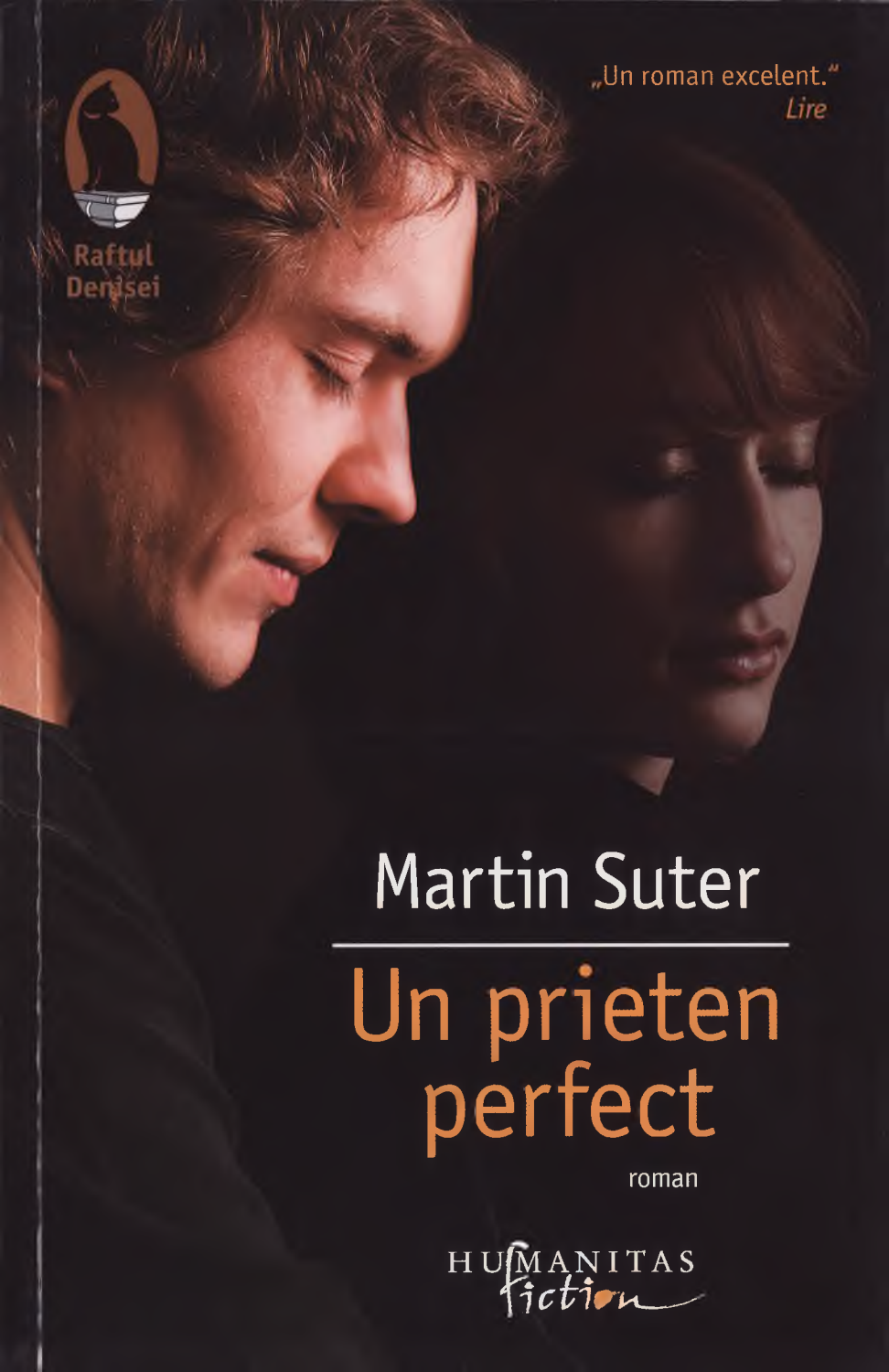
„Un roman excelent."
Lire
Raftul Denisei
Martin Suter
Un prieten perfect
roman
HUMANITAS
fiction

După câteva zile în comă profundă, Fabio Rossi deschide ochii într-o rezervă de spital. Tânărul jurnalist nu-și amintește când și cum a primit lovitura la cap care l-a adus la urgențe, nu știe cine este tânăra de la capătâiul lui, deși ea spune că îi este iubită, și nu are habar ce i s-a întâmplat în ultimele cincizeci de zile. Fabio bănuiește însă că evenimentele recente – care vor fi fost ele – pot avea legătură cu ultima investigație jurnalistică. Dar și aceasta rămâne un mister, pentru că laptopul ziaristului e curățat de date. Fabio speră să lămurească ciudatul *blackout* cu ajutorul apropiaților: doar ca Norina, fosta iubită, nu mai vrea să-l vadă, iar Lucas, prietenul cel mai bun, îl sfătuiește să lase lucrurile așa cum sunt. Perseverând, va afla Fabio ce se ascunde în spatele acestei schimbări inexplicabile a realității? Nu cumva s-a schimbat el însuși între timp?

Raftul Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

MARTIN SUTER

Un prieten perfect

Traducere din germană și note de
HERTA SPUHN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ioana Vîlcu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Elena Dornescu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Monitorul Oficial R.A.

MARTIN SUTER
EIN PERFEKTER FREUND
Copyright © 2002 Diogenes Verlag AG Zürich
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2013, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUTER, MARTIN
Un prieten perfect / Martin Suter; trad.: Herta Spuhn. –
București: Humanitas Fiction, 2013
ISBN 978-973-689-554-8
I. Spuhn, Herta (trad.)
821.112.2-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Mamei mele

1

Mâna îi simțea obrazul, dar obrazul nu-i simțea mâna.

Fabio Rossi o lăsă să cadă din nou pe pătură, dornic să se întoarcă acolo unde se aflase cu câteva minute în urmă. În spațiul fără simțiri, sunete, gânduri și mirosuri.

În primul rând mirosul îl făcea să nu deschidă ochii. Mirosea a spital. Avea timp destul să afle de ce se găsea acolo.

Apoi pătrunse prin întuneric o voce.

— Domnule Rooossi, chemă vocea, venind parcă de pe celălalt mal al unui râu; de atât de departe, încât o putea ignora, fără să pară nepoliticos.

Sunetele se îndepărtară, dar mirosul persista. Devenea mai intens cu fiecare respirație. Încercă să respire pe gură. Dar i se păru că nu-i în stare s-o deschidă decât pe jumătate. O pipăi. Din nou aceeași senzație. Degetele îi simțeau buzele, dar buzele nu-i simțeau degetele. Gura îi era totuși deschisă. Putea să-și atingă dinții. Lipsiți de simțire și ei, în tot cazul cei de pe partea dreaptă.

Partea stângă a feței și-o simțea normală. Și partea superioară a trupului. Își putea mișca și picioarele, simțea pătura pe degetele lor. Își pipăi brațul. Pe antebrațul stâng dădu peste un plasture, apoi peste tubul unei perfuzii.

Treptat, îl cuprindea panica. Dar tot refuza să-și deschidă ochii. Întâi trebuia să-și aducă aminte de ce era internat în spital.

Își pipăi capul. Părul de pe partea care i se părea străină îi lăsă o impresie ciudată: parcă era o căciulă. Un bandaj? Chiar

și în partea stângă era ceva în neregulă. În zona occipitală un plasture acoperea o porțiune dureroasă. Fusese operat la cap? I se extirpase o tumoră? Și odată cu ea amintirea faptului că avusese una?

Își deschise brusc ochii. Încăperea era întunecată. Izbuti să distingă un tub de perfuzie, atârnând lângă pat de un suport cromat. Lângă perete era o masă, pe ea un buchet de flori, deasupra mesei un crucifix. Deasupra capului său era fixat un mâner; pe mâner era înfășurat un cablu cu o sonerie; apăsă pe buton, tot mai speriat.

Trecu o eternitate până se deschise ușa. În lumina de neon a culoarului se ivi o siluetă care se apropie și aprinse lampa de pe noptieră.

— Da, domnule Rossi?

Perna și partea superioară a patului ridicată oblic îl siliră pe Fabio să-și schimbe poziția și să stea pe jumătate așezat. Femeia subțirică de lângă marginea patului era aproape în dreptul ochilor lui. Purta o bluză de bumbac albastră, largă, peste un pantalon din același material. Avea pe bluză un ecuson cu un nume pe care ochii lui Fabio deocamdată nu-l puteau descifra. Îi luă pulsul și-l întrebă, fără să-și ia ochii de la ceasul de pe mâna ei:

— Știți unde vă aflați?

— Asta voiam să vă întreb eu.

— N-aveți nici o idee?

Fabio își clătină cu precauție capul, în chip de negație. Femeia îi lăsă liberă încheietura mâinii și notă ceva pe fișa medicală de pe grilajul patului.

— Sunteți internat la Secția de neurochirurgie a Clinicii Universitare.

— De ce?

— Aveți o rană la cap, îi răspunse, apoi examină tubul de perfuzie.

— Ce rană?

— Un traumatism cranio-cerebral. Ați fost lovit la cap.

— Cum așa?

Femeia zâmbi:

— Asta voiam să vă întreb eu.

Fabio închise ochii:

— De când sunt aici?

— De cinci zile.

Își deschise ochii din nou:

— Am fost cinci zile în comă?

— Nu, de trei zile ați ieșit din comă.

— Nu-mi amintesc.

— Din cauza rănii de la cap.

— E chiar așa de gravă?

— Nu. Nici fractură craniană și nici sângerare internă.

— Și pansamentul?

— La Secția de terapie intensivă vi s-a aplicat o sondă de controlare a tensiunii cerebrale.

— De ce?

— La tomograf s-a constatat o contuzie a creierului și medicul a decis să vă mențină în narcoză și să vă supravegheze tensiunea cerebrală. Dacă ar fi crescut, ar fi însemnat că apare o inflamare a creierului sau că există riscul unei sângerări.

— Și ce s-a întâmplat?

— Creierul nu s-a inflamat.

— Am fost într-o comă indusă artificial?

— Într-o anestezie prelungită. Două zile.

Lui Fabio i se închideau ochii.

— Unde e prietena mea?

— Acasă, presupun. E de-abia trecut de miezul nopții.

— A plecat de mult?

— Nu știu. Sunt infirmiera de noapte, răspunse vocea, care acum venea din nou de dincolo de râu.

Norina îi spăla pântecele cu o lavetă moale. Simțea mâna ei ușoară și căldura lavetei. Stătea întins cu picioarele ușor desfăcute și se prefăcea că doarme. Auzea apa clipocind când storcea laveta, și abia aștepta să-l atingă din nou.

Îi săpuni părul pubian și zona inghinală. În sfârșit îi simți degetele pe membru; când i-l ridică, îl fulgeră o durere acută. Fabio scoase un țipăt.

— Scuze!

O voce masculină.

Deschise ochii. Lângă patul lui stătea un bărbat. Era aproximativ de vârsta lui; părul, blond spre alb, era tuns foarte scurt. Purta un pantalon de bumbac albastru și o bluză largă, albastră, cu mâneci scurte și cu un ecuson pe ea. Își ridică mâinile, cerându-și scuze.

— Cateterul din vezica urinară. *Sorry*. Știți unde vă aflați?

Fabio privi în jur. Lângă pat un suport de perfuzie, lângă perete o masă, pe masă un buchet de flori, deasupra ei un crucifix.

— Arată a spital.

— Aveți idee care?

— Habar n-am.

Bărbatul luă fișa medicală de pe grilajul patului și notă ceva.

— Sunteți la Secția de neurochirurgie a Clinicii Universitare.

— De ce?

— Aveți o rană la cap.

Fabio își pipăi capul. Partea dreaptă a feței părea amorțită. Pe țeastă simțea un plasture sau un pansament.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu vă aduceți aminte?

Fabio încercă să-și adune gândurile:

— Nu. Spuneți-mi dumneavoastră.

— Ați fost lovit în zona occipitală. E tot ce știm.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum șase zile.

— Atât am stat în comă? se sperie Fabio.

Infirmierul deschise sertarul noptierei și scoase de acolo un carnețel. Cuprindea însemnări cu scrisul lui Fabio. Îi arătă un pasaj: „Sufăr de o amnezie posttraumatică".

— Când am scris asta?

— Ieri.

Infirmierul dădu filele înapoi și-i indică alt pasaj: „Sufăr de o amnezie posttraumatică".

— Asta-i de alaltăieri.

Fabio citi și alte însemnări: „În Secția de terapie intensivă am fost racordat două zile la aparatul de respirație artificială și ținut sub anestezie. Mi s-a făcut o gaură în craniu și mi s-a introdus o sondă pentru controlarea tensiunii cerebrale". Sau: „Lobul frontal drept este lezat". Sau: „Cu sonda se măsoară tensiunea craniană; ea crește când se inflamează creierul sau când are loc o sângerare în cutia craniană". Sau: „*Mamma* a fost aici de cinci ori, în timp ce dormeam".

— Unde e maică-mea acum?

— Presupun că acasă la ea.

— Mama mea stă în localitatea Urbino, la șase sute cincizeci de kilometri de aici.

Infirmierul mai notă ceva.

— Ce scrieți acolo?

— O notă pentru doctorul Berthod: că vă amintiți unde locuiește mama dumneavoastră.

— Îmi amintesc totul, în afară de lovitura la cap.

Lui Fabio nu-i plăcu felul cum dădu din cap infirmierul. Continuă să răsfoiască paginile. „Norina a fost probabil aici", găsi scris. Și pe altă filă, mai în spate: „Florile sunt cu siguranță de la ea".

— Eram treaz când a fost prietena mea aici?

— Când și când.

Fabio nu mai spuse nimic.

— Notați-vă întrebările pe care vreți să le puneți doctorului Berthod, îi sugeră infirmierul și continuă să spele zonele intime ale lui Fabio.

Întunericul se umplu de parfum: de iasomie, trandafir, lăcrămioare, ylang-ylang, ambră și vanilie. Jumătatea stângă a buzelor lui percepu o atingere blândă. O gură? Fabio deschise ochii. Lângă el, atât de aproape încât nu reușea să-l vadă limpede, era chipul unei femei.

— Norina?

Chipul se depărtă. Acum îl putea distinge. Pomeți înalți, ochi mari, albaștri, gură mică, buze pline, păr blond, scurt. Cam douăzeci și cinci de ani.

— Salut, Fabio, spuse fata și surâse, făcându-și curaj, cum i se păru lui Fabio.

— Salut, zise Fabio.

N-o mai văzuse nicicând pe tânăra asta.

2

Treptat, Fabio începu să-și aducă aminte, măcar de ziua de ieri. Când se trezea, știa: zac în spital fiindcă cineva m-a lovit în cap. Am fost adus aici de o patrulă de poliție, căreia niște trecători i-au atras atenția asupra mea. Eram confuz, ochiul drept mi-era prea umflat ca să-l țin deschis, capul îmi sângera. Am un traumatism cranio-cerebral de gravitate medie, o fisurare a pielii capului în zona occiputului stâng, o leziune a lobului frontal drept, un hematom la ochiul drept, o fisură a fundului de ochi drept, care-mi apasă așa-numitul *nervus ophthalmicus* și mă face să-mi simt amorțit obrazul drept. Pesemne totul e din cauza căzăturii de după lovitură. Sufăr de amnezie anterogradă, dar și retrogradă, iar tânăra care-mi aduce flori și mă sărută nu este Norina. Se numește Marlen și e noua mea prietenă. De cinci săptămâni.

În timpul zilei, lucrurile erau suportabile. Mic dejun, spălat, fizioterapie, tomografie, encefalogramă. I se testau funcțiile creierului („când ridic un deget, ridicați două, când ridic două degete, ridicați unul"); i se așezau bețișoare cu vată dulci sau sărate pe limbă, pentru a-i examina nervii gustativi; i se cerceta sensibilitatea nervului trigemen cu înțepături de ac; i se testau reflexele cu un ciocănel de cauciuc; era pus să deosebească fierbinte de rece, ascuțit de tocit; trebuia să memoreze cuvinte și să le repete în ordine inversă; era chestionat asupra vieții și profesiei sale, asupra accidentului suferit; i se cerea să spună numele ultimilor trei președinți ai Statelor Unite, să precizeze data zilei

curente, era întrebat cum se numește redactorul său șef și cum și-a petrecut recenta vacanță de vară.

Fabio participa cu zel la cercetări. Voia să știe cum stăteau lucrurile cu el. Voia să știe ce păţise. Era dornic să știe ce nu mai știa.

Când nu era solicitat de procedurile cu scop terapeutic, de clarificare a diagnosticului sau supus îngrijirilor, moțăia, citea un pic (cu mare efort) sau primea scurte vizite.

Dar îndată ce infirmiera de zi strângea masa de seară care se servea destul de devreme și cobora storul, făcând să dispară cerul de vară încă luminos, se instala panica.

Mai avusese odată un sentiment asemănător. La nunta maică-sii, cu trei ani în urmă, la Urbino: băuse atâtea pahare de *grappa*, încât pe urmă nu și-a adus aminte de nimic. Nu știa de ce păţise așa ceva. Când tatăl său, în vârstă de șaptezeci de ani, murise, mama lui nu avea decât patruzeci și șase. Se recăsătorise după trei ani cu un prieten din tinerețe, iar Fabio nu avusese nimic de obiectat. Zvonul că fusese încurcată cu Aldo pe când taică-său mai era în viață nu-l făcea s-o condamne. Era o femeie frumoasă, nicidecum menită să-și petreacă serile alături de un bărbat bolnăvicios și bătrân, care știa pe dinafară componența echipei naționale de fotbal din Italia din ultimii patruzeci de ani. Și care debita întruna acest repertoriu.

Și totuși, Fabio se îmbătase la nuntă cu bună știință, treptat și demonstrativ, ca un amant respins. Se trezise, în pielea goală, în patul de oaspeți al bunicii lui, având lângă el o boccea cu așternutul său, cu hainele sale și cu ce dăduse afară din stomac. Bunică-sa locuia la Saludecio, la jumătatea drumului dintre Urbino și Rimini. N-avea habar cum ajunsese acolo.

Următoarele douăzeci și patru de ore le petrecuse înfruntându-și mahmureala și relatările celorlalți invitați despre excesul său. Panica nu apăruse decât atunci când constatase că vreo paisprezece ore din viața lui i se șterseseră din memorie. Oricât se străduia, nu izbutea să-și amintească nimic. Le putea reconstitui, le putea învăța, le putea examina ca pe o poveste trăită de

altcineva, dar propria lui versiune, trăirea lui personală, era pierdută iremediabil. La fel cum, pe vremuri, dintele de lapte dispărea de pe pervazul ferestrei a doua zi dimineața după ce-i fusese scos.

O experiență care-l speriase atât de tare pe Fabio, încât timp de doi ani nu mai pusese gura pe alcool și de atunci nu se mai îmbătase niciodată.

Acum îi dispăruseră cincizeci de zile.

Ultima amintire – proaspătă și vie ca și cum ar fi fost de ieri – era un interviu cu un mecanic de locomotivă. Fabio lucra de un timp la un reportaj despre mecanicii de locomotivă cărora niște sinucigași li se aruncaseră în fața trenului. Voia să afle cum se simțeau, cum își asumaseră o astfel de experiență, ce tratament psihologic li se aplica. Era una dintre acele povești care sunau mai bine la ședința redacțională decât ieșeau în cursul investigației ulterioare. Toți mecanicii povesteau același lucru, toți erau la fel de afectați, la fel de zguduiți, aveau pregătite aceleași cuvinte pe care le rostea și psihologul căilor ferate care-i îngrijea. Până când Fabio îl întâlni pe Erwin Stoll, un mecanic de locomotivă având doar douăzeci și cinci de ani, aflat în al doilea său an de serviciu.

Stoll era furios. I-o lua în nume de rău sinucigașului – un tată de familie în vârstă de patruzeci de ani, pe care-l părăsise nevasta – că se aruncase în fața locomotivei lui. I-o reproșa în chip cu totul personal.

— Ce i-am făcut eu căcănarului ăstuia ca să se arunce în fața locomotivei mele? Să se fi spânzurat sau să se fi azvârlit de pe un pod sau să fi înghițit pastile! Aveți idee cât cântărește un intercity? Peste șase sute douăzeci de tone! Iar eu conduc cu o sută douăzeci și cinci la oră pe această porțiune a traseului, înaintea curbei Feldau. Nici trei sute de metri vizibilitate, când e nevoie de șase sute cincizeci de metri ca să frânezi! Iar găoaza asta apare dintre tufișuri la două sute de metri de mine și se protăpește pe șine. Așa că nu-mi rămâne nimic de făcut! Un căcănar! Nu-i de mirare că l-a părăsit nevasta!

Era o pornire care-i plăcuse lui Rossi – furia mecanicului față de sinucigaș. Mai știa că-și propusese să reia și cu ceilalți intervievați acest aspect.

Următoarea amintire consta în vălmășagul dintre moțăială și trezie, din care începea să se elibereze treptat.

Tot ce se petrecuse între aceste două momente dispăruse din capul său ca într-o gaură neagră. Iar când încerca zadarnic, noaptea, să scoată cele uitate din gaura aceea, avea senzația că stă înghesuit într-o conductă, cu brațele strâns lipite de trup și nu se poate mișca nici înainte, nici înapoi. Acestei stări de claustrofobie nu-i putea pune capăt decât chemând-o pe asistenta de noapte. După oarecari tergiversări îi dădea o pastilă, care-l cufunda în scurt timp într-un somn adânc, fără vise.

— Ai vorbit cu Norina, *mamma*?

Francesca Baldi își duse mâna dreaptă la ceafă și-și îndreptă șuvițele de păr roșii, lungi și drepte, care-i cădeau pe umărul stâng. Fabio cunoștea gestul de pe vremea când era un băiețel. Nu știa până azi ce exprima: stinghereală, plictis, absență sau pur și simplu nevoia de a fi atinsă, fie și de către ea însăși.

— Norina nu vrea să-mi vorbească.

— Ai încercat?

— Da.

— Ce spune?

— Să las un mesaj, o să mă sune ea.

— Ți-a răspuns robotul?

— De câteva ori.

— Iar ea nu te sună înapoi?

— Nu.

— Pentru că nu lași nici un mesaj?

— Nu vorbesc cu niște mașinării.

— E o situație de urgență, *mamma*.

— Nu vrea să-mi vorbească.

— Cum poți să știi asta dacă n-o întrebi?

— Nici eu în locul ei n-aș vrea să vorbesc cu mine.

— Pentru că ești mama mea?

— Pentru că a terminat-o cu tine.

O asistentă băgă capul pe ușă, îi făcu un semn mamei lui Fabio și ieși.

— A sosit ora. Mă dau afară.

— Dar poate măcar să stea de vorbă cu mine. Oricum trebuie să știu cum s-a întâmplat.

— O să afli tu.

Îl sărută și se ridică.

— Promite-mi că ai să mai încerci.

— Promit, spuse maică-sa.

Mâna ei dreaptă dispăru din nou înapoia capului, ieși la iveală în stânga și-și alese câteva șuvițe roșcate. Poate, își spuse Fabio, acoperise dintotdeauna cu gestul ăsta un neadevăr.

Doctorul Berthod era un bărbat înalt, de patruzeci și ceva de ani; avea un aer voit neglijent și o țeastă pleșuvă ca un preparat provenit de la Institutul de Neurologie. Te privea cu ironie prin ochii lipsiți de gene de sub sprâncenele golașe, iar când zâmbea, rămâneai surprins să descoperi un șir de dinți fără cusur.

Îi împungea din loc în loc fața lui Fabio cu un ac bont și-și nota de câte ori obținea o reacție. Jumătatea dreaptă a feței, de la osul maxilar până la falca de sus, rămăsese amorțită.

— O să-mi revină capacitatea senzorială? întrebă Fabio.

Simțea acum mâna uscată, colțuroasă a lui Berthod pe jumătatea stângă a feței sale și se strâmbă, în așteptarea acului.

— În majoritatea cazurilor revine. Dar durează.

— Și dacă nu revine?

— Te obișnuiești.

— Te obișnuiești și cu pierderea memoriei? Nu mi-a mai venit în minte nimic, de la episodul cu mecanicul de locomotivă.

— E nevoie de timp și aici. Trebuie să regăsești calea de acces.

— Iar câteodată n-o regăsești nicicând, completă Fabio.

— Cine spune asta?

— Dumneavoastră. Ieri.

— Nu alaltăieri?

Fabio se gândi o clipă.

— Poate și alaltăieri.

— Nu. Gândiți-vă. Ieri, sau alaltăieri?

Fabio se gândi.

— Ieri.

— Cum de sunteți așa de sigur?

— Alaltăieri ați fost liber.

Berthod își dezveli dinții într-un zâmbet sclipitor.

— Cred că o să vă dau drumul acasă curând.

Aruncă acul într-un vas cromat.

— Și ce mă fac dacă ultimele cincizeci de zile din viața mea rămân pierdute?

— Le adăugați la primii patru ani din viața dumneavoastră. Pentru că nici de ăștia nu vă amintiți.

— Dar aceia n-au fost atât de marcați de destin.

— În privința asta se poate polemiza.

Fereastra era larg deschisă, dar storul cărămiziu fusese coborât pe trei sferturi; prin deschizătura îngustă intra aerul înăbușitor al unei după-amiezi târzii. Fabio nu-și lua ochii de la clanța ușii. Îndată ce se lăsa în jos, avea să se prefacă dormind.

Își îndemnase stăruitor mama să se întoarcă la Urbino. Ea acceptase grăbită și recunoscătoare. Încât, dacă venea cineva acum, la începutul orelor de vizită, cu siguranță nu putea fi decât Marlen. Sosea cu regularitate.

La început mai făcuse conversație cu ea, cum ai vorbi cu o cunoștință din teleferic. Aflase că avea un frate mai mic și o soră mai mare, că-i plăcea muzica dancehall-reggae și că era asistentă în secția de presă de la Lemieux, un concern alimentar internațional.

În această calitate o cunoscuse pesemne. Nu se îndurase s-o întrebe. Părea să sufere că nu-și aducea aminte de ea.

În timpul vizitelor ei își făcuse obiceiul să se prefacă dormind. Marlen se așeza lângă patul lui, îi mângâia obrazul amorțit și mirosea frumos.

Clanța ușii se lăsa încet în jos. Fabio închise ochii. Simți cum aerul stătut din încăpere se agită ușor. Printre gene văzu cum ușa se închide la loc. Vizitatorul constatase că doarme și nu voia să-l deranjeze. Poate era Norina?

— Da? strigă.

Ușa se deschise din nou. În pragul ei se ivi capul îngust, ras al lui Lucas Jäger, coleg și prieten.

— Credeam că dormi.

— Ai avut ghinion, replică Fabio.

Lucas avea aerul că ar fi preferat să nu se afle acolo. Închise ușa și-i puse pe pătură ediția lui *Sonntag-Morgen* din ziua următoare. Ziarul de duminică la care lucrau amândoi.

— Cum o duci?

— Am uitat, răspunse Fabio.

Rânjetul și-l simțea strâmb, deși se convinsese de mai multe ori, în fața oglinzii, că nu era așa.

Lucas rânji la rândul său. Puțin cam stingherit, i se păru lui Fabio.

— Când îți dau drumul?

— Luni sau marți. Te întâlnești cu Norina?

Lucas făcu un gest vag, care însemna probabil un da.

— Cum îi merge?

— Bine.

— N-a venit să mă vadă niciodată.

— Te surprinde?

Fabio reacționă iritat.

— Mă surprinde tot ce are legătură cu ultimele cincizeci de zile.

— Evident. Îmi pare rău.

Tăcură amândoi.

— Ce s-a întâmplat exact? întrebă Fabio după un timp.

— Te-ai culcat cu Marlen și Norina te-a prins.

— Asupra faptului?

— Nu chiar. Ai spus că ești plecat la un reportaj și în timpul ăsta erai cu Marlen.

— Dar ea cum a aflat?

Lucas ridică din umeri.

— Și de aceea m-a dat afară?

— Din câte știu, v-ați împăcat.

— Și?

— Apoi te-ai mai lăsat prins încă o dată.

Fabio dădu din cap.

— Nu pot să înțeleg.

— Deși, dacă te uiți cum arată Marlen…

— Așa-i. Dar nu simt nimic.

Lucas zâmbi neîncrezător.

— Nimic? Probabil e din pricina loviturii la cap.

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Mi-e străină.

— Nu demult ți-a plăcut să privești altfel lucrurile.

Fabio clătină iar din cap.

— Nu pricepi: sunt legat de Norina. Orice m-a făcut să pun în joc relația noastră nu mai există.

Amândoi se adânciră în propriile gânduri.

— Norina e cu altcineva? întrebă Fabio în cele din urmă.

Lucas tăcu.

— Îl cunosc?

Lucas păru ușurat când ușa se deschise și Marlen intră fără zgomot în cameră și-i aruncă o privire întrebătoare. Fabio își ținea ochii închiși. Lucas își duse un deget la buze.

— Doarme de mult? șopti ea.

— De când am venit.

3

În toată perioada petrecută de Fabio în Clinica Universitară, Norina nu-și făcuse apariția niciodată.

În ziua externării, doctorul Berthod îi recomandă odihnă, exerciții mnemotehnice, fizioterapie și un medicament antiepileptic. Acesta din urmă, sublinie el, doar în chip profilactic. Firesc ar fi fost să-i recomande și o ambianță familiară cât mai protectoare. Dar, cunoscând situația lui Fabio, evită tema. În schimb menționă cazuri când revenirea la situația „dinainte de factorul declanșator" îl ajutase pe pacient să-și recapete amintirile.

Fabio împachetă câteva lucruri într-o geantă neagră de voiaj, care putea fi purtată și ca rucsac. Bagajul preferat când se deplasa pentru reportajele sale. Purta o cămașă cu mâneci scurte, un pantalon ușor de bumbac și o șapcă de baseball, pentru a-și ascunde porțiunea rasă de pe cap. Nu se putuse decide să adopte tunsoarea milimetrică la modă, cum îl sfătuise infirmierul cel blond-albicios. Ţinea la părul său: era des și bătea într-un roșu de nuanța cuprului, ca al maică-sii și al majorității rubedeniilor din partea ei.

Își dăduse întâlnire cu Marlen la opt în *cafeteria* clinicii. Dar era abia șase și jumătate când ședea la una dintre mesele din plastic, cu un espresso în față. Mai bine zis cu ceea ce ți se servea acolo drept espresso: aceeași fiertură amară, diluată, pe care o vindeau și în chip de cafea, însă într-o ceașcă mai mică.

Un bărbat de la masa vecină avea brațul stâng fixat pe piept și pe cel drept pus într-o atelă, astfel încât părea că își ferește

permanent ochii de soare. Nevastă-sa îi dădea să bea suc de fructe și vorbea fără oprire.

Cafeteria avea mulți clienți. Bărbați fragili în trening, femei palide în capoate vătuite, pacienți în scaune cu rotile, în cârje sau târând după ei suporturi mobile pentru perfuzii. Vizitatori, rude – unii părând deprimați, alții afișând un optimism ostentativ. Un zgomot de fundal alcătuit din zăngănit de veselă și voci estompate. Un miros de spital și de cafea cu lapte.

Fabio nu mai răbdă atmosfera. Își luă geanta de pe scaunul din fața lui și ieși.

Afară se anunța o nouă zi de vară toridă. Un bărbat într-o cămașă fără mâneci tundea gazonul din parcul clinicii cu un tractoraș. Aleile accesibile și pentru cei în scaun cu rotile erau încă pustii; nu se vedeau decât două asistente grăbite.

Fabio se așeză pe o bancă. Inhală mirosul de iarbă proaspăt tunsă și cel al gazelor de eșapament ale tractorașului. La o fereastră se ivi o siluetă în alb și coborî o jaluzea.

Se simțea parcă expulzat într-un teritoriu străin. Drumul de întoarcere îi era tăiat de abisul celor cincizeci de zile și nopți din care nu-și amintea nimic.

O tânără apăru pe una dintre alei. Când îl zări, îi făcu semne cu mâna și porni spre el în fugă. Fabio răspunse la semne, își luă geanta și îi ieși în întâmpinare.

Odată ajuns lângă ea, îi observă zâmbetul nesigur. Purta o rochie scurtă, cu bretele, din pânză neagră.

Fabio își lăsă din mână geanta și o luă în brațe. Era prima oară când se bucura s-o vadă pe... cum o cheamă de fapt?

Marlen își conducea mașina cam hodorogită – un Golf Cabrio '89 – prin traficul de dimineață. Traversă centrul și se îndreptă spre un cartier de la marginea orașului, necunoscut lui Fabio: străzi înguste cu duplexuri în stilul anilor '40 și cu blocuri de locuințe din anii '70. Conducea încet, cam cu treizeci de kilometri la oră. Viră într-o curte, se opri lângă o consolă și învârti o cheie într-o broască. Se deschise o poartă cenușie și intrară într-un garaj la subsol.

Majoritatea celor aproximativ douăzeci de locuri de parcare erau neocupate la ora aceea, lăsând să se vadă cauciucuri de iarnă, portbagaje, sănii, covoare rulate, etajere, hârtie pentru reciclat și tot soiul de alte vechituri.

Marlen parcă mașina. De peretele din față erau sprijinite două biciclete.

— Bicicleta mea, remarcă Fabio mirat.

— E timpul să fie din nou folosită, replică Marlen.

Apartamentul se afla la etajul al doilea. Cea mai mare dintre încăperi era camera de zi, cuprinzând și bucătăria. O tejghea de luat masa separa spațiul de locuit de mica bucătărie. Aici se găseau o chiuvetă, o plită cu trei ochiuri, un frigider și câteva dulăpioare. În camera de zi – o canapea de piele cu un scaun. O ușă cu geam ducea spre un balconaș cu o masă de grădină, două scaune și câteva plante în ghiveci. Din balcon se vedeau un gazon cu un teren de joacă pentru copii și grădina unui duplex învecinat.

Fereastra dinspre balcon era blocată de un birou metalic, cu tăblie neagră. Pe el – o imprimantă și un laptop negru. Lângă el un scaun de piele cu rotile, negru și el. Cele patru obiecte îi aparțineau lui Fabio.

Dormitorul era orientat spre îngusta curte din fața casei și spre stradă. Mobila consta într-un pat dublu și un dulap alb cu rafturi metalice, subțiri, care ajungeau până aproape de tavan. Marlen deschise una dintre cele cinci uși ale dulapului. Fabio își recunoscu câteva piese de îmbrăcăminte, niște jachete și pantaloni.

— *Welcome back!* spuse ea, îi puse mâinile pe umeri și-l sărută.

Pe cât îi îngăduiau buzele pe care și le simțea ca după o vizită la dentist, când anestezia mai are efect, Fabio îi răspunse la sărut. Gura ei era catifelată și limba tandră. Dar, oricât se strădui, sărutul nu-i trezi nici o amintire.

Deschise ochii și văzu că și-i deschise și Marlen.

— Poate că mai ai nevoie de timp, șopti ea.

Căldura îl ținea pe Fabio treaz. Stătea întins pe spate și se uita fix la tavanul scund. Lângă el, Marlen, îmbrăcată într-o pijama cuviincioasă, dormea ca un copil. Fereastra era deschisă, dar noaptea nu prea răcorise aerul. Un felinar proiecta un dreptunghi de lumină albăstruie pe perete. Foarte rar trecea încet câte o mașină.

Într-una dintre cele mai timpurii amintiri din copilărie, lui Fabio îi apărea o cameră străină: o vacanță de vară, în urmă cu aproape treizeci de ani, la Urbino. Locuiau în casa bunicii. Fabio se trezise în plină noapte și totul îi era străin. Patul, lumina, mirosul, zgomotele. Începuse să plângă, dar nu venea nimeni. Coborâse din pat și găsise ușa. În casă era liniște și întuneric. Rătăcise smiorcăindu-se prin camerele străine, descoperise poarta și ieșise afară. Din grădină răsunau voci. Părinții lui, bunica și câțiva necunoscuți stăteau la o masă, bând și sporovăind. Alergase plângând în hohote la maică-sa și o lovise cu pumnii. Toată lumea izbucnise în râs.

Fabio se sculă încet și se duse la toaletă. Evitase s-o folosească seara, se jenase, toaleta era în baie. Trase apa de două ori și deschise larg fereastra.

Își contemplă chipul în oglinda de deasupra toaletei. Doar o pată gălbuie mai amintea de vânătaia de la ochiul drept. Fisura din pielea capului era cusută cu câteva fire negre, acoperite de-acum de părul care începuse din nou să crească. Micul loc pe unde i se introdusese sonda de control a tensiunii cerebrale aproape că nu se mai vedea. Partea dreaptă a feței tot și-o mai simțea străină. Străin i se părea și bărbatul din oglindă, în șort și maiou alb. Nu se potrivea cu decorul din tuburi, cutiuțe și flacoane care nu-i erau familiare.

Pe un taburet cu trei picioare de lângă chiuvetă erau înșirate obiectele de toaletă ale lui Fabio: periuța de dinți electrică, foarfeca de unghii, pieptenele, peria, aparatul electric de bărbierit, after-shave-ul și apa de colonie. Și ele păreau nelalocul lor.

Fabio se duse la bucătărie, scoase un pahar din dulap, îl umplu cu apă de la robinet și-l luă cu el pe balcon. Se sprijini de grilaj, contemplând cu o privire pierdută noaptea de vară.

La marginea terenului învecinat se înălțau doi mesteceni. Trunchiurile lor luceau fluorescente în lumina lunii.

Dintr-un balcon de deasupra răzbăteau până la el voci în surdină, întrerupte când și când de scurte hohote de râs.

O pisică umbla pe gazon. Fabio luă o înghițitură de apă. Pisica îi observă mișcarea, se opri, se uită în sus la el, apoi își continuă drumul. Când ajunse la terenul de joacă al copiilor, mirosi grămada de nisip, săpă o groapă, se chirci deasupra, apoi scormoni nisipul cu labele și plecă mai departe.

Fabio simțea dorința să-și aprindă o țigară. Și totuși nu fumase niciodată.

Dimineața o auzi pe Marlen sculându-se și se prefăcu dormind. Ea-l anunțase că în ziua următoare va trebui să meargă din nou la serviciu. Avea să aștepte plecarea ei din casă.

Dușul curse, apoi se opri. Ceva mai târziu ușa spre dormitor se deschise încet. Încăperea se umplu imediat de mirosul parfumului ei foarte feminin. Chanel 5, după cum aflase de când împărțeau aceeași baie. O auzi trebăluind la dulap și-și întredeschise ochii. În oglinda înaltă, fixată pe perete, o văzu dezbrăcată, în fața dulapului. Pe fundul ei micuț se vedea vag conturul unui slip. Pe șoldurile înguste se mai zărea urma elasticului de la pantalonii de pijama. Ținea în fiecare mână câte un umeraș cu o bluză.

Chiar când Fabio își deschidea cu adevărat ochii, Marlen se roti și se îndreptă spre oglindă. Își închise ochii imediat.

Când îi deschise iar, cu precauție, ea se hotărâse ce bluză să-și pună: era îndeajuns de lungă pentru a-l face să se întrebe dacă se decisese și în privința unui chiloțel.

Pe tejgheaua din bucătărie găsi un bilet: *ora 10,30, pe Steinhofstraße 23, etajul I, la dr. Vogel.* Notița era iscălită cu trei X-uri și cu semnătura *Marlen.* Mai era și un număr de telefon cu precizarea: *Valabil toată ziua!* Alături se afla telefonul mobil al lui Fabio.

Fabio formă numărul Norinei. Îi răspunse robotul. Putea să lase un mesaj, să trimită un fax sau să o sune pe mobil.

— Norina, spuse el, am ieșit din spital. Trebuie să-mi dau seama ce să fac de-acum încolo și de aceea am mare nevoie să vorbesc cu tine.

Pe mobil îi lăsă același mesaj.

Norina lucra ca asistentă de producție liber-profesionistă cu diverse echipe de filmare. Fabio se interesă de cele mai cunoscute producții în curs de turnaj. Norina nu era angajată la nici una.

Făcu duș și se spălă pe dinți. Apoi se bărbieri cu grijă. Se întâmpla să se radă de două ori pe zi. Un mic defect – barba îi creștea neagră, iar Fabio își închipuia că din această pricină părul lui roșcat ar putea să pară nenatural. N-ar fi vrut ca lumea să creadă că-și vopsește părul.

Îmbrăcă un pantalon de bumbac și o cămașă albă, cu mâneci scurte. Ziua se anunța din nou caniculară. Se gândi o clipă să-l sune pe Lucas Jäger – poate că știa cum să dea de Norina. Dar apoi îi veni în minte că era luni și că avea să nimerească, telefonându-i, în plină ședință de redacție.

Marlen lăsase în priză mașina de espresso. Îi studie butoanele și se decise să bea o cafea pe drum.

Nu știa nici cum să ajungă în Steinhofstraße, așa că-și comandă un taxi.

În fața casei, un bărbat în șort și tricou de fotbal împingea un tomberon de gunoi pe rotile, gol, în curte. Când îl zări pe Fabio, îi strigă:

— Causio, Rossi, Bettega!

— Tardelli! răspunse Fabio.

— Benetti, Zacarelli! continuă celălalt.

— Gentile, Cuccureddu, Scirea, Cabrini! răspunse Fabio.

Și amândoi într-un glas:

— Zoff!

Omul se apropie de Fabio și-l salută în italiană.

— Și ăștia mai zic că ai probleme cu memoria! îi spuse râzând.

Fabio râse și el și se urcă în taxi. Când mașina porni, străinul îi făcu semne amicale cu mâna. Fabio îi răspunse în același fel.

Avusese zece ani în timpul Campionatului Mondial de Fotbal din 1978. Taică-său îl lua cu el să urmărească toate meciurile importante, în localul tradițional al italienilor din cartier, numit Sonne, unde fusese instalat la televizor.

La 21 iulie 1978 italienii jucau pentru calificarea pe grupe. Erau favoriți absoluți. Un meci egal cu Olanda le-ar fi fost suficient pentru a ajunge în finală. În minutul 19 jocul părea decis: Brandts dădu autogol și-l răni atât de grav pe portarul Schrijvers, încât acesta trebui înlocuit cu Jongbloed. Dar olandezii nu cedară. În minutul 49 Brandts egală, iar în minutul 74 Arie Haan marcă golul victoriei, doi la unu. Din acel moment, italienii erau cei dominați. Se așternu liniștea în local.

Componența echipei italienilor, răspunzătoare pentru această rușine, dobândi un loc de frunte în vocabularul de injurii al tatălui lui Fabio. „Causio–Rossi–Bettega–Tardelli–Benetti–Zacarelli–Gentile–Cuccureddu–Scirea–Cabrini–Zoff!" Nimeni nu reușea să-i enumere cu atâta repeziciune și cu un asemenea dispreț ca Dario Rossi. Poate doar fiul său, Fabio. Ani de zile înșiruirea rămase tirada de ură preferată a băiatului.

Însă Fabio știa și un imn: „Conti–Rossi–Graziani–Altobelli–Causio–Oriali–Tardelli–Cabrini–Collovati–Scirea–Gentile–Bergomi–Zoff!" Oda lui închinată bărbaților care câștigaseră la 11 iulie 1982 finala împotriva Germaniei și-i schimbaseră viața.

Ce-i drept, vremea când italienii erau socotiți cetățeni de rangul doi ai țării trecuse. Erau acceptați și tratați cât de cât ca egali. Dar cu victoria împotriva Germaniei, adversarul fotbalistic tradițional al țării-gazdă, muncitorii italieni cuceriseră inimile gazdelor. Din acea zi era la modă să fii italian.

Fabio era, la paisprezece ani, un adolescent adaptat, dar plin de complexe de inferioritate. Bruscul boom proitalian dădu

conștiinței sale de sine un uriaș avânt. Își descoperi *l'italianità* și o celebra în compania unor compatrioți în seri mai răcoroase de vară, în piețe publice devenite peste noapte locuri de întâlnire ale italienilor. Se îmbrăca, vorbea și se purta în stil italian. Cum se cuvenea pentru tizul regelui portarilor din timpul campionatelor mondiale, Paolo Rossi (șase goluri).

Fabio luase cunoștință de dificultățile existenței unui italian în străinătate numai din povestirile lui taică-său. El însuși se simțea atât de bine în acest rol, încât își păstrase până azi pașaportul italian.

Steinhofstraße era situată aproape de centru, într-un cartier ale cărui locuințe fuseseră transformate în birouri, cabinete de avocatură și cabinete medicale. Fabio coborî din taxi la numărul 23 și se îndreptă prin curtea îngustă spre ușa de intrare. Sună în dreptul tăbliței „Cabinet medical de psihoterapie și neuropsihologie. Dr. phil. Paul Vogel". Interfonul țârâi instantaneu. Pe o scară de lemn uzată, dar ceruită, urcă la etajul întâi și intră fără să mai sune, cum indica biletul de pe ușă.

O asistentă apatică îi înregistră datele și-l duse într-o cameră de așteptare.

Încăperea arăta ca și cum ar fi mobilată cu piese disparate dintr-un magazin de vechituri. Un amalgam de scaune și banchete de toate stilurile, un colț pentru copii plin de jucării uzate și cărți de colorat mâzgălite, două măsuțe de mărimi diferite, ambele acoperite până la refuz cu reviste părând să provină din aceeași sursă ca mobilierul. Pe pereți atârnau, înrămate sau nu, exponatele de gală ale unor picturi folosite în psihoterapia ultimilor douăzeci de ani.

Aerul era stătut. Fabio deschise fereastra și se așeză. Printre publicații ilustrate, reviste despre animale, albume cu fotografii și reviste de specialitate, cineva uitase un număr din *Sonntag-Morgen*. Îl răsfoi și dădu de un reportaj cu titlul „Furia mecanicului de locomotivă față de sinucigași". De Fabio Rossi.

Imaginea principală înfățișa un Erwin Stoll încrâncenat; textul de sub fotografie îl cita: „Mai bine se spânzura!"

Fabio citi reportajul în diagonală. Își amintea cu precizie dialogul cu Stoll. Și chipurile celorlalți mecanici din poze i se păreau cunoscute. Dar câteva dintre mărturiile lor erau noi pentru el, nu-i rămăseseră în memorie. Evident îi mai chestionase o dată, întrebându-i mai ales dacă nu se simțiseră folosiți abuziv de sinucigași. Mersese chiar atât de departe, încât o informase pe văduva unuia dintre sinucigași despre mânia mecanicului de locomotivă, cum reieșea dintr-un scurt interviu cu o anume Jacqueline Barth, o femeie palidă, nefardată, de patruzeci și ceva de ani. Interviul culmina cu fraza demnă de reținut: „Spuneți-i mecanicului că și eu aș fi preferat să n-o fi făcut".

Asistenta se ivi în ușă.

— Domnul Rossi.

Fabio lăsă din mână exemplarul din *Sonntag-Morgen* și o urmă în cabinet.

Doctorul Vogel era unul dintre cei mai obezi oameni pe care-i întâlnise Fabio vreodată. Se ridică anevoie dintr-un scaun enorm aflat în spatele biroului și îi ieși în întâmpinare. La fiecare pas trebuia să-și arunce în față un picior, pentru a-l depăși pe celălalt, atât de grase îi erau pulpele. Își rotea concomitent brațele scurte, depărtate de trupul său rotund. Îi întinse lui Fabio o mână parcă învelită într-o căptușeală moale și fu nevoit să se distanțeze un pic, pentru a nu se împiedica de propria burtă.

Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare, iar cămașa – lipită de corp, deși un aparat de aer condiționat răcea excesiv aerul din cameră. Mirosea a apă de colonie cu ajutorul căreia încerca să-și acopere propria miasmă.

— Asta e problema mea; a dumneavoastră care este? au fost primele lui cuvinte.

Probabil întâmpinarea standard pentru orice pacient nou.

Îi oferi un scaun, se înghesui în spatele biroului și răsfoi, respirând greu, actele medicale ale lui Fabio.

— Avem trei probleme, rosti el în chip de introducere: amnezia anterioară, amnezia ulterioară și actuala proastă memorie la lucru.

— Ce înțelegeți prin „proastă memorie la lucru"?

— Vă vine greu să țineți minte nume, date și evenimente. Sunteți uituc.

— Nu în ceea ce privește prezentul.

— Păcat. Împotriva acestei deficiențe am fi putut face câte ceva. Să trecem la cea de-a doua problemă: amnezia ulterioară. Nu aveți nici o amintire referitoare la accidentul în sine și la prima perioadă de după accident. Aici am o veste bună: asta așa o să rămână.

„De ce oamenii grași țin să pară totdeauna veseli?" se întrebă Fabio.

— Iar acum, să abordăm ceea ce considerați problema dumneavoastră principală: amnezia retrogradă.

Doctorul Vogel își ridică brațul stâng până la obraz, cu mâna dreaptă apucă un colț al tricoului și-și șterse fruntea cu el.

— Este posibil ca timpul de care nu vă aduceți aminte să se micșoreze odată cu trecerea vremii. Se poate întâmpla ca în marea uitării să apară dintr-odată mici insule de amintiri. E cu putință chiar să vă revină brusc memoria a tot ce s-a întâmplat. Dar este de asemenea posibil ca amintirea să nu vă revină niciodată. Uitați care-i problema: eu nu am cum să influențez nimic din aceste ipoteze.

— Credeam că există metode pentru reactivarea unor amintiri pierdute.

— Numai dacă ele au dispărut din cauza unei experiențe traumatizante psihic. Nu din cauza unei traume cranio-cerebrale. Vă amintiți adresa?

— Ce adresă?

— Asta de aici.

Fabio se concentră. Adresa nu-i venea în minte.

— Nu am memorat-o. Era scrisă pe un bilet.

— Exersarea memoriei. Folosiți-vă creierul. Învățați pe de rost poezii. Memorați lucruri inutile. Citiți, dezlegați cuvinte încrucișate, jucați-vă pe calculator, reluați-vă lucrul cât mai repede cu putință. Cu cât veți izbuti să vă refaceți materia cenușie,

aducând-o într-o formă bună, cu atât sporește posibilitatea să vă recuperați memoria. Fumați?

Fabio negă din cap.

— Bine. Alcool?

— Rar.

— Renunțați cu totul la el. Mai ales că luați medicamentul antiepileptic. Dormiți mult. Faceți sport. Toate astea sunt prielnice memoriei.

În restul orei de consultație Fabio trebui să memoreze lucruri pe care să le transforme în imagini mentale.

— Imagini, gâfâi Vogel; inputul vizual este de departe cel mai bun stimulent al creierului. O imagine spune mai mult decât o mie de cuvinte, cum știți de altfel, fiind jurnalist.

— Fotografii noștri ne-o spun mereu.

— Și ce le răspundeți?

— „Faceți o poză!"

Vogel râse strident. Fabio simți un șoc. Nu se așteptase ca dintr-un munte de carne să iasă o voce cu sunete atât de ascuțite și subțiri.

— Asta trebuie s-o țin minte, izbucni doctorul, când fu în stare să vorbească din nou, și își făcu o notiță.

După exact patruzeci de minute, Vogel se smulse din scaun și îl invită cu amabilitate pe Fabio să iasă din cabinet.

— La revedere, domnule doctor, spuse acesta, ajuns la ușă.

— Vogel, completă medicul. Imaginați-vă un hipopotam.

— Și Vogel[1]?

— Șade pe capul hipopotamului.

1 În germană, *Vogel* înseamnă pasăre.

4

Biotop era unul dintre localurile frecventate de Fabio, mai cu seamă vara. Terasa cu douăzeci de mese era umbrită de doi platani de oraș, clienții aveau peste douăzeci și sub patruzeci de ani, iar bucătarul era originar din Brescia.

Nu făceai nici zece minute pe jos de la cabinetul doctorului Vogel până la local. Știind că e devreme, Fabio păși alene. Ajunse acolo în cincisprezece minute.

Era primul client. Majoritatea meselor de pe terasă erau rezervate. Dar chelnerița cu șorț lung, negru îi dădu o măsuță lângă intrare. Părea să-l recunoască, în ciuda șepcii și a ochelarilor de soare. Fabio se purtă ca și cum ar cunoaște-o și el.

— Ești singur, Fabio? îl întrebă.

Când el dădu afirmativ din cap, luă de pe masă al doilea tacâm.

— Scuză-mă, ți-am uitat numele, îi spuse când îi aduse meniul.

— Yvonne, nu face nimic.

Fabio urmă sfatul doctorului Vogel. Întâi repetă numele, asociindu-l cu propriile ei cuvinte: Yvonne nu-face-nimic. Yvonne-nu-i-nimic. Yvonne Faniente.

În al doilea rând și-l repetă de cinci ori: Yvonne Faniente, Yvonne Faniente, Yvonne Faniente, Yvonne Faniente, Yvonne Faniente.

În al treilea rând îl asocie cu o noțiune cunoscută: Dolcefarniente.

În al patrulea rând își construi o imagine mentală: Yvonne stă întinsă lângă o piscină și mănâncă ceva dulce. Poate o înghețată.

Yvonne stă întinsă lângă piscină și linge o înghețată de căpșuni. Îmbrăcată într-un bikini. Sau mai bine goală, pentru o mai bună memorare. Yvonne se întinde, goală, lângă piscină și linge o înghețată de căpșuni. Yvonne Dolcefarniente.

În al cincilea rând exersă în gând cum să explice altcuiva metoda de a memora numele Yvonne.

— Te-ai hotărât? întrebă Yvonne Dolcefarniente.

Fabio își aminti că încă nu comandase nimic.

Terminase de mâncat și tocmai se întreba dacă espressoul scurt comandat de el făcea parte dintre stimulentele nerecomandate de doctorul Vogel, când o voce îi spuse:

— De ce stai aici la măsuța asta? Eu am rezervat-o pe aceea, mai încolo.

În fața lui stătea Lucas și-i arăta o masă de patru persoane, cu trei tacâmuri pe ea.

Fabio avu nevoie de un scurt moment pentru a înțelege ce se întâmplă. Își dăduse aici întâlnire cu Lucas și uitase complet de ea. Reușit, pretextând un drum la toaletă, să-i explice lui Yvonne Dolcefarniente cum stăteau lucrurile, să achite nota și s-o roage să fie discretă.

— Cine mai vine? îl întrebă pe Lucas, întorcându-se lângă el la masă.

— Nimeni, dar nu aveam chef de o masă de două persoane.

— De ce nu comanzi atunci pentru patru?

— Nu pare credibil, odată ce știm că vor absenta chiar doi inși.

Comandă aceleași feluri pe care le mâncase Fabio. Meniul doi: mozarella cu roșii, iar apoi pește-sabie la grătar. Fabio ceru o porție de salată asortată.

— E prea cald ca să mănânc altceva, motivă el.

Îl cunoscuse pe Lucas Jäger în urmă cu un deceniu, la Facultatea de Jurnalism. Lucas avea douăzeci și patru de ani pe-atunci și lucrase doi ani ca învățător. Fabio era cu un an mai tânăr și își întrerupsese – spre marea mâhnire a lui taică-său, cu sănătatea

deja șubrezită în vremea aceea – studiile de germanistică. Avea un condei bun și, chiar înainte de terminarea facultății, primise oferta să se angajeze ca reporter la un cotidian important. Un post nu prea bine plătit, dar care-i dădea posibilitatea să-și afirme vocația. Lucas nu scria cu aceeași ușurință. Ceea ce-i lipsea ca înzestrare trebuia înlocuit cu hărnicia. Intrase la un ziar local. Abia după patru ani și la recomandarea lui Fabio trecu la *Sonntag-Morgen*, care fusese recent înființat. De atunci lucrau la mese alăturate, în același birou foarte spațios. Lucas ca angajat de încredere, neobosit în procurarea datelor, Fabio ca specialist în reportaje literare.

Lucas nu era numai un prieten credincios, dar și un fan convins al lui Fabio. Îl admira pentru tot ce-i lipsea lui însuși: talentul la scris, degajarea, încrederea în sine, iubita. Fabio avea uneori tendința să-i exploateze devotamentul. Destul de des se întâmpla ca Lucas să-i facă treaba de verificare a datelor, dar rareori munca lui era menționată în textul lui Fabio. În schimb, era oaspetele constant al casei, în vremea când Norina și Fabio locuiau împreună. Părea să-i placă acest rol și se punea cu solicitudine la dispoziția Norinei, însoțind-o la cinema, ținându-i companie, funcționând ca șofer sau reparând una, alta prin casă, atunci când Fabio era pe teren.

Chelnerița aduse salatele.
— Mulțumesc, Yvonne, spuse Fabio.
— Poftă bună, le ură ea din mers.
— Vrei să știi cum i-am memorat numele?
Fabio îi explică metoda.
— Dar cum *ții minte numele Marlen?*
Fabio chibzui:
— O lanternă. Ea stă sub lanternă. Ca Lili Marlen[1] odinioară.

1 *Lili Marlen* este numele unui celebru șlagăr german din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care a inspirat chiar un film reputatului regizor Rainer Werner Fassbinder. Fabio se referă la primele versuri ale textului.

Lucas își tranșa mâncarea ca un specialist în mecanică fină. Așeză bucata de mozarella în centrul feliei de roșie, centră și frunza de busuioc, efectuă o tăietură de chirurg exact la mijlocul întregului și mâncă în ritm cumpănit cele două jumătăți precis măsurate.

Fabio umbla cu furculița în salata lui mixtă, observându-și companionul.

— Știi pe unde-i Norina? întrebă. Nu dau niciodată de ea la telefon și nu-mi răspunde niciodată la mesaje.

Lucas mesteca. Un pic mai mult decât necesar, după impresia lui Fabio.

— Poate nu vrea să fie găsită, răspunse el în cele din urmă.

— A spus ea asta?

Lucas dădu din umeri.

— E o presupunere.

— Hai, Lucas, nu te mai codi.

Yvonne luă farfuria goală din fața lui Lucas și-i aduse peștele. Lui Fabio îi lăsă salata.

Lucas începu să îndepărteze pielița de pe peștele prăjit.

— Vorbește odată, îl îndemnă Fabio.

Lucas împinse pielița la marginea farfuriei și desprinse fileurile de pește de pe șira spinării.

— Norina nu vrea să stea de vorbă cu tine. Îi pare rău de ce ai pățit, dar nu dorește să te vadă. Nu încă. Mai are nevoie de timp.

— Îmi transmite asta prin tine?

Lucas înfipse o jumătate de lămâie în furculiță și o stoarse peste pește. Apoi bagă primele dumicate în gură și mestecă, și mestecă, și mestecă.

— E dură, zise Fabio, cât se poate de dură.

Lucas avea aerul că ar vrea să-l contrazică, dar apoi se hotărî să mestece în continuare.

— Pot să accept că nu mă mai iubește. Dar să ajuți un tip cu care ai trăit trei ani să-și depășească amnezia nu are nimic de-a face cu dragostea, ci strict cu iubirea de aproape.

— Las-o în pace un timp.

— A menționat cât timp îi trebuie? vru să știe Fabio. Zile? Săptămâni? Luni? Ani?

Lucas dădu din umeri și luă o altă înghițitură.

Fabio renunță.

— Cum merg lucrurile la redacție?

Lucas era bucuros că schimbase subiectul.

— Ca-ntotdeauna. Ba nu, nu-i așa: Rufer și-a ras mustața.

— În fotografia de deasupra editorialului o mai are.

— În cazul în care o lasă din nou să crească.

— Așa a zis?

— Așa credem noi. Nevastă-sa se întoarce la sfârșitul săptămânii. Apoi o să vedem.

— Și cum arată?

— Ca unul cu o buză de iepure iscusit operată.

Stăteau să aștepte autobuzul la umbra unui castan. În aerul fierbinte pluteau gazele de eșapament ale mașinilor îngrămădite la semaforul apropiatei intersecții.

— Ce am mai scris după chestia cu mecanicii de locomotivă? întrebă Fabio.

— Nimic.

— Nimic, în trei săptămâni?

— Te-ai ocupat cu niște cercetări.

— Pe ce temă?

Lucas ridică din umeri.

— Nu știi?

— Ai făcut un secret din treaba asta.

— Uite că nu te cred.

Un telefon mobil piui *Boleroul* lui Ravel. Fabio zâmbi cu ironie.

— Nu, nu, zise Lucas, ăsta trebuie să fie al tău.

— *Boleroul?* Par eu genul?

Și totuși era telefonul lui. O voce feminină.

— Sunt eu, Marlen. Unde ești?

— Am mâncat cu Lucas, iar acum ne îndreptăm spre redacție.

— Spre redacție? întrebă ea mirată.

Autobuzul opri în stație, ușa de la mijloc se deschise șuierând, o bătrână coborî cu greu. Lucas o ajută să-și scoată căruciorul de cumpărături.

— A venit autobuzul, ne vedem mai târziu, ciao.

— Amselweg 74, zise Marlen. Ai o carte de vizită în portmoneu.

În autobuz Fabio scotoci în portmoneul său. Într-adevăr, găsi o carte de vizită albă ca zăpada, având imprimat antetul Lemieux. Dedesubt citi: Marlen Berger, asistentă de presă, și adresa firmei, cu telefon, fax și e-mail. Pe verso, cu același corp de literă aspectuos, era menționată adresa ei de-acasă: Amselweg 74.

Fabio îi puse lui Lucas cartea de vizită sub ochi.

— Bine că măcar nu-mi atârnă de gât un afiș cu numele și adresa.

Lucas nu scoase o vorbă.

— Amselweg, citi Fabio. Drumul Mierlei. Mierla e pe drum. Unde-i mierla? Pe drum!

— Și cum ai să ții minte numărul 74?

— Recunosc casa.

Autobuzul opri. Nu coborî și nici nu urcă nimeni.

— La următoarea trebuie să te dai jos, spuse Lucas.

— De ce?

— Ca să te sui în autobuzul 9. Pentru Amselweg. Mierla? E pe drum.

— Vin cu tine la redacție.

— De ce?

— Să le spun că exist din nou.

Lucas părea că ar avea de replicat ceva, dar se răzgândi.

Șoferul prinse în mâini, cu gesturi foarte largi, volanul său enorm. Din pantalonii săi scurți ieșeau niște picioare subțiri, albe, cu genunchi roșietici.

— Șoferii de autobuz în șort parcă ar fi niște conductori de tren servind cafea, spuse Fabio. Subminează autoritatea.

— Un șofer de autobuz nu trebuie să aibă autoritate.

— Ba da, în materie de condus autobuzul.

— Crezi că șofează mai prost în șort?

— Sunt absolut convins, afirmă Fabio. Ăsta își pierde respectul de sine. Cel mai bine ar fi să poarte o uniformă cu patru dungi aurii pe mâneci, exact ca un căpitan de aviație. Ar contribui la siguranța circulației. Ar trebui să se scrie odată ceva în acest sens. Efectul vestimentației profesionale asupra purtătorului. Pe cine crezi că vor să impresioneze medicii cu halatele lor albe? Pe pacienți? Greșit! Pe ei înșiși.

Autobuzul opri cam prea brusc la un stop.

— Vezi, la asta mă refer.

Redacția consta într-o încăpere mare, împărțită în spații de lucru cu ajutorul unor mese, plante de birou și paravane cu izolare fonică. Diverse uși duceau spre camerele de primire, spre sala de conferințe, spre birourile șefilor de secție și spre cel al redactorului-șef.

Când Fabio traversă încăperea alături de Lucas, câțiva își ridicară ochii din monitoare, două-trei discuții încetară.

— Dorești să te duci imediat la Rufer? întrebă Lucas.

Dar Fabio se oprise locului.

— Cine-i ăsta?

— Care?

— Ăsta care stă pe locul meu.

Fabio arătă spre un tânăr șezând aplecat spre ecranul computerului său și scriind.

— Berlauer, răspunse Lucas. Rufer cred că-i liber, ușa lui e deschisă.

— Ce caută ăsta pe locul meu?

— Vorbește cu Rufer.

Lucas se depărtă de Fabio.

Fără mustață, buza superioară a lui Rufer arăta așa cum și-o simțea Fabio pe a lui. Iar întrebarea sa mirată „Fabio?“ suna ca și cum cineva sâsâit ar rosti „Sabio“.

— Cum îți merge? Ce bine că ești din nou pe picioare!

Rufer se ridică de pe scaun și îi strânse mâna cu exagerată efuziune.

— Ce face tipul de pe locul meu?

— Berlauer? Cred că lucrează la o poveste despre grupurile turistice japoneze. Par să fie foarte riguros organizate.

— Am vrut să știu de ce stă la biroul meu.

Rufer căuta un răspuns. Fabio se lămurise acum ce-i evoca buza superioară nudă a redactorului-șef: botul unui crap. Mai cu seamă în clipa asta, când nu-și găsea cuvintele.

— Așadar sunt concediat.

Rufer se îndreptă spre un dulăpior, scoase un clasor, îl răsfoi, găsi o hârtie și i-o întinse lui Fabio.

Era o scurtă scrisoare, adresată lui Stefan Rufer, redactorul-șef al publicației *Sonntag-Morgen*, loco. Purta data de 16 iunie.

Dragă Stefan,

Revin la convorbirea noastră și confirm în scris demisia mea începând de la finele lunii august, anul curent, din motivele discutate. Mi se mai cuvin 18 zile de concediu, ceea ce înseamnă că ultima mea zi de lucru va fi 8 august. Dacă mi se găsește un succesor înainte de această dată, sunt de acord și cu o dată anticipată a plecării mele.

Mulțumesc pentru dialogul deschis și pentru înțelegerea pe care mi-ai arătat-o.

Fabio Rossi

Pentru a câștiga timp, Fabio mai citi o dată scrisoarea.

— Am auzit de problemele tale cu memoria, îi veni în ajutor Rufer.

Răspunsul lui Fabio sună iritat:

— N-am probleme cu memoria, am un *blackout* de cincizeci de zile.

— Știu. Scuze.

Fabio întrebă pe un ton cât mai obiectiv cu putință:

— Ce motive am invocat?

— Personale.

— Mie poți să mi le spui.

Rufer rânji:

— Astea au fost cuvintele tale. Din motive personale doreai să te schimbi. Altceva nu mi-ai mărturisit.

— Ai încercat să mă faci să revin asupra intenției mele?

— Nu.

— De ce nu?

— Am dus multe discuții privind salarizarea. Asta nu era una dintre ele.

Sună telefonul. Rufer schiță un gest de scuză, arătă spre un scaun pentru vizitatori și începu o conversație mai lungă. Când băgă de seamă că Fabio se uită la buza lui superioară, întoarse capul.

Fabio se așeză. Motive personale? Aveau vreo legătură cu Norina? Sau erau aceleași care-l făcuseră s-o părăsească? Ce naiba îl apucase?

Rufer puse receptorul în furcă.

— Nici o aluzie măcar, privind motivele mele? Nimic?

— Nimic.

— Nici n-ai presupus nimic?

Rufer își drese glasul.

— Doar îți cunoșteam situația. O cunoșteam cu toții. Mi-am închipuit că are legătură cu problema asta.

— Ce știai despre situația mea?

Rufer ezită.

— Serios. Eu chiar nu știu despre ce-i vorba.

— Ei bine, ți s-a întâmplat povestea aceea cu Marlen și despărțirea de Norina. Oamenii iau hotărâri radicale în asemenea situații.

Fabio dădu din cap neîncrezător.

— Știi, nu numai că am uitat ce am făcut în timpul acela, dar nu am nici cea mai vagă amintire despre sentimentele care m-au determinat să procedez așa. Totul s-a șters, fără să lase nici o urmă.

— Și? Ce spun medicii? Amintirile vor reveni?

Fabio dădu din umeri.

— Uneori revin, alteori nu; câteodată îți recuperezi memoria cu totul, altă dată numai parțial.

— Poți influența chestia asta?

— Să-mi pun creierul la bătaie. Să lucrez.

Fabio îl privi pe Rufer cu o anume curiozitate. Acesta părea stingherit.

— Berlauer era liber. Iar tu ai zis că dacă găsim pe cineva mai devreme... Și după accident m-am așteptat oricum la o convalescență mai lungă.

— Înțeleg.

Fabio se sculă de pe scaun. Rufer se ridică la rândul său și-i întinse mâna.

— Dacă ai vreodată chef să scrii o poveste pentru noi, și dacă e potrivită ca dimensiuni și se încadrează în buget...

— O să mă gândesc la voi, mormăi Fabio.

Se duse direct la locul lui Lucas. Acesta se arătă total absorbit de lucrul său.

— Ai un pic de timp? zise Fabio.

Nu prea suna a întrebare.

— De fapt, nu, zise Lucas, fără să-și ia ochii de pe monitor.

— Zece minute, porunci Fabio. La Linde.

Linde era localul cel mai apropiat – singurul merit care-l recomanda. În rest, berea era caldă, mâncarea proastă, iar amestecul de mirosuri (ulei prăjit, brânză fierbinte și fumul țigărilor ieftine ale pensionarilor care jucau cărți la masa lor tradițională) îți intra în haine numaidecât. Chiar și acum, când afară erau aproape treizeci de grade, ferestrele rămâneau închise de teama curentului. Erau oricum lipite, din cauza zugrăvelilor succesive din ultimele decenii.

Fabio și Lucas se așezară la o masă acoperită cu o față dintr-o pânză groasă, în carouri galben-muștar și maro.

— De ce nu m-ai prevenit?

Fabio vorbea cu acreală.

— Eu... n-am vrut să te enervezi.

— Asta ți-a ieșit de minune.

— Îmi pare rău.

— Mereu le pare rău tuturor, de orice, izbucni Fabio.

Spre ușurarea lui Lucas, patronul localului veni în acel moment să-i întrebe ce doresc. Se smulsese de la jocul de cărți și-și târșâise picioarele până la masa lor. Comandară două ceaiuri cu gheață. Patronul se îndepărtă. Mormăia ceva care suna a „ceai de rahat de rață". De când nu mai mâncau la el, îi vorbea de rău pe cei de la *Sonntag-Morgen*. Mai cu seamă când apăreau în ora de pauză a chelneriței.

Lucas stătea cu un aer vinovat pe scaunul său și aștepta continuarea atacului. Privindu-l, Fabio se îmblânzi.

— Nu-ți poți imagina cum e să-ți dispară dintr-odată cincizeci de zile din biografia ta. Te simți... – Fabio căută expresia potrivită – ...te simți pierdut. Nesigur. Ca și cum ai ieși în lume după o beție teribilă. Toți știu mai multe despre tine decât tu însuți. Atunci ai nevoie de cineva pe care să-l poți întreba: Ce-a fost? Ce-am spus? Ce-am făcut? A fost rău? A fost suportabil? Ai nevoie de cineva care să te ajute să reconstruiești faptele de care nu-ți mai aduci aminte. Și pe această persoană trebuie să te bizui necondiționat. Pentru mine, această persoană ești tu, Lucas.

Patronul puse pe masă două pahare.

— Puteți să-mi achitați imediat?

— Lipsește gheața, constată Lucas.

— N-ați spus nimic despre gheață.

— Credeam că e obligatorie. Din pricina denumirii, înțelegeți? Ceai cu gheață.

— Așa se cheamă, pur și simplu.

— Fără gheață înăuntru?

— Dacă ați fi cerut-o de la început, v-aș fi pus-o.

— Minunat, spuse Fabio.

Patronul stătea pe loc și aștepta.

— Vino odată, Albi! se auzi de la masa de joc.

— Doriți deci să vă aduc gheață, insistă patronul.

— Corect. Dacă se mai poate acum.

Patronul se puse în mișcare.

— A, strigă Fabio în urma lui, și o cafea cu lapte!

Patronul plecă mârâind.

Fabio reluă firul discuției.

— Numai că, în cazul meu, nu este vorba despre o singură seară. La mine e vorba despre cincizeci de zile. Cincizeci de zile în care mi-am dat viața peste cap.

Lucas tăcea.

— Trebuie să știu ce s-a întâmplat, nu-i așa? Trebuie să pot reconstitui ce-a fost.

Lucas uită că așteptau cuburile de gheață și luă o înghițitură de ceai.

— Chiar trebuie?

Fabio se uită la el fără să înțeleagă.

— Nu te schimbași chiar în bine. N-ai vrea să lași lucrurile așa cum sunt, fără să le mai răscolești?

Fabio râse scurt.

— Zilele acelea mi-au dispărut din memorie, dar nu și din viață! Mi-am pierdut prietena, slujba și o mulțime de simpatii. N-am cum să trec pur și simplu la noua ordine de zi.

Lucas își învârtea paharul în mână.

— Și cum ai de gând să procedezi?

— Ne întâlnim cu agendele noastre în față și luăm la rând fiecare zi.

— Rezultatul ar fi cât se poate de lacunar.

— Lacunele le umplem din alte surse.

— Ar fi mai bine s-o iei invers: de la alte surse, adică. Pentru că nu ne-am prea văzut în acele săptămâni. De cele mai multe ori te-ai întâlnit cu alte persoane.

— Cu cine?

Lucas dădu din umeri.

— Ai frecventat alte cercuri.

— Ce fel de cercuri?

— Nu-i cunosc pe oamenii aceia. Întreab-o pe Marlen.

Patronul sosi cu un pahar plin de cuburi de gheață și cu o ceașcă de cafea cu lapte și le puse pe amândouă pe masă.

— Păi e lapte înăuntru, se miră Fabio.

— Ați comandat cafea cu lapte.

— Nu știam că are laptele deja în ea.

Patronul ridică vocea.

— De-aia se numește cafea cu lapte.

Fabio arătă spre cele două pahare din fața lor.

— Și astea se numesc ceai cu gheață.

Patronul avea aerul că numără în gând până la trei.

— Treisprezece patruzeci cu totul; și n-o mai face pe deșteptul, căcănarule.

Fabio se scotoci în buzunarul pantalonilor după portofel. Nu avea decât mărunțiș.

— Tipic, mârâi patronul.

Lucas achită nota.

Se despărțiră în fața localului.

— Tramvaiul 8 merge aproape până la Amselweg. „Mierla? Pe drum!" zise Lucas în chip de la revedere.

— Mulțumesc. Și, dacă-ți mai vine vreo idee, anunță-mă.

În drum spre stația de tramvai Fabio trecu pe lângă un bancomat. Își introduse cardul și tastă codul.

Ecranul afișă „cod greșit".

Pesemne că greșise formându-l. Își știa codul și în somn și nu-l schimbase niciodată. Tastă cu grijă 110782. Data când Italia câștigase finala în meciul cu Germania.

Ecranul afișă „cod greșit".

La a treia încercare greșită cardul fu înghițit. Fabio renunță.

Vatmanul se aplecă asupra lui, spunându-i:

— Cap de linie.

Fabio trebui să coboare, să-și pună la automat o nouă ștampilă pe legitimația pentru mai multe călătorii și să ia tramvaiul înapoi, șase stații, până la Rebenstraße. Cât pe ce să adoarmă din nou.

Găsi fără probleme cotitura spre Amselweg. Dar traseul până la numărul 74 i se păru nesfârșit. Își propusese probabil prea multe pentru această primă zi după ieșirea din spital.

Fabio învățase să recunoască mireasma care-l trezi: Chanel 5. Stătea întins pe micul divan de piele de lângă birou, în locuința străină. Femeia căreia-i aparținea parfumul se apleca asupra lui. Se concentră: o lanternă. Dedesubt stă ea. Ca odinioară.

— Bună, Lili.

— Marlen, îl corectă ea, îngăduitoare.

Simți jumătatea sărutului ei.

— Cum a fost?

— Obositor.

— Cum e doctorul Vogel?

— Obez.

— Și altfel?

— Bine, pe cât pot să-mi dau seama. Deocamdată am puțină experiență în materie de neuropsihologi. Cât e ceasul?

— Trecut de șapte. Ți-e foame? Ți-am pregătit mâncarea preferată.

— Care-i mâncarea mea preferată?

Întrebarea o puse, pentru o clipă, în încurcătură. Apoi se îndreptă din spate.

— Surpriză!

Mâncarea lui preferată se dovedi a fi somon cu felii de ceapă, capere, sos de hrean și pâine prăjită cu unt. „Porcul mării", numea Norina somonul. Crescut în zone piscicole murdare, ținut în viață cu supradoze de chimicale, umflat cu hormoni, hrănit sintetic cu carotine trandafirii. Nicicând ea nu s-ar fi atins de somon și niciodată nu i-ar fi trecut prin cap lui Fabio să declare somonul drept felul său de mâncare preferat.

Mâncau pe balcon. Marlen își schimbase ținuta. Purta o rochie care-i lăsa umerii goi, susținută, nu se știe cum, cu puțin deasupra sfârcurilor. Părul blond, tuns scurt, era pieptănat strâns spre spate, dat cu gel. Pe masa de grădină așternută cu o față

de masă albă stătea un sfeșnic cu o lumânare roșie. Joni Mitchell cânta *You've changed.* Nu tocmai genul lui de muzică.

Fabio nu scăpa de impresia că Marlen se străduia să pună în scenă, pentru el, o imagine care să-i stimuleze memoria. Prima lor seară? Seara dinaintea accidentului?

— Să nu mă mai lași să pic prost, îi spuse.

Tonul părea mai neprietenos decât intenționase. Marlen își ridică speriată privirea din farfurie.

— Sigur știai că mi-am dat demisia. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Credeam că mai e timp pentru asta. Doar n-aveam cum să bănuiesc că te duci glonț la redacție chiar în prima zi după externare.

— Iar eu credeam că mă cunoști.

— Tocmai. Așa cum te cunosc, ai fi ocolit cu strășnicie redacția.

Atunci când Fabio se certa, înainte vreme, cu Norina, subiectul disputei era locul ocupat de redacție în existența lui. „Când nu ești în drum spre redacție sau acasă, la calculator, în slujba redacției, ești în mod cert la redacție", îi reproșa ea câteodată. „Dacă nu ca prezență fizică, ești cu gândul acolo."

— Povestește-mi mai mult despre mine, îi ceru Fabio.

În mesteacănul din față începu să ciripească o mierlă.

— Ce anume vrei să știi?

— Cum ne-am cunoscut?

Marlen surâse.

— La o masă pentru presă, cu ocazia lansării produsului Bifib.

— Bifib?

— O băutură *bifidus*, îmbogățită cu fibre alimentare adică.

Fabio schiță un gest de negație din cap.

— Așa ceva nu m-ar fi interesat niciodată.

— Ba te-a interesat foarte tare. M-ai copleșit cu întrebări, după lansare. Și m-ai invitat la cină pentru aceeași seară.

— Și?

— Am acceptat. Muncă de presă. Ne-am dus la République.

— În localul ăla filistin? Nu m-aș duce acolo niciodată.

— Probabil că nu doreai să întâlnești lume cunoscută.

— Și apoi?

Marlen surâse din nou.

— Apoi am venit aici.

— Și Norina?

— N-ai pomenit de nici o Norină.

— M-am prezentat ca un tip singur?

Marlen își ridică umerii zvelți.

— Nu am dezbătut această întrebare.

Aproape că se lăsase întunericul. Ea luă o brichetă de pe masă și aprinse lumânarea. În lumina aceasta, care proiecta un luciu mat pe umerii și decolteul ei, purtarea lui de-atunci nu i se mai păru chiar de neînțeles.

Mierla își încetă cântecul. Marlen se ridică și strânse masa. Când reveni, avea un pachet de țigări în mână. Se așeză și-i întinse pachetul. Fabio refuză.

Ea luă o țigară și și-o aprinse. Timp de câteva secunde flacăra aruncă umbre unduitoare pe chipul ei.

— Fumam deci, constată Fabio.

— Ca un horn.

Flacăra licări și se stinse. O dâră subțire de fum se ivi din gura ei și făcu lumânarea să pâlpâie.

Fabio întinse mâna după țigară și trase cu prudență un fum. Nimic din respingătorul gust de nicotină și smoală, pe care-l simțise în rarele ocazii când încerca să descopere de ce le place oamenilor să fumeze. Și nimic din senzația care nu-l lăsa să respire, când trăgea fumul în piept.

Îi înapoie țigara lui Marlen și privi cum fumul pe care-l expira se îngălbenea în lumina lumânării.

Imaginile, spusese doctorul Vogel, sunt cel mai bun stimulent al creierului. Dacă odată cu amintirea revin sentimentele, n-ar fi cu putință ca odată cu sentimentele să se trezească amintirile?

Fabio își ridică mâna. Marlen încercă să-i întindă țigara, dar el o ignoră și atinse cu arătătorul marginea decolteului ei, deasupra sânului drept. Trase în jos cu blândețe, până când materialul subțire își abandonă ușoara rezistență, dezgolind sfârcul.

5

Fabio se trezi fiindcă-l durea în gât. Avu nevoie de câteva clipe de răgaz, ca să se orienteze. Era întins, gol și transpirat, cu capul în partea cealaltă a patului. Ușa și fereastra dormitorului erau deschise, iar aerul nopții care pătrundea prin ușa balconului în micul apartament îi dădea o senzație de frig.

Foarte aproape de capul său distinse, în lumina rece a felinarului din stradă, picioarele lui Marlen. Era culcată într-o parte, cu spatele la el, îmbrățișând o pernă. O atinse. Aproape că putea să-i cuprindă cu palma rotunjimea fesei. Marlen suspină în somn și-și lipi fundul de mâna lui. Și pielea ei era umedă.

Fabio se sculă fără zgomot. Printre hainele risipite pe podea găsi pătura de bumbac albă, dintr-o țesătură cu ochiuri mari, pe care Marlen o folosea în chip de cuvertură de pat ziua sau – în nopți asemenea acesteia – ca plapumă. O acoperi grijuliu cu ea.

Se strecură în baie, închise cu precauție ușa, aprinse lumina și se privi în oglindă. Păr jilav, ciufulit, un început de barbă, o urmă de ruj pe gât. Pierduse din greutate la spital. Bustul, neacoperit cu păr, părea mai degrabă slab. Mirosea a parfumul lui Marlen și a Marlen însăși. Luă un prosop plușat de pe suport, își șterse sudoarea și și-l prinse pe șolduri.

Zâmbi imaginii lui din oglindă și stinse lumina.

Masa de pe balcon nu fusese strânsă. Pe fața de masă albă, lumânarea picurase o pată de ceară roșie. În formă de inimă,

constată Fabio amuzat. Alături rămăseseră țigările lui Marlen. Își aprinse una și se postă fumând lângă balustradă.

Într-o casă de peste drum se lumină o mică fereastră. Lumina licări scurt în fațada întunecată – și se stinse.

De undeva de-aproape se auzi o tuse înăbușită. Fabio se aplecă peste balustradă. Într-un balcon aflat în linie oblică dedesubtul lui ardea mocnit un alt minuscul punct roșiatic.

Luna, plină aproape, își arunca lucirea palidă asupra grădinilor tăcute din spatele caselor. La mare distanță hârâia, ca o insectă înfuriată, o motocicletă – apoi iarăși liniște.

Contemplând noaptea, Fabio încerca să deslușească sentimentul pe care-l trăia.

Era un sentiment bun. Confortabil. Plăcut. Frumos. De mulțumire. Poate chiar de fericire. Dar era oare sentimentul cel mare? Acela pentru care abandonezi totul, nu-ți mai pasă de nimic, o iei de la capăt, devii alt om?

O ușoară pală de vânt făcu să sclipească frunzișul mestecenilor sub razele lunii. Tremurând, Fabio își desprinse prosopul de pe șolduri și și-l puse pe umeri.

Nu, nu era sentimentul cel mare. Și se îndoia că ar avea șansa să devină vreodată. Pentru că un sentiment major nu evoluează lent. Vine asupra-ți ca un cataclism al naturii. Așa îl învăța experiența – nici măcar a sa proprie. El se specializase în simțirea cu evoluție lentă. Și în privința asta experiența lui se limita la timpul petrecut cu Norina.

Se întâlniseră la a treizecea aniversare a unui cunoscut comun. Ea băuse prea mult, el o condusese acasă, ea îl întrebase dacă, poftindu-l să urce la o cafea, ar profita de situație, da, replicase el. „O aventură de o noapte care a escaladat", definise el cândva relația lor într-o discuție cu Lucas.

Nu se îndrăgostise lulea, nu se plimbaseră prin ploaie, nu se sărutaseră pe întuneric la cinema, nu-și petrecuseră nopți întregi la telefon. Dar cert simțiseră mai mult ca de obicei. Și amândoi ocrotiseră cu grijă ce li se întâmpla. După o jumătate de an Fabio se mutase la Norina. Când era el plecat la un reportaj ori ea la o filmare, îi simțea lipsa. Se bucura când o revedea

și-i spusese că o iubește. Și n-o înșelase, cu excepția unei singure dăți, nemărturisite.

Firește se întreba – tot mai des în vremea din urmă – dacă asta a fost. Dacă găsise femeia alături de care dorea să îmbătrânească. Fără să fi aflat cum e să-ți pierzi peste noapte capul și inima. Iar acum, când socotea că poate chiar își trăise marea întâlnire, își pierduse, în afară de cap și inimă, și amintirea acelei trăiri.

Stinse țigara și se întoarse în cameră. Sub biroul lui era instalat un fișet negru pe rotile. În sertarul de sus își ținea un mic computer de buzunar, servindu-i pentru înregistrarea unor notițe și adrese. Nu-l găsi la locul obișnuit. Cercetă amănunțit tot fișetul. Celelalte obiecte ale sale se aflau la locul lor dintotdeauna, dar computerul de buzunar lipsea.

Își deschise laptopul. Sunetul de pornire răsună prea tare în apartament. Se ridică și aruncă o privire în dormitor. Marlen scăpase de pătură. Era culcată pe spate, cu brațele și picioarele depărtate, și respira ritmic. Se uită la ea un timp, apoi o acoperi din nou.

Ecranul laptopului se luminase. Fabio se așeză în fața lui și porni programul computerului de buzunar. Se obișnuise să introducă datele strânse acolo – termene, adrese, notițe – de două ori pe săptămână, în fiecare duminică și miercuri, în memoria laptopului. De aceea se miră că ultima salvare de date fusese efectuată la 6 iunie. Rezulta că nu mai făcuse operația vreme de peste două săptămâni înaintea accidentului; lipseau patru operațiuni de salvare. Se schimbase deci și în această privință.

Poate că datele mai noi se aflau în calculatorul de la redacție. Își propuse să le recupereze în dimineața următoare.

Închise laptopul și luă un carnețel pentru stenograme dintr-un sertar. Avea întotdeauna o rezervă de asemenea carnete. Nu știa să stenografieze, dar carnețelele erau ușor de mânuit în timpul interviurilor.

Își însemnă ce urma să facă a doua zi:

Stabilesc o întâlnire cu Lucas (câte s-au mai întâmplat după 8 mai?)
Iau date și lucruri de la redacție
O întreb pe Marlen ce-i cu computerul de buzunar

Se întoarse în dormitor. Marlen încă dormea sub pătură. Încet și cu grijă se strecură lângă ea. Închise ochii și încercă să doarmă. Dar băgă de seamă că ea nu mai respira profund și în ritm egal. Curând îi simți mâna furișându-i-se între picioare.

Îl trezi mirosul de cafea. Deschise ochii și o văzu pe Marlen. Era îmbrăcată și ținea o tavă în mâini.

— Mic dejun în pat, anunță ea.

Fabio își schimbă poziția: se așeză și-și propti perna în spate. Pe tavă erau o ceașcă de cafea cu lapte, două cornuri calde, unt, miere, un ou moale, sare și piper.

— Dar tu? întrebă.

— Eu am mâncat deja.

Se instală pe marginea patului. Sărutul ei avea gust de pastă de dinți.

— Ce vrei să mă întrebi despre computerul de buzunar?

Citise însemnarea lui de pe birou.

— Știi unde ar putea să fie? În sertar nu-i.

— Poate că s-a pierdut când cu pățania ta.

Fabio luă o înghițitură de cafea. Mirosul era mai bun decât gustul.

— Nu cred că-l aveam la mine. Îmi lăsasem aici și mobilul.

— Nu, mobilul îl aveai la tine. Era printre lucrurile tale, la spital. Eu l-am adus aici, bateria era descărcată.

— Ai schimbat și soneria?

— *Boleroul?* Nu, tu ai făcut-o, râse Marlen. Ți se părea sexy.

Fabio dădu neîncrezător din cap.

— Numai când te sun *eu* cântă *Boleroul.* Tu l-ai programat așa. Ziceai că te incită.

— O, Doamne!

Ea râse din nou, îl sărută, se scula în picioare.

— Să nu întârzii. O zi frumoasă! Nu uita de fizioterapie. La zece.

Ieși din cameră, dar se mai întoarse o dată.

— Te sun.

— Nu, mai bine te sun eu.

După micul dejun o sună pe Norina. La al treilea țârâit îi auzi vocea: „Norina Kessler. Sunt pe drum. Lăsați un mesaj sau încercați pe mobil". Urma numărul ei de mobil.

— Norina? spuse Fabio. Ești acasă? Dacă ești acasă, răspunde, te rog. Norina? Te rog. Trebuie să vorbesc cu tine.

Așteptă, dar ea nu răspundea.

Încercă pe mobil. „Norina Kessler", spunea vocea ei, „lăsați-mi un mesaj și vă sun eu".

— Nu-i adevărat, zise Fabio, tu nu suni înapoi. Ciao.

Închise și spălă vasele de la micul dejun. Apoi mai formă o dată numărul ei de mobil.

— Scuze, spuse după semnal, n-am vrut să sune a reproș. Te rog, sună-mă. E important. Te rog.

Când ieși din baie, mai încercă o dată la ea acasă. Din nou îi răspuse robotul. De astă dată nu lăsă nici un mesaj.

Îmbrăcă cel mai ușor pantalon de vară și o cămașă de pânză albastră, pe care nu o știa. Își consultă carnețelul.

Stabilesc o întâlnire cu Lucas (câte s-au mai întâmplat după 8 mai?)
Iau date și lucruri de la redacție
O întreb pe Marlen ce-i cu computerul de buzunar

Tăie a treia însemnare. Dedesubt era scrisul lui Marlen:

La ora zece fizioterapie, Katja Schnell, Kaltbachweg 19.

Fabio formă numărul lui Lucas de la serviciu. Era gata să închidă, când auzi o voce necunoscută.

— Berlauer.

— Rossi. Îl caut pe Lucas Jäger, spuse Fabio.

— Azi lucrează acasă.

Abia după ce închise, își dădu seama că vorbise cu succesorul său. Sună la Lucas acasă. Răspunse robotul. Îl sună pe mobil. Intră căsuța vocală.

Fabio își puse laptopul în geantă și plecă.

Katja Schnell avea sub treizeci de ani, nu avea mai mult un metru șaizeci și părea fragilă ca un porțelan de Meißen. Dar conducea un centru de terapie care ocupa o vilă de trei etaje cu douăsprezece săli și avea paisprezece colaboratori angajați. Îl inspectă din priviri pe Fabio, care stătea în fața ei într-un șort și era cu două capete mai înalt decât ea.

— Faceți sport?

Înainte de accident, Fabio jucase o dată pe săptămână fotbal cu colegii (printre care și cu Lucas), înotase cu regularitate și mersese la serviciu, aproape pe orice vreme, cu bicicleta. Ceea ce îi și spuse terapeutei.

— Bun, reluați-vă obiceiurile, exceptând mersul pe bicicletă. Vom lucra aici la restabilirea echilibrului dumneavoastră. Și vom face câteva exerciții de forță. Trebuie să vă simțiți corpul, e factorul cel mai propice pentru memorie.

Se roti în jurul lui, ca un minuscul medic militar în jurul recrutului la examenul medical. Apoi se duse la biroul ei, umblă la un sertar și reveni cu un tampon de vată.

— Sunteți subponderal, trebuie să mâncați mult și sănătos. Și spuneți-i prietenei dumneavoastră să-și taie unghiile.

Îi tamponă două puncte de pe spate, care începură imediat să-l usture, apoi se așeză la computer.

— Vă puteți îmbrăca.

După câteva minute imprimanta se puse în funcțiune, scoase un formular și separat programarea unor ședințe.

— În fiecare zi de lucru o oră, indică ea, așezând hârtiile într-un plic; de două ori mișcare, de trei ori exerciții de forță. Prima programare e poimâine la nouă. Să veniți cu pantofi de gimnastică, pantaloni de gimnastică ori un trening, două prosoape plușate, cele trebuincioase pentru duș. Doar știți toate astea de la fotbal.

În drum spre stația de tramvai, Fabio încercă zadarnic să dea de Norina la telefon. Nici pe Lucas nu izbuti să-l contacteze. Se hotărî să se ducă la redacție.

Ajunse după prânz. La majoritatea birourilor nu se mai afla nimeni. Dar la masa de lucru care până de curând fusese a lui ședea succesorul său, cu al cărui nume nu dorea să-și încarce memoria. Omul își ridică un minut privirea din monitor, întrebându-l:

— Salut, ce pot face pentru tine?

— Dacă ați vrea să vă întrerupeți un pic din lucru, aș dori să-mi copiez datele.

Fabio nu avea de gând să-l tutuiască.

Junele scormoni rapid într-un sertar și scoase la iveală un CD pe care i-l întinse lui Fabio.

— S-a făcut deja.

Fabio nu se grăbi să preia discul.

— De unde puteați ști de ce date am nevoie?

— Lucas le-a copiat.

Fabio luă în fine CD-ul și îl scoase din învelitoarea pe care Lucas notase, cu scrisul său ordonat și folosind o cariocă rezistentă la apă: *Fabio Rossi, personal.*

— Aveți totul acolo, mormăi succesorul și reveni la computer.

— Aș prefera să mă conving eu însumi.

— Mă rog.

Și se apucă din nou să tasteze.

Fabio începea să-și piardă răbdarea.

— Aș vrea, adică, să arunc o privire în computerul dumneavoastră.

— Nu mai conține nimic care să vă aparțină. Totul a fost șters.

Fabio îi puse o mână pe umeri.

— Tocmai de acest lucru doresc să mă conving. Și anume acum.

Succesorul scoase un oftat și-și salvă textul propriu. Cedându-i locul lui Fabio, mârâi:

— Chiar așa de bune încât să vi le fur nu v-am socotit niciodată ideile.

Fabio ignoră remarca. Se așeză în fața ecranului. *Berlauer*, scria sub iconița hard diskului, unde altădată scria *Rossi*. Fabio folosi programul de căutare ca să constate dacă existau fișiere create sau modificate înainte de fatalul 21 iunie. Rezultatul căutărilor consta în mai bine de două sute de date. Parcurse numele, unul după altul. Berlauer avea dreptate: tot ce-i aparținuse fusese șters.

— Dar lucrurile din sertare? întrebă.

Berlauer îi arătă o cutie de carton de sub biroul lui Lucas. Și pe ea scria cu litere îngrijite *Rossi, personal.* O puse pe masă și cotrobăi în ea. Găsi în cea mai mare parte obiecte fără însemnătate, care se strânseseră de-a lungul anilor. Un slip de baie, un prosop plușat, o hartă a orașului, o mică mapă cu mențiunea *De rezolvat!*, niște ochelari de soare cărora le lipsea un șurub la un braț, câteva casete cu interviuri și un exemplar din *Sonntag-Morgen* cu povestea mecanicilor de locomotivă – atât se gândi să ia. Înghesui totul într-o pungă de la distinsul butic Box!, care – cine știe de ce – se afla și ea, împăturită cu grijă, în cutie, își luă pe umeri geanta cu laptopul și plecă.

— Hei! strigă Berlauer în urma lui. Și restul boarfelor?

— Pentru altarul dumneavoastră închinat lui Fabio Rossi.

Fabio își introduse cardul în bancomat și formă codul 110782. Aparatul zornăi și zbârnâi. Apoi apăru un text pe ecran: Card retras. Altceva nimic.

— Rahat! țipă Fabio și dădu cu pumnul în aparat.

— Hei, hei, zise o voce în spatele lui.

Întorcându-se, Fabio constată că vocea aparține unui domn purtând o cravată cu model cu floarea-soarelui.

— Aparatul n-are nici o vină că nu mai aveți bani în cont, glăsui acesta.

La banca lui, Fabio stătea de douăzeci de minute în fața ghișeului de Relații cu publicul. Unul din cele două locuri din spatele ghișeului era gol; nu se afla acolo decât o plăcuță nichelată cu numele Lea Mitrovic. Pe locul celălalt, funcționara –

Anna Gartmann scria pe plăcuța ei – ajutase întâi un domn mai în vârstă, cam greoi, să completeze o cerere pentru deschiderea unui cont. Apoi însoțise o clientă în încăperea seifurilor. Acum, în fine, purta cu voce scăzută o convorbire telefonică; tonul era defensiv. Când puse receptorul în furcă, părea și mai neprietenoasă decât înainte.

— Cardul meu a fost retras, începu Fabio, străduindu-se să fie cât mai calm cu putință, și-și indică numărul de cont.

— Aveți o legitimație?

Fabio n-avea.

— Dar doamna Seiler mă cunoaște.

Făcu un semn spre celelalte ghișee.

— Doamna Seiler nu mai lucrează la noi.

— A, nu știam, n-am mai fost de un timp aici, explică Fabio. Adăugă, accentuându-și cuvintele: De obicei îmi scot banii de la bancomat.

— Am nevoie de o legitimație, repetă Anna Gartmann.

Privirile îi lunecau plictisite prin încăpere.

— V-am spus doar că n-am nici una la mine. Domnul Wieland, chemați-l pe domnul Wieland, el este consultantul meu.

Doamna Gartmann oftă.

— Domnul Wieland este în concediu până la sfârșitul săptămânii; apoi se adresă clientului din spatele lui Fabio.

În clipa aceea o femeie tânără se ivi în spatele ghișeului. Se așeză în dreptul plăcuței Lea Mitrovic și-i zâmbi lui Fabio.

— Bună ziua, domnule Rossi. Ce mai faceți?

— Bine, acum, când vă văd.

Fabio respiră ușurat. N-avea habar cine era tânăra.

După o jumătate de oră Fabio părăsea banca, beneficiind de două informații noi: cândva în cursul acelor cincizeci de zile din trecutul recent își schimbase codul de la card. Și: avea depuși în contul său peste zece mii de franci, datorită unei sume apreciabile virate de *Sonntag-Morgen*, sumă semănând în chip suspect cu o lichidare. Ea fusese transferată la 28 iunie. Așadar Rufer

făcuse uz de oferta sa de a-și părăsi serviciul chiar înainte de termenul oficial, în timp ce Fabio se afla internat în spital.

Strada era plină de oameni care se întorceau la serviciu, după pauza de prânz. Fabio înainta, strecurându-se printre ei. Purta pe umăr geanta cu laptopul, în mâna stângă ducea punga având aplicată inscripția fluorescentă Box!, cu dreapta își ținea telefonul mobil la ureche.

— Nu mă interesează dacă are sau nu pe cineva în vizită; și când am fost *eu* la el vorbea la telefon. Fă-mi legătura, Sarah!

Sarah Mathey era secretara lui Rufer. O femeie greoaie, aproape sexagenară, care-și petrecuse viața profesională în redacție și asistase la venirea și plecarea multor redactori-șefi, la apariția și dispariția multor titluri de ziar.

— Ține-ți firea, Fabio, ți-aș face legătura dacă ar fi posibil într-un fel. Vrei să-i lași un mesaj?

— Da, șuieră Fabio, ai ceva de scris?

— O clipă – gata, notez.

— „Ești un cur." Să-ți spun pe litere?

Fabio încheie convorbirea. După cum o cunoștea pe Sarah, nu era exclus să-i transmită șefului ei mesajul.

Fără să-și încetinească mersul, formă numărul lui Lucas. Nu răspundea nici acasă, nici pe mobil. Fabio opri un taxi și se urcă în el.

— Bergplatz 5, îi spuse șoferului.

Acesta anunță prin stație:

— Șinșpe merg spre Bergeplatze șinși.

În piața numită Bergplatz se încrucișau trei străzi și două linii de tramvai. Fabio nu înțelesese niciodată cum putea cineva să locuiască acolo. Dar Lucas susținuse că zgomotul nu-l stingherea; și unde în altă parte mai găseai încăperi înalte de trei metri, cu parchet, la un asemenea preț?

Fabio socotea că aceste două pretinse avantaje nu făceau decât să înrăutățească lucrurile. Nu numai că zgomotul străzii răsuna nediminuat în încăperile golașe, dar parchetul îi servea

drept fundal de rezonanță. Apartamentul de trei camere al lui Lucas intensifica orice sunet, cu excepția vocii propriului locatar. Pe aceasta părea, în mod ciudat, s-o înghită.

Fabio sună încă o dată la interfonul cu numele L. Jäger. De astă dată apăsă prelung pe buton. Făcu vreo câțiva pași înapoi și privi în sus, spre etajul doi. Toate camerele, exceptând baia și bucătăria, aveau vederea spre Bergplatz.

Nici o mișcare. Tocmai când se pregătea să sune din nou, se deschise ușa. Ieși bătrâna care stătea la etajul întâi. Fabio o cunoscuse cu prilejul vizitelor sale, nu prea frecvente, la Lucas. Avea un motan gras, pe care obișnuia să-l ducă la plimbare, ca și acum, într-o lesă roșie. Fabio îi ținea minte chiar și numele. Ceea ce nu era greu – îl chema Mussolini. „Nu-i înrudit cu..." preciza hâtră stăpâna lui.

— Ce căldură teribilă, se văită ea, lăsându-l să intre.

— O căldură teribilă, confirmă Fabio.

Ușa de la apartamentul lui Lucas avea niște geamuri din sticlă mată cu modele ornamentale. Dacă ar fi fost acasă, s-ar fi auzit muzică. Lucas nu era în stare să scrie nici măcar un rând fără să asculte muzică. La redacție era tot timpul cu căștile de la walkman în urechi. Cu un ochi se uita la ecranul computerului, cu celălalt era atent la semnalizările luminoase ale telefonului său, a cărui sonerie n-avea cum s-o audă.

Dar din locuință nu răzbătea nici o muzică în liniștea casei scărilor. Doar zgomotul străzii.

Fabio bătu în geamul mat. Nimic. Formă numărul lui Lucas pe telefonul său mobil. Nici un răspuns în afara soneriei prelungindu-se în gol. Sună până se făcu auzit robotul. „Asta numești tu lucru acasă", zise Fabio în chip de mesaj. Scrise pe o filă a carnețelului său: „Așa deci, «lucru acasă». Telefonează-mi, te rog. F".

Când să-și pună carnețelul la loc în geantă, dădu cu ochii de scrisul lui Marlen. Își aminti că promisese s-o sune. Îi formă numărul. Răspunse robotul. Nu lăsă nici un mesaj.

Neri era o prăvălioară cu o singură vitrină. În fața vitrinei se afla o tarabă supraîncărcată cu fructe și legume, stârnind cu

regularitate imputările poliției, pentru că ocupa prea mult spațiu pe trotuar. Grazia Neri se scuza de fiecare dată cu mult tam-tam și muta de formă câteva lăzi și cutii.

Aproape pe orice vreme marchiza din fața vitrinei era coborâtă. Culoarea ei roșie, susținuse Lino Neri, le pria fructelor și legumelor. Lino murise cu douăzeci și doi de ani în urmă, dar pe marchiză tot se mai putea citi, în litere groase verzi, Pizzicheria Lino Neri.

Trei trepte duceau spre ușa prăvăliei, deasupra căreia era fixată firma înfățișând două sticle de vin, însoțite de inscripția *Vini fini e comuni*. Grazia refuzase multe oferte pentru un nou design al firmei. În zonă locuiau numeroși graficieni și decoratori.

În magazin încăpeau trei clienți. Dacă se adunau mai mulți, erau nevoiți să aștepte afară. Mirosea a șuncă, mortadella, salam italian, brânză și a cafeaua pe care Grazia o prepara într-o cameră din spate, folosind o mașină de cafea siciliană, deformată de vechime. De ani de zile se codea să facă o operație la șold, de lungă vreme necesară, și umbla greu. În schimb era încă foarte bună de gură. Ședea în spatele tejghelei de sticlă și-i dădea ordine vânzătoarei. Nici una nu rezista mult în serviciu.

Lino Neri și tatăl lui Fabio se cunoscuseră cu aproape cincizeci de ani în urmă la Missione Catolica Italiana. Fabio își amintea de Lino, pentru că acesta îl consolase atunci când Italia pierduse în meciul cu Olanda, spunându-i: „Peste patru ani câștigăm campionatul mondial".

Când profeția lui Lino avea să se împlinească, el însuși se prăpădise de doi ani deja, călcat de camionul în marșarier al unui furnizor de vinuri.

Fabio o reîntâlnise pe văduva lui Lino abia când, în urmă cu trei ani, se mutase la Norina. Magazinul Neri se afla chiar peste drum de locuința ei.

Grazia deschidea la șapte. Nu de dragul clienților – înainte de opt jumătate nu călca aproape nimeni în magazin –, ci pentru că se trezea la patru dimineața și nu mai reușea să adoarmă.

Fabio prinse obiceiul să bea, în drum spre redacție, o cafea neagră și dulce preparată de Grazia. Un privilegiu datorat prieteniei dintre răposații Lino Neri și Dario Rossi.

Cafelei i se adăuga de regulă niște pâine prăjită cu o felie – tăiată elegant de subțire – de șuncă de Parma ori de salam, dacă era suficient de moale. Toate astea nu costau nimic, dar implicau obligația tacită de a nu cumpăra niciodată din altă parte un articol care se găsea și la Neri. În consecință, Fabio avea grijă să-și răstoarne în geantă conținutul unor pungi provenite de la alte magazine, înainte de a ajunge acasă.

De la Lucas pornise direct spre locuința Norinei. După ce sunase în zadar, trecuse la Neri. Nu avusese încotro: de la locul ei, Grazia privea direct spre poarta Norinei.

Când intră în magazin, Grazia îi surâse larg. Nu era semn bun, cordialitatea Graziei fiind mai degrabă aspră. Zâmbetul ei se adresa polițiștilor și clienților care-i erau neplăcuți.

Fabio îi surâse la rândul lui. O vânzătoare tânără, pe care n-o mai văzuse, servea o femeie în vârstă din vecini. Vorbeau în italiană. În mod normal, Grazia ar fi schimbat câteva cuvinte cu el, până-i venea rândul. Dar ea scoase dintr-un sertar o listă scrisă la computer și se apucă s-o examineze cu maximă atenție. Când vânzătoarea ieși cu clienta la taraba din fața prăvăliei, Fabio o întrebă:

— Cum o duci?

— Rău, dar cui îi pasă?

— Mie.

— De când?

— Grazia, ce s-a întâmplat?

— Știi foarte bine.

— Nu. Nu-mi amintesc de ultimele cincizeci de zile.

— Ce convenabil!

— Deloc convenabil, crede-mă. E înnebunitor.

Grazia dădu din umeri și se adânci din nou în lista ei.

— Cum îi merge Norinei?

— Întreab-o pe ea.

— Nu vorbește cu mine.

— Bravo ei.

Vânzătoarea reveni cu clienta în prăvălie. Fabio așteptă până când ambală cumpărăturile și calculă suma finală.

Pe trotuarul de vizavi vedea poarta de intrare care fusese și a lui, în ultimii trei ani. O poartă grea de stejar, cu o ferestruică din sticlă galbenă, acoperită cu un grilaj de fier. Gardul dinspre trotuar fusese înlăturat în cursul unei renovări a imobilului, petrecută cu destul timp în urmă. Cu acel prilej fusese turnat ciment în curtea din față și se instalase lângă intrare un dulap de aluminiu, conținând rafturi pentru lapte și cutii poștale.

Norina stătea la etajul al patrulea. Apartamentul avea trei camere, dintre care două dădeau spre curtea interioară, unde se afla un imens castan sălbatic. Bucătăria, baia și a treia cameră dădeau spre Batteriestraße, o stradă cu sens unic, slab circulată noaptea. Cea mai frumoasă dotare a locuinței era terasa de pe acoperiș, cândva folosită pentru uscatul rufelor. Acum barele erau împodobite cu viță-de-vie ornamentală, iar în nopțile calde de vară se aprindeau becuri colorate pe sârmele destinate inițial rufelor. Terasa era accesibilă tuturor chiriașilor, dar numai apartamentul Norinei era prevăzut, din motive necunoscute, cu o scară de lemn proprie, ducând spre terasă. Astfel Norina și Fabio erau aproape singurii ei vizitatori. Hans Bauer, locatarul de la etajul trei, folosea terasa doar ca să-și cultive acolo canabisul.

Când Fabio o cunoscuse pe Norina, stătea cu chirie într-o garsonieră mobilată. Acest mod de existență corespundea imaginii pe care o avea atunci despre sine: un tip singur, activ, independent, apropiindu-se de încheierea celui de-al doilea deceniu de viață. Lucra pe vremea aceea ca reporter la un mare cotidian și se părea că avea să plece, în calitate de corespondent al acelui ziar, pentru câțiva ani la Roma. Dar interveniseră oferta de angajare la *Sonntag-Morgen* și Norina. În această succesiune – cum își mărturisea, când era sincer.

Aproape jumătate de an nu-și mai folosise garsoniera decât pentru a se spăla pe dinți, până când Norina îi spusese că-și

poate muta la ea și periuța de dinți, dacă era dispus să investească o parte din chiria garsonierei în cheltuielile apartamentului ei.

Fabio îi făcu loc clientei, care pleca din magazin cu două sacoșe. Când se uită din nou spre intrarea de pe Batteriestraße 38, poarta era deschisă. În fața ei stătea Norina.

Avea un aer schimbat. Părul negru era tuns scurt; purta o fustă și un maiou cu bretele subțiri.

Fabio era de-acum lângă ușa magazinului, când Grazia îl opri:

— Fabio, așteaptă!

Fabio se uită la ea și din nou la Norina. Între timp, mai ieșea cineva din casă. Un bărbat, care trase ușa după el și se întoarse spre stradă.

Lucas.

Norina făcuse deja câțiva pași. Lucas o ajunse din urmă și-i cuprinse umerii cu brațul.

6

Lucas. Pe care-l scăpase din atmosfera stătută de la *Oberländer Bote*. Pe care i-l impusese cu mare elocvență lui Rufer, încântându-l că-i aduce un gazetar înnăscut. Un investigator mergând negreșit până la capăt. Un ins cu un fler infailibil pentru știrea de ultimă oră.

Lucas. Creația lui, salvată din praful jurnalismului provincial. Lucas, prietenul casei. Al treilea tacâm la masă. Căruia nu i se dădea niciodată de înțeles că deranjează.

Lucas, în care avusese încredere. Se pripășește. Îi consolează prietena văduvită. Îl vizitează la spital. Ia masa cu el și nu suflă o vorbă. N-are curajul să-l privească în ochi și să-i zică: De altfel, să nu uit – acum o regulez eu pe tipa cu care trăiai.

— De când durează asta?

Grazia se extrase cu greu din scaunul ei și ieși în fața tejghelei.

— Nu de când ar fi trebuit, dar să sperăm că va mai dura destul de-acum înainte.

Făcu un gest de amenințare cu palma.

— Vai de tine dacă nu-i lași în pace pe ăștia doi!

Fabio ieși.

— M-ai auzit? strigă Grazia în urma lui.

Apoi se întoarse spre vânzătoare.

— *Uomini*, șuieră ea.

Fabio stătea în fața laptopului. Introdusese CD-ul lui Lucas cu datele salvate și făcea un inventar.

Fișierele și documentele corespundeau în esență celor de pe hard diskul său. Nimic surprinzător; doar copiase datele succesiv, conform rutinei.

Încerca să se concentreze asupra ecranului. Dar imaginea lui Lucas alături de Norina îi apărea mereu în fața ochilor. Aerul firesc cu care el îi cuprinsese umerii cu brațul, iar ea îi acceptase gestul. Păreau un cuplu cu o veche intimitate.

Le lăsase amândurora câte un mesaj pe robot.

Ei: „Te-am văzut cu Lucas. Acum înțeleg".

Lui: „Ticălosule!"

Era apăsător de cald în apartament. Ușa balconului era deschisă, soarele bătea în storurile trase. De la terenul de joacă ajungeau până la el vocile gălăgioase ale copiilor. Un bazin gonflabil fusese amenajat azi acolo.

Fabio verifică data când îi fusese modificată agenda electronică. Și fișierul de pe CD purta aceeași dată de 5 iunie: mai bine de două săptămâni înaintea accidentului.

În 21 iunie, ziua internării sale la spital, nu era înregistrat nimic. Și în zilele precedente înregistrările fuseseră ciudat de puține. Obișnuitele antrenamente de fotbal lunea, la ora 17, de două ori *Cinema cu M*, câteva date ale unor ședințe de redacție. La 21 și 28 mai, ambele fiind zile de luni, la 12.30 apărea *Fredi, Bertini.*

Bertini era cel mai scump local italian din oraș, pe care Fabio nu și-l putea permite decât la ocazii cu totul deosebite. Nu cunoștea nici un Fredi. Cu excepția lui Fredi Keller, cândva colegul și prietenul lui din școală. Despre el nu putea fi vorba. Drumurile lor se despărțiseră de când aveau amândoi vreo șaptesprezece ani. Fredi se lăsase de liceu, dându-și seama într-o bună zi că era prea complicat pentru el să urmeze niște studii în scopul practicării ulterioare a unei profesii bănoase. Mai eficient era să-și facă o profesie din însăși câștigarea banilor. Profesie pe care o adoptase chiar din acel moment. Cu remarcabil succes, cum auzise Fabio. Nici nu-l mai văzuse pe Fredi de aproape zece ani. Lumile lor erau prea diferite.

Să se fi întâlnit de două ori cu Fredi Keller ca să ia masa împreună i se părea mai mult decât improbabil. Singurul aspect care-l punea pe gânduri era alegerea localului. Bertini putea fi, eventual, pe gustul lui Fredi.

Auzi telefonul. Îl lăsă să sune îndelung, până să-i treacă prin cap că apelul i-ar putea fi destinat. Atât de străin se simțea în apartamentul lui Marlen. Când ridică în sfârșit receptorul – „Da" socotea a fi cea mai neutră formulă de răspuns –, interlocutorul păru atât de surprins, încât pentru o clipă rămase fără grai.

— Domnul Rossi? întrebă în cele din urmă.

— Da.

— Poliția orășenească, sergent-major Tanner. Cum vă merge?

— Ce treabă are cu mine poliția orășenească?

— Eu cercetez cazul dumneavoastră.

— Așa deci. Ați descoperit ceva?

— Aș avea nevoie de mărturia dumneavoastră. Doctorul Berthod crede că sunteți apt de a fi audiat. Este adevărat?

— Nu știu dacă vă pot fi de ajutor. Nu-mi amintesc nimic.

— E și asta o mărturie. Ați avea timp mâine-dimineață? Aș dori să bifez acest punct.

Avea oare timp a doua zi dimineață? Fabio nu știa.

— Nu știu, spuse.

— Dacă aveți timp mâine-dimineață?

— Mi-am rătăcit agenda. Vă pot suna înapoi?

Polițistul îi dădu un număr de telefon. Fabio și-l notă în carnețel.

Puse receptorul în furcă și se ocupă din nou de notațiile din agenda lui electronică. Cu excepția misteriosului Fredi, ele nu-i ofereau prea multe pentru reconstituirea trecutului său recent. Poate e-mailurile primite erau mai edificatoare.

Cel mai nou e-mail era datat 10 iunie. Avea subiectul „antrenament", îl indica drept expeditor pe lucjaeg@roam.com, iar textul zicea: „Scuză-mă la antrenament, rămân o zi în plus. Cordial, Lucas".

Cordial, Lucas!

Anterior figurau câteva anunțuri publicitare, confirmarea unei comenzi din partea unei librării, o carte poștală electronică și câteva comunicări interne ale redacției. Cea mai veche data din 31 mai. Fapt plauzibil, Fabio având obiceiul să-și șteargă în ultima zi a lunii e-mailurile primite în cursul ei.

Data celui mai recent mesaj era însă deconcertantă. Ce-i drept, Fabio nu folosea prea mult e-mailul, dar era imposibil să nu fi primit nici un mesaj vreme de zece zile. Deschise fișierul cu mesajele expediate. Cel mai recent purta aceeași dată de 10 iunie și era adresat lui lucjaeg@roam.com. „La tehnica ta ai nevoie de orice antrenament. Cordial, Fabio", zicea textul.

Cordial, Fabio!

Singura explicație era că începând din 10 iunie nu-și mai descărcase poșta electronică. Era, ce-i drept, neverosimil, dar comisese și alte lucruri neverosimile în săptămânile din urmă. Trase cablul din telefon, îl racordă la laptop și porni programul de internet. Laptopul păcăni și țiui, apoi se potoli: însemna că se stabilise comunicarea. Computerul îl anunță că viteza conexiunii era de patruzeci și opt de mii de biți pe secundă și-și verifică permisiunea de acces.

„Verificare eșuată" apăru dintr-odată pe ecran. Fabio mai încercă o dată, cu același rezultat.

Când nu reuși să se conecteze nici la a treia tentativă, Fabio știu clar: i se anulase accesul la serverul editurii. Parola lui nu mai era valabilă. Și această legătură cu săptămânile cele mai decisive ale existenței sale fusese tăiată.

Opri laptopul și căută o țigară. Găsi un pachet în dulapul din bucătărie, într-un raft servind drept bar. O sticlă de Campari, una de gin, alta de whisky și un rachiu de cireșe. Simți tentația să-și toarne un pahar de Campari, dar se mulțumi cu o țigară. Se duse în balcon, se așeză și încercă să nu se gândească la nimic, dar zarva copiilor care se scăldau îl călcă pe nervi. Se întoarse în cameră și închise ușa balconului.

Făcu un duș și-și petrecu prosopul de baie în jurul șoldurilor, fără să se șteargă. Pielea udă îi oferi un pic de răcoare.

O cheie se răsuci în broască. Marlen intră în casă și se lamentă:

— Uf, ce zi!

Fabio rămase tăcut. Se sculă în picioare, îi luă geanta din mână, o duse la sofa și-i ridică rochia.

— Ce-a fost asta? întrebă Marlen.

— Sex.

Fabio își trăgea pantalonii. Marlen ședea pe sofa, cu picioarele strânse lângă trup, cu brațele în jurul genunchilor, cu capul culcat pe umărul drept. Mai avea rochia pe ea.

— S-a întâmplat ceva?

Fabio negă din cap. Dar ceva mai târziu, când – după un duș – stăteau în balcon în fața unui bol voluminos cu salată, pâine și șuncă fiartă, o întrebă:

— Știai despre Norina și Lucas?

Marlen dădu din cap, afirmativ.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Lucas ar fi trebuit să-ți spună.

— A fost prea laș ca s-o facă, spuse Fabio pe un ton disprețuitor.

— Nici lui nu-i e ușor. Pune-te în pielea lui.

— N-am cum să mă pun în pielea lui. Femeile prietenilor sunt tabu pentru mine.

Marlen îi puse mâna pe braț.

— Norina nu mai era femeia ta.

Fabio își retrase brațul.

— Și fostele femei sunt tabu.

După care tăcu, scormonind în farfuria lui de salată.

— Ia un pic de șuncă. Pentru tine am cumpărat-o. Trebuie să te îngrași puțin.

Fabio se ridică de la masă și răcni:

— Nu înghit blestemata asta de șuncă fiartă! N-am mâncat niciodată afurisita de șuncă fiartă!

Marlen plecă de la masă, fugi în dormitor și închise ușa după ea. Fabio îi auzi hohotele de plâns. Ieși val-vârtej din apartament, trântind ușa.

Amurgul cobora peste Amselweg. Era ceva mai răcoare. Doi băieţaşi şutau o minge în poarta unui garaj. În apropiere câteva fetiţe săreau coarda. În grădini zurguiau stropitoarele de gazon. De undeva venea un miros pătrunzător de mangal.

Fabio îşi adâncise pumnii în buzunarele pantalonilor şi-şi fixase privirea pe tenişii din picioare. Începea să-i pară rău de ce făcuse. Fusese dintotdeauna impulsiv. „Italieni *şi* roşcaţi – ăştia nu-s nişte mieluşei", obişnuia să spună maică-sa.

Marlen avea oarecare dreptate. Nu era uşor nici pentru cei al căror ceas nu se oprise vreme de cincizeci de zile. Dar, oricât îi înţelegea pe ceilalţi, lui îi era cel mai greu.

În faţa intrării unui garaj, un bărbat slăbănog, îmbrăcat doar cu o pereche de bermude, spăla o Toyota albastră.

— Bună seara, spuse apăsat, când Fabio trecu pe lângă el.

— 'Seara, mormăi Fabio.

Iată unde ajunsese. Locuia pe o stradă unde oamenii îşi spălau seara maşinile.

Dacă era cinstit cu sine însuşi, treaba cu femeile prietenilor nu era întru totul adevărată. Existaseră cazuri – ce-i drept, cu destul timp în urmă – când nu le socotise nicidecum tabu.

Când se întoarse în apartament, Marlen spăla vasele. Fabio luă prosopul de bucătărie şi le şterse.

— Îmi pare rău! spuse el.

— Şi mie.

Se îmbrăţişară şi rămaseră aşa un timp. El, cu prosopul de bucătărie umed în mână, ea, cu mănuşile de menaj pline de spumă.

Mai târziu, din nou pe balcon, fără lumânare, doar cu luna plină şi luminiţele celor două ţigări aprinse, Fabio întrebă:

— De fapt, ştiam?

— Despre Norina şi Lucas?

El dădu din cap.

Marlen ridică din umeri.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre Norina.

O voce de femeie striga:

— E-li-a! Va-nes-sa!

— Nu ții cumva un jurnal?

— N-am decât o agendă, surâse Marlen. Dar îmi amintesc destul de bine ultimele săptămâni.

— Trebuie neapărat să știu ce s-a petrecut în acele cincizeci de zile. Mă poți ajuta?

— Sigur. Cu drag. Cu mare, mare drag.

Vocea se făcu din nou auzită:

— E-li-a! Va-nes-sa!

Acum suna puțin cam nerăbdătoare.

7

Tot ce ținea de sergentul-major Tanner era supradimensionat: mâinile, pantofii, trupul, capul, nasul, gura, până și frizura. Îl salută pe Fabio cu blajina strângere de mână a bărbaților timizi și masivi și-l pofti pe un scaun lângă masa lui de lucru, prea mică pentru el.

Fabio se întrebă dacă a depăși cu cel puțin un cap orice adunare de oameni nu reprezintă un handicap pentru un detectiv. În plus, sergentul-major Tanner suferea de un tic nervos. Clipea din ochiul drept. Fabio își închipui la început că era vorba de clipitul acela prin care făpturi aparent înfricoșătoare – bunăoară Moș Nicolae sau tâlharul Fioroșilă – încercau să-i facă pe copii să nu se teamă de ele. Poate că așa au și stat lucrurile cândva. Dar între timp clipitul își dobândise independența. Acționa probabil și când polițistul își propunea să intimideze un răufăcător.

Neîndoielnic, Tanner era condamnat la munca de birou. Fabio nu reușea să-și imagineze niște criminali demni de a fi luați în serios supravegheați de un uriaș care clipea.

— Cum o duceți, domnule Rossi? întrebă uriașul.

Suna ca și cum răspunsul l-ar interesa cu adevărat. În orice caz, Fabio vorbi despre sine mai detaliat decât îi era obiceiul.

— În partea dreaptă a feței, de la osul molar până la maxilarul superior, cu dinți cu tot, nu simt nimic; iar memoria mea se oprește la data de 8 mai și nu-și reintră în funcție decât din a cincea zi petrecută la spital. Însă presupun că datorită

meseriei aveți de-a face destul de des cu oameni care suferă de amnezie.

Tanner izbucni în râs.

— Ei bine – da, mi se întâmplă. Mă bucur că priviți lucrurile cu umor.

Își răsfoi documentația și adoptă un ton profesional.

— La 21 iunie, ora 16.20, ați fost preluat de o patrulă a poliției lângă stația terminus Wiesenhalde. Aveați o rană la cap și erați confuz. Un cuplu mai vârstnic vă găsise și avusese grijă de dumneavoastră, cei doi au chemat și patrula. Vă întreb acum strict pentru procesul-verbal: Vă amintiți de incident?

— Nu, răspunse Fabio.

Sergentul-major luă tastatura de pe monitor: din lipsă de spațiu o ținea acolo, atunci când n-o folosea. Cu două dintre degetele sale prea mari tastă pe clapele mărunte. Probabil: „Nu-și amintește de incident".

Încheierea procesului-verbal dură aproximativ o oră și scoase la iveală mai multe informații pentru Fabio decât pentru sergentul-major Tanner. Fabio află atât numele celor doi soți care alertaseră poliția, cât și cum se numeau cei doi polițiști implicați. Știa acum că poliția pornea de la ipoteza unui jaf, în cursul căruia făptașul sau făptașii fuseseră întrerupți, odată ce Fabio, când fusese găsit, mai avea asupra lui bani, obiecte de valoare, actul de identitate și telefonul mobil. Poliția încă mai căuta martori, i se preciză.

Sergentul-major Tanner în schimb nu află nici măcar ce căutase Fabio în stația terminus Wiesenhalde.

— În zona aceea, se mărgini Fabio să declare, am fost cândva într-o excursie școlară cu scop instructiv, în pădure. În clasa a patra.

Își iscăli depoziția și promise să-l contacteze pe Tanner dacă o să-i mai vină în minte ceva. Tanner promise la rândul lui că-l va contacta dacă o să afle ceva nou. Cele două promisiuni pe care polițiștii și victimele și le fac, de sute de ani.

Într-o papetărie, Fabio cumpără un carnet cu spirală, care avea și un registru cu numere. Fiecare număr era destinat uneia dintre zilele uitate și era urmat de câte o filă albă. După ultima filă aranjă un teanc de foi de rezervă – pentru zilele despre care avea să descopere mai mult decât începea într-o pagină sau două. Reușise chiar s-o convingă pe vânzătoare să-i găsească în depozit o agendă de buzunar pentru anul curent.

Într-o cafenea își transcrise în agendă datele de pe carneţelul său. Așa constată că ar fi trebuit să se prezinte la doctorul Vogel cu o jumătate de ceas în urmă. Sună la cabinet de la masa cafenelei. După ce asistenta îi făcu legătura, Vogel începu dialogul cu afirmația:

— Recunoașteți că ați uitat de ora de antrenament al memoriei.

Fabio nu era tocmai convins că e dispus să se obișnuiască cu tipul de umor al doctorului Vogel.

În loc să se dedice antrenamentului memoriei, se duse în piață. Îi promisese lui Marlen să se ocupe de gătit. Jumătate din tarabe erau de-acum goale, dar găsi totuși ce căuta: un kilogram de roșii coapte din Sicilia și un mănunchi de busuioc. Precupeața tocmai îi dădea restul, când îi țârâi telefonul. Fabio luă banii, își lăsă punga din mână și răspunse:

— Da?

O clipă de tăcere la celălalt capăt al firului, apoi o voce spunând:

— Sunt eu, Lucas. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Eu nu cred, zise Fabio și închise.

Puse apă la fiert, aruncă roșiile în oală, le scoase apoi, le coji, le tăie în cuburi mari și le așeză într-un vas de sticlă. Le condimentă cu sare și piper, spălă și mărunți frunzele de busuioc, le presără deasupra roșiilor, adăugă un strop de ulei de măsline, amestecă totul și puse castronul în frigider.

Spaghete cu sos de roșii rece fusese unul dintre felurile preferate ale Norinei. Un meniu de vară, pe care-l mâncaseră adesea pe terasa de pe acoperiș.

Imaginea nu-i ieșea din minte: cum apăruse ea în poartă. Nu prea grăbită și totuși decisă. Părul tuns scurt. Fusta. Maioul cu bretele subțiri. Cât era de schimbată. Și cât de frumoasă.

Marlen gusta pentru prima oară spaghete cu sos de roșii rece. Se arătă entuziasmată. Dar Fabio nu scăpa de senzația că mâncarea nu-i place. Terminară devreme cu masa și porniră să reconstituie trecutul recent al lui Fabio.

— La 23 mai, la ora 10, ne-am văzut pentru prima oară. Ai venit la un mic dejun oferit presei de firma Lemieux, la hotelul Au Lac.

Operând o întoarcere în timp de la accident, 23 mai era, în cadrul amneziei lui, a treizecea zi.

Fabio își deschise registrul din carnet la cifra treizeci și începu să ia notițe.

Lemieux organizează un mic dejun pentru presă, prilejuit de lansarea produsului Bifib, o băutură cu ferment bifidus *îmbogățită cu fibre alimentare. Particip ca reporter de la* Sonntag-Morgen *(?)*

— Crede-mă, lansarea unor produse de consum nu intra în domeniul meu de interes.

— Și eu am fost surprinsă când ai apărut.

— Care era rolul tău la acea lansare?

— Eu redactam dosarul de presă, trimiteam invitațiile, organizam evenimentul, mă ocupam de jurnaliști.

— Tu compui textele de presă?

— Eu compun textele alea caraghioase de presă, așa e.

Marlen organizează evenimentul, trimite invitațiile și compune textele alea caraghioase de presă.

— Ce studii sunt necesare pentru o activitate de acest tip?

— Îți bați joc de mine?

— Nu, te întreb serios. Mă interesează.

— De la caz la caz. Eu am fost jurnalistă.

— Lucrând unde?

— La *Oberländer Bote.*

Marlen a fost inițial jurnalistă. La Oberländer Bote.

Fabio rămase surprins.

— Acolo a lucrat și Lucas cândva.

— Știu. A plecat din redacție la scurt timp după ce mi-am început stagiatura acolo.

— Nu mi-ar fi trecut prin minte că-l știai pe Lucas dinainte.

Marlen îl cunoștea pe Lucas de atunci (!)

— Ați mai păstrat legătura?

— Evident, contactul cu jurnaliștii ține de meseria mea. I-am trimis și invitația.

— I-ai trimis invitația *lui*, și am venit *eu*?

— Ți-am spus doar că m-am mirat când ai apărut.

I-a trimis invitația lui Lucas, dar am venit eu.

— Ai idee de ce s-a întâmplat așa?

— Ai spus că te interesează produsul.

— O băutură lactată?

— O băutură cu *bifidus* îmbogățită cu fibre de grâu. Microorganismele probiotice din fermentul *bifidus* sunt prielnice digestiei, întăresc imunitatea organismului, măresc capacitatea de asimilare a calciului și îmbunătățesc funcțiile glandei tiroide, deoarece conțin iod. Fibrele de grâu asigură suplimentul nutritiv. Numim asta *functional food*, o hrană funcțională.

Pentru că m-ar fi interesat o băutură cu bifidus*? Îmbogățită cu fibre de grâu?*

— Cu cât îmi explici mai mult, cu atât mai puțin înțeleg de ce aș fi venit în acest scop.

Marlen zâmbi.

— Poate a fost un pretext.

— Și motivul adevărat?

Ea continua să zâmbească.

— Crezi că ai fost tu? Dar nici nu te cunoșteam.

— Dar mă cunoștea Lucas.

— Crezi că Lucas mi-a vorbit cu entuziasm de tine, iar eu – gata, am și dat fuga la micul dejun de la lansarea Bifib? Marlen, lucrurile nu mai merg chiar așa după ce ai trecut de șaisprezece ani.

Sau pentru că Lucas a aranjat să mă duc eu?

— În orice caz, m-ai invitat pentru aceeași seară la restaurantul République.

— Și propunerea am făcut-o eu?

— Să iau masa cu tine? Evident.

— Adică, eu am propus să mergem la République?

— Firește.

Seara cu ea la République (!)

— Și apoi la mine.

Și apoi la ea (!)

Imaginea pe care Fabio o dobândi despre acele zile se dovedi surprinzătoare: pentru ziua următoare stabiliseră să iasă împreună la prânz. La Greenhouse, un restaurant pentru vegetarieni aproape de locul de muncă al lui Marlen. Seara urma să gătească ea. Cel puțin avusese de gând s-o facă. Nu apucase. Se aruncaseră imediat în pat.

În ziua a treia – o vineri – se înțeleseseră să meargă la film. (Corespundea și uneia dintre rarele însemnări din agenda lui Fabio.) Ea avusese un program de lucru prelungit în seara aceea, așa că fixaseră să se întâlnească direct în fața cinematografului. El cumpărase biletele. Se aflau în agenda lui Marlen – nefolosite.

— În seara aceea te-am întrebat de ce nu rămâi niciodată peste noapte.

— Și?

— În ziua următoare ți-ai adus o geantă cu câteva lucruri.

Sfârșitul de săptămână îl petrecuseră în pat. Luni, Fabio se dusese la lucru dimineața devreme. După-masa chiulise de la antrenamentul de fotbal. Mâncaseră din nou la République și se duseseră apoi la ea.

— Și nici o vorbă despre Norina?

— Nu, nicicând. La spital i-ai rostit pentru prima oară numele în prezența mea.

— Așadar n-aveai habar că am o relație stabilă cu altcineva?

— Mi-am dat seama abia când ți-ai luat geanta înapoi.

— Când a fost asta?

Marlen se uită în agenda ei.

— Marți. Îți mijlocisem o convorbire cu dr. Mark, inginerul nostru șef în probleme de alimentație.

— O convorbire pe ce temă?

— Alimente. Dr. Mark te poate lămuri în privința întregii palete a produselor noastre. Cea de azi și cea de mâine.

— Nu figurează nimic despre chestiunea asta în agenda mea.

— Marți, ora 9. Ai venit cu mine la birou. Înainte de a ieși, îți împachetaseși lucrurile și ai luat cu tine și geanta. Urma să ne întâlnim seara. Dar ai contramandat.

— Ce motiv am invocat?

— Că ai mult de lucru. La fel și în ziua următoare. Și în cealaltă. Atunci mi-am zis că s-a terminat.

— Dar nu se terminase.

— Nu. Dar am continuat altfel. Devenisem aventura ta secretă.

— Am spus eu asta?

— N-a fost nevoie. Nu ne-am mai întâlnit decât sporadic. N-ai mai rămas niciodată peste noapte. Nu am mers niciodată la localuri frecventate de colegii și prietenii tăi. Cu excepția lui Fredi, firește.

— Fredi?

Marlen râse.

— De Fredi ar trebui să-ți amintești de fapt. L-ai cunoscut cu mult înainte de 8 mai, Fredi Keller.

— Cu Fredi Keller n-am mai fost deloc în contact de ani de zile.

— Când te-am cunoscut eu, erați prieteni la cataramă.

Cu puțin după ora unu Fabio își închise carnetul și-l băgă într-unul dintre sertarele fișetului. Găsise mai multe întrebări decât răspunsuri.

Începea să se lase seara când renunțară la încercările de a se apropia cât de puțin, măcar trupește, de personajul Fabio al acelor prime nopți.

A doua zi dimineața Fabio își scoase bicicleta din garajul de la subsol. Vara trecută își oferise o bicicletă hibrid englezească, un compromis foarte elegant între o bicicletă de munte și una de oraș. Cadrul era din aluminiu argintiu, ghidonul și șaua aveau arcuri hidraulice. Nu exista portbagaj, drept care Fabio circula de regulă purtându-și geanta atârnată de umăr.

Urcă rampa de ieșire din garaj și coti pe Amselweg. După vreo sută de metri fu nevoit să recunoască că ar fi fost chibzuit s-o asculte pe terapeută. Se simțea nesigur. El, care fusese suit pe bicicletă până să știe cu adevărat să meargă, înainta dintr-odată ca și cum s-ar putea răsturna din clipă în clipă. El, care se strecura altădată printre coloanele de mașini asemenea unui curier biciclist, trecea acum extrem de prudent pe lângă automobilele parcate, de parcă ele s-ar putea năpusti oricând asupra lui. Îi trecu prin minte să se întoarcă și să ia tramvaiul. Dar orgoliul nu-i îngădui s-o facă.

Ajunse cu zece minute întârziere la primul său antrenament de forță. Antrenorul său personal își spunea Jay, un nume folosit în mai vechi competiții, presupunea Fabio.

— Îmi zici Jay, iar eu îți zic Fabio. În sala de forță toată lumea se tutuiește.

Jay avea trupul unui tânăr gladiator și fața unui bătrân țăran de la munte. Trecu peste întârziere, evitând ostentativ orice reproș și începu imediat cu un program ușor de încălzire și stretching.

— Exercițiile pregătitoare sunt în foaia ta de control. Vii un pic mai devreme și le execuți singur; așa începi antrenamentul gata încălzit și câștigăm timp.

După care-l puse pe Fabio să se dezbrace până la chiloți și să se urce pe cântar. Îi luă măsurile cu rutina unui croitor de bărbați și înscrise datele pe un formular cu schița unui nud masculin.

— Înoți? întrebă cu un aer de cunoscător.

— Când și când, răspunse Fabio.

Petrecu restul orei ucrând la aparatele de forță, unele cu haltere, altele destinate mișcărilor pentru abdomen și spate. Jay

își nota greutățile mânuite de Fabio și numărul exercițiilor realizate. Anunță că până la ora următoare avea să-i elaboreze programul individual de antrenament.

Își luă la revedere de la Fabio cu observația:

— Am văzut și mai rău.

Pixul tremura în mâna lui Fabio. Niște oameni care scriu n-ar trebui să umble cu haltere, își spuse. Ședea la o măsuță din fața cafenelei Hauser. Celelalte mese erau de-acum pregătite pentru prânz. Chelnerița îi îngăduise lui Fabio să-și păstreze locul numai pentru că-i promisese că-l va elibera fix la unsprezece jumătate. Mai avea zece minute.

Își deschisese agenda cea nouă și-și nota sursele de la care putea afla mai mult despre cele cincizeci de zile.

Norina.

Fredi Keller. Îl chemase la telefon și secretara lui îi promisese că va fi contactat.

Dr. Mark, inginerul-șef pentru probleme de alimentație de la Lemieux, cu care avusese o întâlnire. L-ar putea lămuri ce anume investigase.

Stefan Rufer, redactorul său șef, dacă-i cerea scuze – lui personal – pentru apelativul „cur".

Sarah Mathey, secretara lui Rufer, dacă nu-i cerea scuze.

Lucas Jäger – nu.

Mecanicii de locomotivă.

Văduva sinucigașului.

Cuplul care-l găsise și chemase poliția.

Extrasele conturilor de bancă.

Nota de telefon.

Lichidarea cărții de credit.

În timp ce Fabio își achita ceaiul cu gheață, îi sună mobilul. Recunoscu vocea, de parcă ar fi auzit-o ieri. Fredi.

— Suie-te într-un taxi și vino la Bertini, îi ordonă. Peste un sfert de oră am să fiu acolo.

— La Bertini? Pe căldura asta?
— Bertini are aer condiționat.

Instalația de aer condiționat nu reușea să creeze o atmosferă estivală la Bertini. Localul arăta ca-n iarnă, mirosea ca iarna și avea un meniu adecvat iernii. Singurul aspect non-iernatic era temperatura dinăuntru. Iarna la Bertini era mai cald.

Fabio întârziase și aici. Firește că nu luase nici un taxi, ci pedalase cu precauție prin traficul de la ora de vârf. Când intră la Bertini, Fredi stătea singur la o masă de patru persoane și avea în față un pahar de Campari aproape gol.

În liceu Fredi era un băiat înalt și vânjos. În echipa de fotbal fusese un fundaș bun, deși câteodată prea nonșalant. De atunci se îngrășase cert cu treizeci de kilograme. Silueta nu i se schimbase totuși în chip esențial, supragreutatea era distribuită echilibrat pe întreg corpul. Dar fața abia i se mai recunoștea. Nasul, obrajii, ochii, buzele – toate arătau de parcă ceva le împingea în afară.

Purta un costum ușor, gri-închis, cu mânecile suflecate până la jumătatea antebrațului gros și păros. Se sprijinea în coate și-și lăsa mâinile să atârne. Din când în când pescuiau paharul sau o grisină, fără ca brațele să i se miște prea mult.

— Ciao, spuse.

Nici un cuvânt despre întârziere.

Fabio abia apucase să se așeze, când chelnerul porni să umple masa cu diverse farfurioare. Dovlecei și felii de vinete prăjite, șuncă, salam, sardine, măsline, roșii conservate, frunze de anghinare. La mijloc așeză un ulcior de jumătate de litru, aburit, cu Frascati. Fabio comandă un litru de apă minerală San Pellegrino.

— Din cauza capului? întrebă Fredi.

Mâna lui dreaptă, moale, schiță o mișcare vagă spre părul lui rărit.

— Oricum nu beau la prânz.

— De când?

— Sufăr de amnezie.

— Am auzit. Cum e?

Mâna lui Fredi rotea acum o furculiță deasupra farfurioarelor. Din când în când furculița se înfigea într-una dintre ele și înhăța o îmbucătură. Fredi nu vorbea cu gura plină, de aceea abia dacă mesteca și vorbea în fraze scurte.

— E ca și cum te trezești mahmur și, în loc să fi uitat câteva ore, ai uitat câteva săptămâni.

— Dar ți le amintești până la urmă?

Fabio își puse și el câte ceva din aperitive în farfurie.

— Până acum încă nu mi-am amintit nimic.

— Și asta?

Fredi își îndreptă furculița spre capul lui Fabio. Acesta-și scosese șapca și o pusese lângă el pe un scaun. Porțiunea rasă era vizibilă.

— Doare?

Fabio negă din cap. Furculița lui Fredi coborî ceva mai jos și arătă spre vânătaia galben-verzuie de sub ochiul drept.

— Dar asta?

Fabio desenă cu degetul un cerc pe jumătatea dreaptă a feței sale.

— Dimpotrivă. Nu simt nimic în partea asta.

Farfurioarele erau aproape goale. Fredi își ridică mâna și-i făcu semn chelnerului să se apropie.

— Iei ceva înainte de *brasato*?

Manzo brasato – un preparat din carne de vită – era o specialitate a localului Bertini. Se servea cu un piure de cartofi care conținea cam pe jumătate unt. Fabio a refuzat, iar Fredi și-a comandat o porție de *fettucine* și apoi una de *manzo brasato*. Fabio sări peste orice alt antreu și ceru *spaghetti alle vongole* ca fel principal.

— Ce vrei să știi? se interesă Fredi.

Văzând că întrebarea părea să-l surprindă pe Fabio, explică:

— După ce te îmbeți, obișnuiești să-i întrebi mai târziu pe cei care-au fost de față cum te-ai comportat.

Fabio rosti o primă întrebare:

— Cum ne-am reîntâlnit, după zece ani?

— La Landegg.

Landegg era un ștrand pe lac, care în ultimii doi ani devenise un loc de întâlnire apreciat. Restaurantul din incintă scăpase de aerul stătut al celor cincizeci de ani precedenți. I se adăugase un bar care funcționa și în afara programului balnear.

— O întâlnire întâmplătoare? insistă Fabio.

— Evident. Nu frecventez de regulă barurile de mâna a doua. Dar mi s-a stricat barca. Erai acolo însoțit de... cum o cheamă?

— Marlen?

— Nu, cea brunetă.

— Norina?

— Da, tu erai cu Norina, eu cu Libellula.

— Nevastă-ta?

— Barca mea cu motor.

Chelnerul aduse porția de *fettucine* comandată de Fredi. O farfurie mare de tăiței cu legume tăiate cubuleț și multă smântână.

— M-am așezat lângă voi la bar, în așteptarea mecanicilor de la șantierul naval și am stat la o șuetă. Cât ne-a permis Norina.

Fabio își putea lesne imagina cum reacționase Norina în compania lui Fredi.

— După câteva zile mi-ai dat un telefon și de atunci ne-am întâlnit din când în când.

— Ca să mâncăm împreună?

— Să mâncăm, să bem, să vorbim.

— Despre ce?

— Despre viață.

Fredi mânca, sprijinit în coate; ținea furculița în dreapta, iar în stânga șervețelul cu care își ștergea buzele după fiecare îmbucătură.

— Am vorbit despre lucruri care pe vremuri nu te interesau deloc.

— Ce lucruri?

— Despre bani, de pildă.

— Am vorbit eu despre bani?

— Nu direct.

Fredi mesteca, înghiţea, se ştergea la gură.

— Am vorbit indirect despre bani?

— Nu te deranja dacă vorbeam eu despre asta. Dimpotrivă.

— Dimpotrivă?

Mestecat, înghiţit, şters gura.

— Puneai întrebări.

— Întrebări despre cum se câştigă bani?

Fredi neagă din cap.

— Despre cum se cheltuiesc. Mâncare, băutură, locuinţă, călătorii, treburi scumpe. Femei.

— Femei?

— Femei, femei, femei, femei.

Fredi luă încă o îmbucătură de *fettucine*.

— Te referi la Marlen?

— Marlen în special. Femei, în general.

Fredi îşi golise farfuria. Îşi mai şterse o dată buzele şi se lăsă pe spate.

— Dacă vrei să ştii: te săturaseşi de lumea ta şi căutai pe cineva care să-ţi arate o alta.

— Şi te-am găsit pe tine?

Întrebarea sunase pesemne ironic, căci răspunsul ieşi cam veninos:

— Când ne-am revăzut, erai un filistin de treizeci şi trei de ani.

Fabio aşteptă până când chelnerul îi strânse farfuria şi-i umplu din nou paharul. Apoi întrebă:

— Şi după aceea – n-am mai fost un filistin?

— Erai pe cale să te îndrepţi.

După ce mâncaseră, Fredi îşi puse agenda pe masă şi-i enumeră lui Fabio datele când se întâlniseră.

Două însemnări coincideau cu cele ale lui Fabio: la 21 şi la 28 mai se văzuseră aici, la Bertini. Fabio sunase, cu ambele prilejuri, în ziua precedentă.

Dar după aceea se găseau la Fredi însemnări care lipseau la Fabio. În 6 iunie se întâlniseră la ora 18 la Blue Nile, un club puțin cam dubios, unde nu erai servit decât în compania unui membru al clubului.

În dreptul următoarei dimineți de sâmbătă figura: *Fabio, Libellula.* În 14 iunie, exact cu o săptămână înainte de incident, Fredi notase pentru ora 19.30: *Fabio, Marlen, Patricia, Maison Rouge.*

Maison Rouge era un local de patru stele, oarecum în afara orașului. Până atunci Fabio nu mai fusese niciodată acolo.

— Cine e Patricia? întrebă.

Fredi râse:

— N-o să creadă, răspunse el, că un bărbat poate supraviețui unei lovituri la cap atât de puternică, încât să nu-și amintească măcar de ea.

Restaurantul Bertini se golise treptat. Fredi trecuse – după desert, după Ristretto și *grappa* – la bere și povestise detaliat despre excursii cu barca, seri exclusiv bărbătești la Blue Nile (care, afirma el, s-ar fi încheiat în cluburi de noapte) și despre escapade pretențioase în templele dezmățurilor culinare din împrejurimile mai apropiate sau mai depărtate. Uneori Fabio o adusese cu el pe Marlen.

— Dar pe Norina? întrebase Fabio.

— Din fericire, niciodată, răspunsese Fredi.

La ora trei Fabio renunțase să-și mai ia notițe. Puțin înainte de cinci ieșiră din răcorosul Bertini în arșița orașului.

Fabio își devenise – o dată în plus – încă și mai străin.

8

La sfârșitul săptămânii termometrul indică peste treizeci de grade. Deasupra asfaltului de pe Amselweg, aerul licărea. În grădini era liniște. Oamenii se refugiau în casele lor, în camerele cu storurile trase.

În micul apartament al lui Marlen nu exista refugiu. Indiferent dacă storurile sau jaluzelele erau coborâte și ușile deschise, căldura se cuibărea în toate colțurile și ungherele.

Pe Fabio îl deranja că Marlen umbla goală prin casă. Ideea că în locuințele de deasupra, de dedesubt, din dreapta ori stânga alte cupluri transpirate umblau nude sau seminude nu-i stimula încercările de a se lăsa din nou pradă farmecelor ei.

Duminică dimineața se duse devreme la cutia poștală și-și luă ziarul *Sonntag-Morgen*. Era un sentiment ciudat să citească în chip de *outsider* ziarul din redacția căruia făcuse parte de la prima apariție. Rufer scrisese un editorial despre valul de caniculă. Chiar și referindu-se la această temă, reușea să-i stârnească cititorului întrebarea: până la urmă e pentru sau împotrivă?

Lucas Jäger semna o cronologie a eșuării conferinței despre climă; semna și un comentariu (cu portret). Fabio trecu rapid peste ambele texte.

Cel dintâi reportaj din *Sonntag-Morgen* al lui Reto Berlauer ocupa din start trei pagini. Însoțise câteva grupuri de turiști japonezi și descria cât de militărește erau ele organizate și conduse. Fabio își impuse să-i citească materialul. Nu avea s-o recunoască niciodată, dar – la naiba! – nu era scris deloc rău.

În paginile culturale apărea o relatare despre filmările la *Ceaiul celor trei bătrâne doamne*, ecranizarea primului roman polițist al lui Friedrich Glauser, considerat până atunci nepotrivit unei adaptări cinematografice. În zilele acestea se turna într-o vilă pe malul lacului. O imagine înfățișa cadrul unei secvențe: un soi de altar, în fața căruia se zărea o siluetă învești mântată într-un fel de robă de Ku Klux Klan, lucioasă, gălbuie. În fundal apăreau câțiva membri ai echipei.

La oarecare distanță stătea o femeie tânără cu părul negru, tuns scurt, vorbind la un walkie-talkie.

Norina.

Fabio lăsă deoparte ziarul și se duse tiptil în dormitor. Marlen era culcată pe o parte, cu piciorul de sub ea întins, cu celălalt îndoit. Fabio se așeză la capul patului și o privi.

— Te uiți acolo unde cred eu să te uiți? mormăi ea somnoroasă.

Când el confirmă, Marlen își trase și mai sus piciorul.

— Imaginează-ți că suntem în Caraibe. Așa e mai ușor de suportat.

Stăteau lungiți pe spate, lucind de transpirație, atenți să nu se atingă.

Fabio nu zise nimic. El unul își imagina de mult că se află în altă parte.

Undeva se deschise un radio. Program de *ländler*[1].

— Caraibe! râse Fabio.

— Nu mergem la Landegg? întrebă Marlen.

— Azi e toată lumea la Landegg, zise Fabio.

— Și ce dacă?

— Nu am chef să explic de o sută de ori ce s-a întâmplat.

— Atunci nu la Landegg. Oriunde altundeva. Vreau să ies de aici.

S-au dus la filmul de după-masă de la cinematograful Palazzo. Rula *Titanic*. Nu tocmai un film recent și nu tocmai pe

1 Vals lent.

gustul lui Fabio. Dar sala avea aer condiționat, filmul dura peste trei ore, iar Leonardo DiCaprio murea înghețând în apele glaciale ale Oceanului Atlantic.

Când ieșiră din cinema, se izbiră de un zid de aer fierbinte. Marlen avea ochii în lacrimi.

— Scuze, hohoti ea, sunt o proastă.

La nici o sută de metri de Palazzo se afla Outcast, un bar spațios, unde se putea și mânca. Cu nu prea mult timp în urmă fusese redeschis sub o nouă conducere și avusese succes din prima zi. Nici acolo Fabio nu dorea să apară cu Marlen.

O duse în schimb, la câteva case distanță, la Rebschere. Un local de vinuri cu pereții lambrisați și geamuri verzi, bombate, pe ușa căruia scria „Aer condiționat!".

În ciuda acestei inscripții erau singurii vizitatori. Se așezară la o masă într-un separeu. O chelneriță slăbănoagă și căruntă aduse meniul după-amiezii. Purta o jachetică dintr-o lână de un albastru deschis – atât de bine funcționa instalația de aer condiționat. Marlen comandă un Féchy șpriț, Fabio o apă minerală.

— Cum se numea specialistul vostru în alimentație cu care am discutat?

— Dr. Mark.

— Ai putea să-mi mijlocești o altă întâlnire cu el?

— Cred că da.

Femeia aduse băuturile.

— Va dori să știe pe ce temă vrei să-l vezi.

— Și eu doresc să știu pe ce temă l-am văzut. Spune-i că mai am câteva întrebări suplimentare legate de convorbirea precedentă.

Marlen dădu aprobativ din cap și luă o înghițitură de vin.

— De când ai încetat să mai fii aventura mea secretă?

— De vineri, 8, aproximativ ora 23.

— Ce s-a petrecut atunci?

— A sunat telefonul, era o doamnă Kessler, care cerea să vorbească cu domnul Rossi. Spunea că ar fi urgent. Ți-am întins receptorul. Erai lângă mine în pat.

— Mi-ai întins receptorul?

— Doar nu puteam să știu cine era doamna Kessler. Credeam că e cineva de la redacție.

— Într-o vineri? La ora 23? Ce tâmpenie!

Marlen mai bău o înghițitură. Când lăsă paharul din mână, avea lacrimi în ochi.

Fabio le ignoră, în speranța că vor înceta de la sine. Dar când se uită din nou la ea, avea fața udă de lacrimi.

— Scuză-mă, hohoti ea și plecă de la masă în direcția toaletei.

Fabio aștepta. De câte ori își ridica ochii, întâlnea privirea plină de reproș a chelneriței. După cinci minute se sculă de la masă.

— Era cât pe ce să mă duc eu să văd ce-i cu fata, mârâi femeia când trecu pe lângă ea.

Când găsise toaleta pentru femei, Marlen tocmai ieșea pe ușă. Nu mai plângea, dar, după cum arăta, părea într-o stare labilă.

— Putem lua un taxi? întrebă.

Abia instalată în spate, izbucni din nou în lacrimi.

— Din cauza filmului? întrebă Fabio.

— Și din cauza filmului, hohoti ea.

O duse în pat, o ținu în brațe până când adormi plângând, și se gândi la Norina.

Lunea, angajații unui ziar de duminică au o zi liniștită. Sarah Mathey acceptă imediat, când Fabio o întrebă dacă se pot întâlni la masa de prânz.

Fabio avea la ora nouă programare la sala de fitness. Jay îl munci fără să țină seama de canicula și-i interzise să facă un duș rece după antrenament.

— Ca să nu te trezești cu o întindere musculară.

În drum spre localul Biotop, Fabio încercă să-și amintească numele chelneriței. „Nu face nimic" – acesta era cuvântul-cheie pentru memorare. *Fa niente. Dolcefarniente.* Goală la piscină cu o înghețată de căpșuni. Yvonne Dolcefarniente. Exact. Așa se numea.

Sosi cu o jumătate de oră mai devreme. Yvonne Dolcefarniente avea zi liberă. Îl servi un tânăr.

— Ciao, spuse, ce căldură.

Fabio nu știa dacă-l cunoscuse înainte. La Biotop erai tutuit destul de repede.

Bău un tonic și încercă să nu se miște deloc. Canicula și efectele antrenamentului de forță îl făceau să transpire întruna.

O văzu pe Sarah Mathey de departe. Purta o cămașă bărbătească în dungi alb-albastre extrem de largă peste o pereche de pantaloni kaki prea strâmți. Căra cu ea poșeta uzată, străveche, fără de care Fabio n-o întâlnise niciodată. Când îl zări, își vârî țigara aprinsă în gură, ca să-i facă semn cu mâna. Sarah era una dintre ultimele femei care, la aproape șaizeci de ani, mai fumau pe stradă.

— Cum te simți? îl întrebă cu vocea ei joasă, după ce se așezase.

— Ca naiba, răspunse Fabio.

— Povestește-mi.

Fabio încercă să prindă în cuvinte cum se simțea. Dezorientat. Înșelat. Furat. Trădat. Străin. Fără nici un acasă. Singur. Lăsat de izbeliște. Expulzat.

Relatarea îi ieși mai amănunțită decât intenționase. Așa li se întâmpla tuturor cu Sarah Mathey. Îi făcea pe oameni să se confeseze, fiindcă știa să-i asculte.

Își goliseră amândoi farfuriile mari cu salată, când Fabio încheie:

— Orbecăi ca un nevăzător prin bezna memoriei mele, spuse. Și nici unul dintre cei care au vederea intactă nu mă ajută să mă regăsesc. Poți să-mi explici de ce?

— Vrei un răspuns sincer? întrebă Sarah.

— Altfel aș fi apelat la altcineva.

Sarah scotoci în geantă după pachetul de țigări.

— Pe Fabio pe care-l știi tu minte l-ar fi ajutat toți. Dar cel pe care nu-l știi minte era un tip destul de scârbos, un căcănar – iartă-mi exprimarea.

— Cum așa?

Fabio reuși cât de cât să nu pară ofuscat.

— Fabio pe care l-ai uitat nu mai venea după lucru la un pahar cu colegii. El avea întâlniri la clubul de iahting sau la Blue Nile. Nu mai sosea la redacție decât atunci când era absolut necesar și ne privea de sus. I-au trebuit câteva săptămâni pentru o poveste mediocră cu niște mecanici de locomotivă, dar se dorea sărbătorit ca o mare vedetă. Nu mai sărea să țină locul cuiva când era nevoie și se baricada în spatele unui proiect despre care nimeni nu știa mai mult decât că avea să fie „o lovitură mare de tot". Și-a înșelat prietena cu o micuță blondă de la PR și-și cumpăra cămășile de la Box!. Fabio pe care l-ai uitat era un mărunt lăudăros. Când Norina te-a dat afară, am aplaudat-o cu toții.

Fabio rămase tăcut. Sarah îi oferi o țigară.

— Fabio pe care l-ai uitat era fumător.

— Știu, spuse Fabio, dar nu luă țigara.

Sarah își aprinse una.

— *Sorry*. Ai vrut să știi adevărul.

— Asta am vrut, până să-l cunosc, zise și încercă să zâmbească. Și nu știi până azi în ce anume consta marea lovitură?

— Nimeni nu știe.

— În afară de Rufer.

— Nici el. De aceea te-a și dat afară.

— Nu m-a dat afară. Eu mi-am dat demisia. Mi-a arătat scrisoarea.

— A fost, să zicem, o înțelegere bilaterală.

Fabio dădu din cap. Lucrase la o problemă importantă și nu-l pusese în temă nici măcar pe redactorul său șef.

— Dar Lucas? Măcar lui i-aș fi spus ceva.

— Lucas zice că nu. Dar îl știi pe Lucas, el nu te-ar trăda.

Fabio zâmbi cu maximă ironie.

— Of, Fabio. Lucas nu te-a trădat.

Fabio se abținu să replice.

— Dacă cineva poate să te ajute, el e acela.

— Întreabă-l tu atunci, propuse Fabio.

— L-am și întrebat. Afirmă că n-a existat nici o „mare lovitură".

Fabio simți cum îl cuprinde furia.

— Vrea să pretindă că a fost o simplă simulare?

— N-a fost singurul care a vorbit așa, Fabio. Dar a fost poate singurul care a făcut-o din loialitate.

— Vezi să nu! izbucni Fabio.

Strigase atât de tare, încât chelnerul crezu că l-a chemat.

— Dar tu? Tu ce crezi? A existat „marea lovitură"?

Sarah dădu din umeri.

— Hai, spune odată.

Ea își trecu mâna peste părul rebel, vopsit blond, și trase din țigară.

— Eu una cred că a existat. Dar apoi...

— Apoi?

— S-a sfărâmat, s-a spulberat, ce știu eu? În orice caz, credeai la început în ea. Asta mi-a fost limpede. Așa de bine îl cunoșteam pe vechiul Fabio.

— Când a fost „la început"?

Sarah umblă în geantă și-și scoase agenda. Un carnețel cu spirală, din piele slinoasă, prins cu un elastic.

— Cam pe când încheiai povestea cu mecanicii de locomotivă. Pe la mijlocul lui mai.

— Ești sigură?

— Da. Gândeam atunci, să știi, că treaba asta nouă are legătură cu cealaltă mai veche.

Fabio adună farfuriile goale, le dădu la o parte, își scoase carnețelul pe masă și-și copie din agenda ei toate datele care aveau cât de cât de-a face cu el. Redactarea finală a ultimului său reportaj, conferințele din redacție de la care chiulise, ședințele tematice la care nu apăruse. Puțin înainte de ora două ceru nota de plată. Sarah trebuia să se întoarcă la redacție.

În timp ce așteptau restul, Fabio o întrebă:

— Ai idee de ce voiam să-i iau un interviu unui specialist în alimentație de la firma Lemieux?

— Poate pentru că voiai s-o impresionezi pe blonda de la PR – cum o cheamă?

(„Sub lanternă – ca pe vremuri Lili...")

— Marlen, răspunse Fabio, dar ea a fost consecința investigațiilor mele în domeniul alimentar, nu cauza. N-am cunoscut-o înainte.

— O cunoștea Lucas. Ai văzut-o în compania lui. După care l-ai bătut la cap să-ți cedeze invitația la micul dejun pentru presă.

— Așa zice el?

— Nu-i adevărat?

— De unde să știu eu? replică Fabio iritat.

— Iartă-mă.

Chelnerul aduse restul. Sarah își aprinse o țigară pentru drum.

Fabio pășea lângă ea, împingându-și bicicleta. Ai fi zis că e un fiu cumsecade, care-și conducea mama. În stația de autobuz întrebă:

— Și treaba cu Norina și Lucas – când a început?

Sarah schiță un semn de îndoială.

— Nu sunt sigură dacă măcar a început cu adevărat.

Abia se depărtase autobuzul, când mobilul său începu să cânte *Boleroul* lui Marlen. Fabio își propuse să caute chiar în aceeași seară cartea tehnică a telefonului.

Marlen îi spunea că-l rugase pe dr. Mark să-i acorde o nouă întâlnire.

— M-a întrebat dacă e urgent și, când i-am confirmat că este, mi-a comunicat când poate să te primească: cel mai devreme marți, peste două săptămâni.

— Dar tema? se interesă Fabio. Ai reușit să afli ceva despre temă?

— Nu, zise Marlen, însă nu pare să-l intereseze prea mult.

— Ai numărul lui personal de telefon?

Marlen îi dădu numărul.

— Dar nu-l ai de la mine.

Fabio îl formă. După ce sună a patra oară avu legătura cu secretara doctorului Mark. Aceasta îi ceru numărul său și-i promise că dr. Mark îl va suna.

9

În fața vilei Tuskulum stătea un agent de pază în uniformă. Fabio îi arătă legitimația sa de presă, fiind lăsat să intre fără nici o dificultate.

Drumul de acces în pantă era barat de vehicule. Mașini transportoare pline de cabluri, reflectoare, suporturi de schelă, recuzite, costume; automobile de firmă cu logoul Mystic Productions; mașini personale ale membrilor echipei. În spatele parcării era amenajat un cort. Cinefood, scria cu litere mari la intrare.

Chiar lângă vilă, veghea un tânăr cu căști în urechi. Când Fabio se apropie, își duse degetul la buze. Fabio părăsi drumul al cărui pietriș îi scârțâia sub picioare și ocoli clădirea.

În spatele vilei, gazonul se întindea până la malul lacului. Un pâlc de copaci bătrâni, ulmi englezești, platani, mesteceni și castani sălbatici, mărginea spațiul verde. Pe mal se afla un hangar pentru bărci, cu obloane în dungi roșii și albe. Lângă hangar – trei zvelți plopi piramidali. La nord, o uriașă salcie pletoasă străjuia țărmul.

Câteva ferestre de la parterul vilei erau acoperite cu pânză neagră. În fața ferestrelor, trei mașiniști în a căror sarcină cădeau luminile, dezbrăcați până la brâu, stăteau în expectativă și fumau. Unul dintre ei își duse arătătorul la buze, la vederea lui Fabio.

Fabio se opri și aștepta. Pe lac se legănau câteva bărci cu pânzele coborâte. Cineva sări în apă de pe pluta ancorată pe mal. Poate un figurant, de care nu era nevoie decât mai târziu.

Cerul era de un albastru lăptos. Deasupra lanțului de dealuri de pe celălalt mal se forma o pătură de nori. Poate avea să vină în sfârșit ploaia.

Două puncte se desprinseseră de fundalul cenușiu-deschis al norilor. Se măreau rapid, înaintând cu precizie spre vilă. Erau două avioane de vânătoare. Fabio auzea acum și zgomotul duzelor, încă estompat și dintr-o direcție deja depășită de piloți. Înainte de a ajunge în dreptul malului, avioanele virară spre nord. După câteva secunde, vuietul motoarelor se dezlănțui deasupra vilei până atunci liniștite.

— Ce naiba! răcni o voce îndărătul ferestrelor acoperite.

Nu trecu mult și se deschise ușa unei terase. Se revărsă pe ea o suită: doamne în vârstă, învești mântate în rochii de mătase neagră, croite după moda anilor douăzeci, domni în negru, cu gulere tari, și la urmă un bărbat într-o robă de Ku Klux Klan din satin galben. Apoi șirul de tehnicieni și alți membri ai echipei, toți în haine potrivite miezului verii.

Fabio îi cunoștea pe câțiva din echipă. Tinerei asistente costumiere, care – cu o perniță de ace cu gămălie pe braț – se străduia să ferească gulerul tare al unui actor de căldură și machiaj, folosind un jabou de hârtie, îi știa chiar și numele: Regula. Se apropie de ea:

— Ai văzut-o pe Norina?

Regula părea surprinsă de prezența lui.

— E încă înăuntru.

Prin ușa terasei se ajungea într-un fel de seră ticsită de mobilele netrebuincioase în acel moment al turnării. Prin altă ușă, cu canaturile larg deschise, răzbătea un miros de tămâie. Un nor subțire de fum se înălța spre tavanul serei.

Fabio înaintă. Intră într-un salon aflat în semiîntuneric, înțesat de scaune ca o sală de conferințe. Peste tot erau plasate reflectoare, dispozitive intensificând lumina, stative. Camera de filmat fusese instalată dinaintea unui altar, în mijlocul căruia trona sculptura unei muște uriașe. Ardea o mare de lumânări. Fiecare flacără avea un nimb de fum, provenit de la două mașini fumigene din încăpere. Un tânăr alunga fumul cu o placă de polistiren.

Norina ținea un stingător în mână și trecea de la o lumânare la alta. Era atât de adâncită în treaba ei, încât nu observă apariția lui Fabio. Cu mare seriozitate acoperea câte o flăcăruie cu pălărioara de metal; aștepta să se stingă, lăsând îngusta coloană de fum să urce în tavan; apoi se îndrepta spre flăcăruia următoare.

De câte ori se stingea o lumânare, se modifica lumina de pe chipul ei, i se îndulceau trăsăturile, li se adăugau noi nuanțe. Arăta tânără și evlavioasă, amintind de adolescentele cu lumânări sfințite în mâini, la care Fabio se uitase pe furiș în timpul primei lui comuniuni.

Pesemne îi simțise privirea, pentru că-și întoarse dintr-odată capul și-și aținti ochii drept în ochii lui. Lăsă să treacă o secundă, apoi își clătină capul, în tăcere.

Fabio păși spre ea. Norina reveni la lumânări, continuând să le stingă rând pe rând.

— Lua-le-ar naiba de avioane, zise Fabio.

— Azi ne-au tracasat teribil; adineaori au venit a patra oară, oftă Norina. N-au mai zburat niciodată pe-aici.

Fabio ajunsese chiar în fața ei.

— Cum e cu noi: ne pupăm sau doar ne dăm mâna?

Ea nu intră în joc.

— Cum o duci?

— Un pic cam... ciudat. Dar tu?

— Bine.

Răspunsul venise precipitat.

Fabio dădu și el din cap. Tânărul cu placa de polistiren părăsi salonul.

— Cred că m-am purtat îngrozitor. Habar n-am ce mă apucase.

— Știu. Ai uitat totul.

— Așa e, din păcate. Din ziua de 8 mai.

Norina prefăcea flacără după flacără în grațioase coloane de fum.

— Eu în schimb am amintiri foarte precise, Fabio.

— Mă întreb ce-i mai rău: să-ți aduci aminte sau să uiți.

— Cel mai bine-i să aleagă fiecare ce-i e de mai mare ajutor.

Mai ardeau doar câteva lumânări. Chipul Norinei era cuprins treptat de întuneric.

— Poate că te înșeli. Poate c-ar trebui să stăm de vorbă unul cu celălalt. Poate că asta ne-ar fi de ajutor amândurora.

Norina înăbușise ultima flacără și se oprise, nemișcată și fantomatică, lângă altar.

— Bun, să vorbim.

— Aici?

Ghici un vag gest aprobator.

— Cu ce să începem? Cu Marlen?

— Cu Fredi.

— De ce cu el?

— A început odată cu apariția lui.

— Ce?

— Schimbarea ta.

— *Influența proastă a lui Fredi, deci.*

Norina îi intui probabil zâmbetul.

— Nu-i deloc amuzant. Fredi te-a impresionat. Voiai să fii ca el.

— Eu? Ca Fredi? Fabio izbucni în râs.

Norina rămase sobră.

— Poate nu numai. Dar și ca el. Îți doreai să navighezi între lumea lui Fredi și lumea noastră. Ba ici, ba colo. Asta a fost problema. Nu Marlen. Marlen n-a fost decât un efect secundar.

Se auzi o voce din spatele ușii.

— Norina? Te caută Renato.

— Spune-i că vin imediat.

— Din cauza unui efect secundar m-ai dat afară?

— Mi-ai zis că ești plecat în zona lacului Léman pentru un reportaj, te-ai și făcut că mă suni de acolo și ai fost văzut chiar atunci cu Marlen în restaurantul République. Ne-am certat nopți în șir, dar ne-am împăcat. Peste câteva zile am sunat la ea și te-am găsit acolo, când de fapt tu pretindeai că ești pe teren pentru niște investigații.

Fabio tăcea consternat.

— Și aș vrea să știi ceva: nu faptul că m-ai mințit din nou, la scurt timp, m-a determinat să mă despart de tine. Motivul a fost ce am ajuns să fac *eu*: să sun la ea și să cer să vorbesc cu tine. Era dovada că mi-am pierdut încrederea. Nu pot să trăiesc cu un bărbat în care nu mai am încredere.

Se aprinse lumina și un tip în haine de bucătar dădu buzna în încăpere.

— Norina? strigă furios.

— Da?

— Planul de filmări prevede masa la cinci. Acum e patru.

— Și eu ce vină am dacă unii se joacă de-a luptele aeriene?

Și vocea Norinei era iritată.

— Dar eu ce să fac? Ăștia îmi iau cu asalt cortul, fir-ar să fie!

Norina explodă:

— Improvizează, răcni ea, ce mama naibii!

În fața cortului de catering se îmbulzea o stranie adunătură în diverse stadii ale deghizării. Un autocar plin de personaje de modă veche bara intrarea. Fabio fu nevoit să aștepte un sfert de oră până să se suie pe bicicletă și s-o ia din loc.

Ajunse în locuință încins și epuizat. Neînsemnata diferență de altitudine dintre zona lacului și Amselweg îl sleise de puteri. Era zăpușeală. Pe cer se adunaseră nori uriași. Puteai spera că prevesteau o furtună.

Făcu un duș rece, își schimbă îmbrăcămintea și se instală cu agenda și carnetul cu spirală la birou.

Ce proiect de seamă îl preocupase oare? Sarah credea că ar putea fi cumva legat de povestea mecanicilor de locomotivă.

Scoase de sub birou punga de la Box! cu lucrurile aduse de la redacție și le rândui pe masă. Reciti încă o dată, cu multă atenție, reportajul său dedicat mecanicilor de locomotivă din *Sonntag-Morgen*.

Era evident că se lăsase prea lesne captivat de Erwin Stoll, mecanicul cel tânăr. Îi rezervase mult spațiu și-și luase drept laitmotiv punctul lui de vedere, că a te arunca în fața trenului

era semnul unei lipse de considerație pentru mecanic. Din această perspectivă îi intervievase pe toți ceilalți. Sarah avea dreptate: nu era textul lui cel mai izbutit.

Printre lucrurile de la redacție se găseau și câteva casete audio. Pe una scria E. Stoll. O introduse în micul său casetofon.

Se auzi vocea limpede a lui Stoll. Vorbea repede și agitat și nu-l lăsa niciodată pe Fabio să-și formuleze până la capăt întrebările bine cumpănite.

Dintr-odată totul îi reveni în minte: apartamentul de trei camere dintr-un cartier de blocuri de la marginea orașului; fetița de doi ani care ședea pe divan lângă taică-său și ronțăia biscuiți; nevastă-sa, care-și luase un al doilea serviciu ca îngrijitoare de bloc și care spăla scara, purtând blugi și un maiou înnodat deasupra buricului; posterele cu Willie Nelson, Jim Reeves, Stonewall Jackson și cu alte staruri de muzică country; cizmele de cowboy din imitație de piele de șarpe purtate de Stoll, care stătea relaxat, picior peste picior.

Fabio încercă să se concentreze asupra monologului lui Stoll. Dar mereu îi apărea în fața ochilor imaginea Norinei, stând în mijlocul acelei mări de flăcărui și stingându-le una după alta, cu un aer pios.

Dacă Sarah nu i-ar fi spus „Nu sunt sigură dacă măcar a început cu adevărat ceva", el nu s-ar fi dus pe platoul de filmare. Îi interpretase vorbele drept îndemn de a nu renunța încă la Norina. Dar indiferent pe ce temeiuri se va fi bazat Sarah când și-a lansat observația, nimic din purtarea Norinei nu părea s-o confirme. Nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Dar n-o simțise niciodată atât de rece.

Fabio încercă să și-o imagineze pe Norina cu Lucas. Oare făceau aceleași lucruri pe care le făcuseră și ei doi? Sau altele? Mai excentrice? Mai eliberate de tabuuri? Le făceau mai des? Era mai frumos pentru Norina? Era Lucas... era Lucas mai bun decât el?

Îl văzuse adesea gol, în vestiar, după antrenamente. Era poate prea vânjos, dar bine legat. Și avea, fapt din păcate indiscutabil,

un membru destul de mare. Nu chiar de cartea recordurilor, dar mai mare decât îl aveau toți ceilalți din echipă, cu excepția lui Karl Wetter, Fabio aliniindu-se mediei.

Nu băgase de seamă când se încheiase dialogul cu Erwin Stoll. Acum se auzea pe casetă o altă voce. Mai calmă, mai adâncă, mai chibzuită. Un bărbat mult mai vârstnic.

Vocea aceluia spunea: „Când ești tânăr, spui multe. Nu pot să iau totul în serios. Prin câte credeți că trece un om până să se așeze în fața unui tren în mers? Și chiar în curba Feldau, unde știe că mecanicul de locomotivă n-are cum să oprească".

Fabio opri banda și o derulă cu viteză înapoi, până vocile se transformaseră în niște chițăieli. Apăsă din nou pe butonul de pornire și se auzi pe sine însuși rostind: „Hans Gubler, 14 mai".

Numele nu-i spunea nimic. Nici nu era pomenit în articol. Probabil că nu-l citase pe Gubler, pentru că mărturia lui nu se potrivea cu ideea-cheie a reportajului. Gubler era un mecanic în prag de pensionare. De patru ori în existența sa profesională i se aruncaseră niște sinucigași în fața locomotivei. Două femei, doi bărbați; le cunoștea numele, chiar stătuse de vorbă cu rudele lor. „Când vă spune cineva că e furios pe amărâții ăștia nu e decât modul aceluia de a-și asuma întâmplarea. Eu n-am simțit niciodată furie. Doar milă."

Cel din urmă sinucigaș al lui Hans Gubler își luase viața în urmă cu numai două luni: dr. Andreas Barth, un specialist în chimie alimentară, trecut cu puțin de cincizeci de ani. Gubler o vizitase pe văduvă. Ea nu-și putea explica fapta soțului.

Jacqueline Barth era singura femeie inclusă în reportaj cu un scurt interviu. Ei i se datora laconica frază: „Spuneți-i mecanicului că și eu aș fi preferat ca soțul meu să nu fi făcut ce a făcut".

Avea și dialogul cu ea înregistrat pe bandă. Fabio alternase spusele ei cu furia mecanicului de locomotivă față de sinucigaș, fără a limpezi faptul că Erwin Stoll se referea la un alt sinucigaș. Convorbirea dura peste patruzeci de minute. Doamna Barth părea vizibil recunoscătoare că i se dădea prilejul să discute cu cineva despre toată problema. Mărturisea că poate să înțeleagă

furia mecanicului. Și ea e furioasă uneori. Furioasă și jignită. Să nu-i lase un cuvânt de rămas-bun, o explicație. O lipsă de considerație care nu-i semăna deloc bărbatului ei.

Nu omisese nici situația ei financiară. Asigurarea de viață nu plătea nimic în cazul unei sinucideri. Rămăsese cu o pensie care o obliga să muncească din nou. Avea o diplomă în floricultură. O meserie care nu avea să-i permită întreținerea unei case ca aceea unde locuia.

Textul din final, folosit de Fabio ca laitmotiv al scurtului interviu, nu suna nicidecum sarcastic: „Spuneți-i, vă rog, mecanicului de locomotivă că-l înțeleg prea bine și regret cele întâmplate. Și eu aș fi preferat ca soțul meu să nu fi făcut ce a făcut". Fabio scurtase încheierea ca să-i sporească efectul.

Mai era o casetă conținând dialoguri cu alți mecanici. Nici aici Fabio nu descoperi vreun indiciu referitor la acea „mare lovitură" anunțată. Restul benzilor erau legate de reportaje mai vechi.

Când Fabio se apucase să strângă obiectele împrăștiate pe birou, intră pe ușă Marlen.

— Ploaia se tot chinuie să pornească și nu reușește, oftă ea, îl îmbrățișă din spate pe Fabio, se aplecă spre el și-l sărută pe frunte.

Apoi dispăru în baie. Se auzi dușul. După un timp ușa băii se deschise și Marlen, în halatul ei de mătase roz-pal, traversă camera spre dormitor. Dură destul de mult până să reapară. Era fardată și purta un portjartier, ciorapi, tanga și sutien, totul în alb.

Pentru unul care nu dăduse nicicând prea mare atenție portjartierelor și corsetelor, Fabio își îngădui acum un timp cam lung ca s-o elibereze pe Marlen din ele.

Înainte de a adormi, se întrebă dacă Norina își va fi punând câteodată și pentru Lucas body-ul ei gri, transparent, cu cele două capse care-l încheiau între picioare.

Furtuna nu se declanșase. Dimineața pe cer nu se zărea nici un nor. La știri apărea îndemnul de a economisi apa. Era

recomandabil să se evite pentru moment udarea peluzelor și spălarea mașinilor.

Înainte de a ieși din casă, Fabio sună la dr. Mark. Din nou secretara preluă apelul, promițând iarăși că șeful ei va răspunde la mesajul lăsat.

La fizioterapie, Katja Schnell se ocupă de astă dată personal de el. Programul consta în exerciții pentru stimularea echilibrului și a coordonării. Lui Fabio i se aduse o planșă circulară, care avea montată în partea de jos o minge tăiată în două. Fabio trebuia să se suie pe ea și s-o mențină în echilibru. Nu reuși decât cu mare efort.

Micuța doamnă îl urmări un timp în tăcere.

— Nu-mi spuneați că înainte mergeați la lucru pe bicicletă? întrebă apoi.

Fabio își părăsi suportul instabil.

— Am venit și acum pe bicicletă.

— Lăsați-o baltă, deocamdată. Ați auzit de Tai Chi?

— Sportul acela de lupte cu încetinitorul? Mi se pare destul de caraghios.

— Nu atât de caraghios cum ar fi să cădeți de pe bicicletă.

Când părăsi centrul de terapie de pe Kaltbachweg 19, Fabio avea o programare la Tai Chi pentru miercurea următoare.

În dimineața aceea, doctorul Vogel semăna de-a binelea cu un hipopotam. Unul care tocmai ieșise din apă. Cămașa lui largă de bumbac i se lipea de piept, în ciuda aerului condiționat.

— Ăsta, zise el, răsuflând greu și îndreptându-și arătătorul îngroșat spre propriul tors ca spre un obiect străin, ăsta înmagazinează, pe parcursul celor câțiva metri de la mașina mea cu aer condiționat până la cabinetul meu, cu aer condiționat și el, destulă căldură ca să transpir tot restul zilei. Cum vă merge?

— Tulburări de comportament. E oare normal?

— Cum se manifestă?

— Mă simt nesigur pe bicicletă.

— De când?

— De când circul din nou cu ea.

— Lăsați-o baltă, oricum e prea cald.

— Terapeuta vrea să mă trimită la Tai Chi.

— N-are cum să vă strice. Trebuie să vă regăsiți axul central. Și altfel?

Fabio îi vorbi muntelui de grăsime care zăcea în scaunul lui special despre dubla pierdere a amintirilor sale: a celor stocate în cap și a celor din însemnări și înregistrări.

Și deodată se auzi povestind. Despre Marlen, străina pentru care renunțase la toate și alături de care trăia. Și despre Norina, pe care o părăsise. Norina, care nu mai voia să știe de el. Norina, la care se gândea neîncetat. Norina, care-l înșela cu prietenul său cel mai bun. Norina, marea lui dragoste.

De două ori doctorul Vogel se uită demonstrativ la ceas, fără ca Fabio să pară dispus să-și întrerupă jelania. Abia când doctorul nimeri soneria de sub tăblia mesei și asistenta intră aproape instantaneu, sub un pretext oarecare, Fabio băgă de seamă că ora lui de consultație se încheiase.

Pe trotuar era o îmbulzeală ca pe Passeggiata din Rimini, la zece seara, în august. Salariații erau în pauza de prânz și hoinăreau asemenea unor turiști. Fiecare restaurant sau cafenea, fiecare patiserie sau chioșc scosese niște mese în stradă.

Poate, își zise Fabio, i-ar face bine să plece pentru câteva zile la Urbino, s-o vadă pe maică-sa. Urmase sfatul doctorului Vogel; își lăsase bicicleta la subsolul cabinetului și plecase pe jos.

Șuvoiul plimbăreților îl mână până la debarcader. Își luă un bilet pentru un tur pe lac și foarte curând se afla instalat la o masă pe puntea vaporașului *Albatros*. Unic european într-un grup de japonezi surâzători, își comandă un așa-numit „platou lacustru": o salată verde tăiată în fâșii, garnisită cu trei feluri de brânză, pe un sos alb semipreparat.

Bărbatul așezat în fața lui Fabio arăta ca un bătrân samurai. Terminase de mâncat salata și trecuse la brânzeturi. Trase folia de pe porția de unt, decupă o bucată din ea cu furculița și cuțitul, o unse pe șvaițer, își tăie o felie, o înfipse în furculiță și începu s-o mestece temeinic.

Femeia de lângă el avea pe cap un batic pe care era fixat un cozoroc, iar pe gură o mască, în genul celor obișnuite la chirurgi. Când mânca, își ridica masca, apoi o cobora la loc.

Din difuzoare răsuna o polcă, întreruptă de reclame pentru puținele atracții turistice aflate pe mal.

Lăsând peisajul să-i lunece prin fața ochilor, Fabio se întreba ce anume îl ispitise să se abată pe-aici.

Descoperi răspunsul abia în timp ce *Albatrosul*, după ce virase, făcea cale întoarsă spre oraș, de-a lungul malului drept al lacului. Se ridică de la locul său, însoțit de multe zâmbete și binevoitoare înclinări ale capului din partea comesenilor, se apropie de pupă și se sprijini de parapet.

Trecură la mai puțin de cincizeci de metri distanță de vila Tuskulum. Pluta era goală. Pe mal erau întinse trei prosoape multicolore de baie. Pe ușa terasei se revărsa lumea care avea să se îndrepte spre cortul de catering. O clipă i se păru că o zărește pe Norina, dar nu era sigur.

Se concentră asupra unui val de la provă și îl urmări cu privirea până când se sparse de malul acoperit de mușchi din fața vilei. Curând vila Tuskulum dispăru în spatele bătrânei sălcii pletoase.

Fabio luă tramvaiul până la Amselweg și păși pe strada străină, pe ușa străină, pe scările străine până-n locuința străină. Se dezbrăcă până la șortul larg, își turnă un pahar de apă minerală și-l bău pe jumătate șezând, pe jumătate lungit pe divanul străin.

Își muie degetul în pahar, lăsă să-i cadă o picătură rece pe piept și urmări cum își croiește drum pe piele. Când se pierdea în buric, pescuia o picătură nouă, urmărindu-i și ei traseul. Se simțea străin în propria sa viață.

Încercă să se adune și se duse pe balcon. Își coborî privirea spre peluză.

Cel mai înalt inel de cauciuc care împrejmuia bazinul gonflabil al copiilor se dezumflase. Nivelul apei ajunsese până la marginea inelului inferior. În apă plutea o lopățică galbenă

de plastic. Nu se zărea țipenie de om. Și nu se auzea nimic în afară de glasul subțire al unui copilaș, smiorcăindu-se până să adoarmă.

Fabio avea chef de o țigară. Pe birou, pe masa de bucătărie, pe tejgheaua pentru micul dejun, pe măsuța de machiaj nu găsi nici una. Deschise sertarul de bucătărie, unde Marlen obișnuia să-și păstreze rezerva. Nu mai era acolo decât ambalajul gol al unui cartuș.

Se întoarse în balcon și se sprijini de balustradă. Întocmai cum se sprijinise, cu puțin timp în urmă, de parapetul de pe puntea *Albatrosului*, vaporașul care trecea inexorabil, cu pavilionul înclinat, pe lângă Norina.

Gândul la țigară îl urmărea. Se întoarse în cameră și începu o căutare sistematică.

Nici în bucătărie, nici în baie nu găsi nimic. Trecu în dormitor și își scotoci în haine. Dacă era adevărat că fumase în acele cincizeci de zile, era posibil să fi uitat un pachet de țigări în buzunarul vreunui sacou. Nu găsi nimic în afara unei chitanțe mototolite, în buzunarul de la piept al unei jachete de bumbac căptușite. Un drum cu taxiul, în mai.

Pipăi hainele lui Marlen, atârnate pe umerașe, apoi examină pe rând sertarele cu lenjerie, întâi ale lui, apoi ale ei. Din nou nimic, în afară de constatarea că în seara de ieri nu văzuse nici pe departe tot ce poseda Marlen în materie de desuuri sexy.

În sertarul din dreapta al măsuței ei de machiaj descoperi în sfârșit ce căuta. Un pachet început cu țigări *ultralight* se rătăcise printre tot soiul de creioane, borcănașe, pensule, cutiuțe și pămătufuri. Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la acest loc. În timp ce se farda, Marlen obișnuia să fumeze ca o vedetă de musical.

Scoțând țigările, zări în spatele lor ceva ce semăna cu o lanternă de buzunar. Trase mai în afară sertarul. Dădu peste un vibrator cromat. Îl puse în priză. Se auzi un zumzăit discret, specific unui instrument scump, lucrat cu mare grijă. Intensitatea vibrației era reglabilă. Chiar la gradația maximă membrul

artificial scotea un sunet mai estompat decât aparatul de ras al lui Fabio. Neîndoielnic, era un Rolls-Royce între vibratoare.

Puse jucăria la loc și se pregăti să închidă sertarul. Îl împiedică o veche trusă de machiaj, care se așezase de-a curmezișul. Trebui s-o scoată și s-o plaseze altfel. De sub ea ieși la iveală mini-computerul său.

În fața biroului său, Fabio ținea în mână micul computer gri de buzunar. Aici era probabil să fie stocate o parte dintre datele ce i se șterseseră din creier sau îi erau inaccesibile. Ezita să pună aparatul în funcțiune, ca și cum s-ar fi temut de eventualele noi descoperiri. Sau de posibilitatea de a nu descoperi nimic.

I se adeveri a doua temere. Informațiile ce se perindau pe măruntul ecran erau la fel de precare ca acelea de pe CD. Și toate i se păreau deja cunoscute.

Porni laptopul și concomitent programul computerului de buzunar. Informațiile coincideau. Și datele din celelalte programe. Nimic nu era nou: nici o adresă, nici o notiță, nici un cont de cheltuieli, nici un text documentar. Ori nu-și mai folosise micul aparat după ultima stocare de date, ori copiase doar datele vechi din 5 iunie pe computerul de buzunar. Fapt care nu se putea datora unei scăpări. Procedase așa cu bună știință.

El însuși. Sau altcineva.

Apăsă pe tasta programului de sincronizare a mini-computerului. „Ultimul demers de sincronizare: 5 iunie", apăru pe ecran. Nu era edificator. Nu aveai decât să schimbi, printr-o apăsare scurtă înainte de sincronizare, data din laptop, și numaidecât se ivea și în memoria mini-computerului data dorită.

Scoase din priză computerul de buzunar și-l puse la loc în sertar, sub trusa de machiaj. Luă două țigări din pachet și avu grijă să aranjeze totul așa cum fusese inițial. Se așeză la birou și încercă să-și pună ordine în gânduri.

Selectă pe hard diskul său fișierul cu arhivele; acesta conținea o copie a datelor din programul mini-computerului, cum obișnuia s-o alcătuiască, la intervale neregulate, pentru orice eventualitate. Copia era datată 5 iunie.

Cineva îi umblase în computerul de buzunar și în laptop. În timp ce zăcea internat în spital, cineva îi înlocuise informațiile de actualitate din laptop cu unele date depășite, îi șterse toate informațiile și din computerul de buzunar, încărcând și acolo datele vechi.

Că micuțul aparat fusese ascuns în măsuța de machiaj a lui Marlen nu putea decât să însemne că ea avea o legătură cu toată această manipulare. Nu știa în ce măsură se pricepea Marlen la computere, dar pentru o astfel de manevră nu era nevoie să fii un geniu în informatică.

Fabio își aprinse o țigară, trase fumul în piept și-l suflă în tavan.

Dacă era vorba de Marlen, cum se făcea că și datele stocate la redacție menționau ziua de 5 iunie?

Era limpede că avea un complice în redacție. Nu era greu de ghicit pe cine anume.

Fabio își stinse țigara, opri laptopul și făcu ordine pe birou. Îi căzu în mână chitanța de taxi mototolită. O netezi.

Pornise de la redacție și avusese ca țintă Auweg 12, o adresă care nu-i spunea nimic. Sună la serviciul de informații și află că acolo figura un dr. Andreas Barth. Chitanța pe care o găsise provenea de la taxiul ce-l dusese la văduva Barth, când urma să-i ia un interviu. Își răsfoi carnetul și prinse hârtia pe fila din 16 mai.

Închisese deja carnetul când își dădu seama că datele nu coincideau. Chitanța fusese emisă pe 18 mai.

10

După ziua toridă urmă și o seară de zăpușeală. Fabio stătea pe balcon, uitându-se la peluză. Portarul care se apucase să scoată două furtunuri de udat grădina se numea Anselmo. Anselmo Merletto: ca mierla care cânta seara în mesteacănul din Drumul Mierlei. Găselnița lui Fabio pentru a-i memora numele.

Marlen telefonase că trebuie să se întâlnească la Outcast cu un jurnalist și că probabil va întârzia. Fabio era bucuros de acest răgaz. Nu știa deocamdată cum să se poarte cu ea.

De ce nu coincideau datele vizitei sale la Jacqueline Barth? Își notase greșit data? Greșise șoferul taxiului? Fusese amânată vizita? Sau se dusese acolo de două ori?

Anselmo pusese la bătaie două furtunuri de stropit iarba, în ciuda apelului edililor de a economisi apa. Se uită în sus la Fabio și-i strigă:

— Causio, Rossi, Bettega!

— Ciao! răspunse Fabio.

— Ciao, mormăi Anselmo.

Părea dezamăgit ca un puști cu care nimeni nu vrea să se joace.

Fabio părăsi balconul. De ce să nu sune la Jacqueline Barth și s-o întrebe chiar pe ea?

Îi formă numărul. Multă vreme nu răspunse nimeni. Poate se mutase. Îi spusese doar că nu-și va mai putea permite să păstreze casa după moartea soțului.

Tocmai când se pregătea să închidă, auzi o voce de femeie.

— Da?

— Doamna doctor Barth?

— Nu, zise vocea cu accent slav, eu sunt menajera. Doamna doctor Barth e plecată în vacanță.

— Până când?

— Până la sfârșitul lunii.

— Se poate comunica cu ea?

— E în Italia. Telefonează din când în când. Îi puteți lăsa un mesaj.

— Spuneți-i că am sunat; sunt Fabio Rossi de la *Sonntag-Morgen*. O rog să mă sune înapoi, trebuie s-o întreb ceva important.

Îi dădu numărul de telefon din apartamentul lui Marlen și cel al mobilului său.

Era deja întuneric când apăru Marlen. Era binedispusă și mirosea a băutura care-i acompaniase munca de presă. Îl sărută, îi băgă o mână în șort și anihilă intenția lui Fabio de a o ține la distanță.

— Tai Chi este o metodă de redobândire a echilibrului interior și exterior, de a ne regăsi pe noi înșine și propriul nostru centru lăuntric.

Fabio stătea alături de ceilalți membri ai cursului pentru începători într-un semicerc în jurul profesorului și-i asculta cuvintele introductive.

— Dar Tai Chi reglează și metabolismul, stabilizează sistemul cardiovascular, scade tensiunea arterială, lărgește vasele coronariene, combate tulburările neuro-vegetative, înlătură tendințele de insomnie, reglează activitățile funcționale ale sistemului nervos central.

Colegii lui Fabio erau cu toții la o vârstă interesată subiectiv de fiecare dintre aceste efecte. El însă își punea multe speranțe în tratarea echilibrului interior și exterior.

— Poziția fermă și echilibrul stabil stimulează stabilitatea lăuntrică și sentimentul de a fi cu amândouă picioarele pe pământ, continuă profesorul.

Har Domnului, Fabio avea nevoie de toate astea.

Profesorul era un bărbat de cincizeci și cinci de ani. Pleoapele lui, obrajii, buzele, colțurile gurii și lobii urechilor aveau tendința să se lase în jos. Poate o deformare profesională, urmarea unei permanente relaxări. Se numea Horst Weber[1]. Fabio îi memoră numele cu ajutorul „prințesei de jad la războiul de țesut"[2] – unul dintre tablourile vivante de Tai Chi, pe care discipolii urmau să-l reprezinte spre finalul cursului elementar.

Când trecură în sfârșit la exersarea primelor tablouri mișcătoare din cele treisprezece principale, Fabio se dovedi cel mai bun cursant în ceea ce privea mișcările calme, line, fluente. În materie de echilibru însă era codaș.

Aproape de ora prânzului, Fabio avea o programare la clinica universitară. Alese intrarea dinspre peluză și trecu prin cantină, care avea toate locurile ocupate. Zornăit de vase și voci estompate, mirosul familiar de spital și de cafea cu lapte. Cunoștea câțiva dintre pacienți. Îi făcu semn din cap unui bărbat cu un plasture pe țeasta pe jumătate rasă. Omul nu-i răspunse. Poate că nu-l recunoștea pe Fabio dacă nu mai purta halat. Sau nu-și amintea de el.

O infirmieră îl conduse în sala de așteptare de la Secția de neurologie. Abia se așezase și-i salutase pe ceilalți doi care așteptau, un cuplu mai vârstnic, că-i sună mobilul. Doamna îi aruncă o privire indignată.

Fabio se ridică, se postă cu spatele la încăpere, lângă fereastra deschisă, și răspunse. Auzi o voce de femeie care nu-i era cunoscută.

— Aici Barth. Mi s-a spus că mai vreți să-mi puneți o întrebare. Credeam că problema e încheiată.

Avea un ton neliniștit.

Fabio își dădu seama abia după un scurt moment cu cine vorbește.

— Mulțumesc că m-ați sunat, doamnă doctor. Sigur că da, problema e încheiată. Întrebarea mea e de natură privată. Mi-am

1 *Weber* – țesător (în germ., în orig.).

2 „Die Jade Prinzessin am Webstuhl" (în germ., în orig.).

pierdut agenda și vreau să-mi reconstitui informațiile. Voiam să vă întreb dacă vă amintiți când a avut loc convorbirea noastră.

— Și de aceea m-ați pus să vă telefonez din vacanță?

Reproșul ei aducea un pic cu un oftat de ușurare.

— Iertați-mă. Contabilitatea mă pisează cu decontul.

— O clipă, nu închideți.

Îl lăsă să aștepte până-și consultă agenda. Apoi întrebă:

— Prima sau a doua convorbire?

— Ambele, se mărgini să replice Fabio.

— Miercuri, 16 mai, la ora 15. Și vineri, 18 mai, la ora 17. Vă este de ajutor informația?

— Îmi este de mare ajutor, mulțumesc.

Îi ură o vacanță frumoasă în continuare și se interesă unde anume și-o petrece. Era la Amalfi.

Cuplul fu poftit în cabinetul de consultație. Doamna îl privi triumfătoare pe Fabio. El își închise mobilul, și-l puse în buzunar și se așeză din nou.

Cum se explica o a doua vizită la doamna Barth? Pentru cele patruzeci de rânduri tipărite ale interviului fusese prea lung și primul lor dialog. Despre ce fusese vorba în al doilea? Și de ce o neliniștise apelul lui telefonic? „Credeam că problema e încheiată."

Ce problemă? Problema legată de „marea lovitură"?

Fabio fu poftit în cabinet, unde-l aștepta doctorul Berthod. Îl rugă să se întindă pe masa de consultație. Începu imediat să-i pipăie fața.

— Vreo schimbare?

Fabio negă.

— Altfel?

— Tulburări de echilibru.

— Faceți ceva contra lor?

— Tai Chi.

— Bine. O să treacă. Se întâmplă frecvent. Nu-i un motiv de îngrijorare. Cum stați cu amintirile?

— Mă ocup de asta. Până acum fără succes.

— Ați mai fost vreodată în zona unde v-au găsit?

Fabio dădu din cap că nu.

— Încercați odată. Uneori rezultă ceva. Locuri. Imagini. Mirosuri.

Dr. Berthod scoase firele de pe țeasta lui Fabio, îi ură mult noroc și îi spuse să solicite în anticameră o nouă programare peste patru săptămâni.

Tramvaiele care circulau pe linia 19 erau vechi. Traseul trecea printr-unul dintre cartierele mai proaste ale orașului. Vagoanele erau pline de graffiti, mâzgălite cu carioca sau scrijelite cu cuțitul în scaune și spătare.

Fabio se așezase în remorcă. Era ocupată doar pe jumătate. Oameni mai în vârstă, elevi, gospodine.

Într-o stație se suiră în tramvai trei tineri, două fete și un băiat. Erau în grup, dar se împrăștiară imediat în vagon. Lui Fabio i se păru ciudat. Nu-i scăpă din ochi pe cei trei.

Îndată ce tramvaiul se puse în mișcare, una dintre tinere rosti, vocea ei răsunând clară, apăsată, în liniștea vagonului: „Sărbătoarea dragostei".

Nimeni nu întoarse capul. Acum se făcu auzit tânărul, care se postase lângă ușa de acces de la mijloc:

Iubito, noapte bună,
E lumea stins talaz
Când codri dorm, și-i lună,
Amorul doar e treaz.

Călătorii se încruntară, sperând că recitatorul n-o să le ceară bani. Prima fată continuă:

Lumină ochiu-mi este
Și gândul limpezit –
Pân-a iubi, aceste
Plăceri nu le-am ghicit.

A treia membră a grupului – cea mai tânără – preluă recitarea cu o voce înaltă și cu aceeași rostire școlită pentru scenă, caracteristică și celorlalți:

M-am izbăvit – ce bine! –
De-orgoliul pierzător,
Nimic nu mai reține
Al sufletului zbor.

Tramvaiul 19 trecea zdrăngănind pe lângă fațadele înnegrite de fum. Un chioșc, o bodegă, un sex-shop, o prăvălioară cu specialități turcești, un magazin unde se vindeau biciclete. Fabio simți că ochii i se umezesc. Imaginea primei tinere îi deveni neclară, dar vocea ei continuă:

Și simt chemare-adâncă,
Frumusețea să o cânt,
Să pun ca nimeni încă
Minune în cuvânt.

— Strada Furnalelor, aici schimbați tramvaiul pentru Calea Dumbrăvii, anunță prin difuzor vocea vatmanului.

Tânărului îi reveni rostirea strofei finale:

De-aș spune ce se cere!
De-aș ști s-o spun pe loc!
Dar trebuie-n tăcere
Să-ndur atât noroc.

— Suntem studenți ai Academiei de Teatru și dorim, prin acțiunea noastră, să vă îndreptăm atenția spre Ziua Porților Deschise, ce va avea loc la institutul nostru sâmbăta viitoare, anunță prima tânără.

Cei trei se pregăteau de coborâre.

Fabio se apropie de tânăr:

— De cine era textul, vă rog?

— De Joseph von Eichendorff[1], veni răspunsul.

Ușa se deschise, tânărul coborî.

— Mulțumesc! strigă Fabio în urma lui. A fost frumos.

În bucla stației terminus, Wiesenhalde, mai stătea încă tramvaiul 19 al cursei precedente. Erau aici o cabină de așteptare, prevăzută cu două bănci și cu un coș pentru hârtii, un chioșc închis și un automat pentru bilete, acoperit în întregime de mâzgăluri făcute cu spray. În spatele lor – o stradă de periferie, de la care o bifurcație ducea spre un deal cu un șir de case. Pe un indicator de drum scria: „Spre cimitir".

Fabio lăsase în urmă complexul de case și păși acum în umbra pădurii de fagi de la capătul străzii. Tricoul alb, transpirat, i se lipea de corp. În afara lui nu era nimeni pe traseu.

Pădurea se sfârșea lângă zidul cimitirului. Fabio înaintă până la poarta de fier forjat, unde se aflau două panouri: unul interzicea accesul câinilor, celălalt, claxonarea. Era și un avizier cu orele de vizitare. O ulicioară asfaltată ducea la o capelă din beton și de acolo în cimitir: o rețea de alei, care duceau la mormintele rânduite, împrejmuite de iarbă, lucrate parcă după un model unic. Fiecare alee purta un număr, ca rândurile de scaune dintr-o sală de cinema.

La o încrucișare de alei cu două bănci înguste, patru coșuri de hârtie și un aviz cu regulamentul cimitirului, Fabio făcu cale întoarsă. Orice s-a întâmplat în acel 21 iunie, neîndoielnic nu aici se întâmplase. Într-un astfel de cimitir nu pierduse nimic. Astfel de cimitire constituiau unul dintre motivele pentru care-și păstrase pașaportul italian. Taică-său obișnuia să spună: „Aici poți să trăiești și să mori, dar să fii înmormântat aici – asta nu se poate".

---

1 În textul original este inserată o altă poezie a scriitorului romantic german: „Noaptea". Pentru a evita stângăciile unei transpuneri literale, am optat pentru o poezie deja tradusă, apropiată ca atmosferă și având același număr de strofe, apărută în volumul *Joseph von Eichendorff*, colecția „Cele mai frumoase poezii", Editura Albatros, București, 1972. Versiunea românească îi aparține lui Eugen Frunză.

Data viitoare când avea să se ducă la Urbino, avea să viziteze mormântul părăginit al tatălui său. Și să revadă îngerul de marmură, care o costase pe maică-sa peste opt milioane de lire.

Părăsi cimitirul printr-o portiță laterală și merse mai departe pe drumul în pantă. La stânga se ivi o pajiște întinsă, cu iarbă înaltă și câțiva pomi fructiferi. Undeva în spatele ei se zărea orașul, sub un nor de pâclă gălbuie.

După două sute de metri, traseul asfaltat se încheia cu o corectă linie de marcaj. Un avizier anunța interdicția de a continua drumul cu mașina, permis fiind doar accesul transporturilor organizate de furnizori.

Lui Fabio locul i se părea cunoscut. Nu se opri din mers. Drumul se bifurca. La dreapta ducea în pădure, drept înainte era paralel cu liziera. Drept înainte o luă și Fabio. După prima cotitură, traseul era mărginit de un lanț de tufișuri dese. Pășind pe lângă gardul viu, Fabio ajunse la un grilaj de șipci. Pe un panou emailat scria: „Asociația de grădinari Waldfrieden[1]; accesul permis numai membrilor și invitaților lor". Peste gard puteai vedea o parte a așezării: grădini și căsuțe cu zidurile acoperite de caprifoi, glicine și viță-de-vie; un vălmășag de mărăciniș, desișuri, răzoare, câte un pom fructifer; butoaie de colectat apa de ploaie; grămezi de compost. Câteva bețe de steag și roți de căruță în plus. Oricum, în comparație cu cimitirul Wiesenhalde, aici, în această „Liniște a pădurii", domnea efectiv haosul.

Acum Fabio știa unde se află. Deschise poarta și intră în domeniu. După ce merse o bucată de drum pe aleea principală, coti pe o cărare laterală. Sub copertina unei căsuțe cu obloane galbene ședeau trei bărbați mai vârstnici, în maiouri, jucând cărți. Fabio îi salută. Îi răspunseră la salut cu un aer suspicios.

Chiar la capătul cărării dădu peste o parcelă mai spațioasă decât celelalte, dar mai neîngrijită. Pe o firmă pălită de vreme, fixată de poarta grădinii, scria „Gourrama". Tufișurile de mure

1 Liniștea pădurii (în germ., în orig.).

și căpșuni erau năpădite de excrescențele unei tufe de dovleac, ivită din compost; una dintre brazde, poate cândva de flori, se prefăcuse într-o fâneață săracă; în fața alunișului care separa parcela de pădure se lăfăiau, la un stat de om, spicuri de talpa-ursului; din stratul de zarzavat răsăreau doar câteva căpățâni de salată verde.

Și căsuța se deosebea de majoritatea celorlalte. Ridicată lângă povârnișul pădurii, avea fațada înălțată pe stâlpi. Astfel rezultase un fel de pivniță, deschisă pe trei laturi, pentru lemne, unelte de grădinărit, butoaie, scări și tot soiul de vechituri. Casa însăși avea un acoperiș într-o apă din carton gudronat, o verandă din lemn, o cameră cu o unică fereastră. Veranda oferea o frumoasă vedere asupra orașului. În cameră se găseau două paturi de campanie. Erau înguste, scurte, incomode și scârțâiau.

Fabio cunoștea toate acestea. De pe terasă admirase cândva focurile de artificii lansate asupra orașului într-o zi de sărbătoare națională. Noaptea târziu încercase să facă dragoste cu Norina, fără să-l trezească pe Lucas. Așa-numita Gourrama era proprietatea unui frate al bunicului lui Lucas.

Câteodată e bine să-ți urmezi instinctele. Primul impuls era să-i telefoneze lui Lucas și să-i spună „Ghici unde mă aflu chiar acum?" și să audă cum reacționează.

Își scoase mobilul din buzunar și încercă fără succes să obțină legătura cu redacția. „Fără conexiune", apărea pe ecran. Exact: parcela Gourrama se găsea într-una dintre puținele părți ale orașului situate în afara zonei de acoperire. Trăiseră această experiență în dimineața de după sărbătoarea națională, când se treziseră târziu toți trei și doreau să comande un taxi. Până nu depășise cotitura, Lucas nu avusese semnal la telefon.

Fabio se întoarse preț de câțiva pași. La jumătatea drumului îi ieși în cale un bărbat în maiou. Semăna cu unul dintre jucătorii de cărți.

— Pe cine căutați? îl întrebă sfidător.

— Sunt un prieten de-al lui Lucas Jäger, zise Fabio. Credeam că poate îl găsesc aici.

Omul se îmblânzi.

— Un prieten de-al lui Lucas, bun, m-am lămurit. Nu. Nu l-am văzut azi. Dar la sfârșit de săptămână au fost aici, el cu amica aia nouă a lui. Ăștia grădinăresc mai mult în casă decât afară, încheie, făcând complice cu ochiul.

Fabio trecu repede mai departe. Încercă să nu se gândească la Norina și Lucas în patul de campanie.

Ajunse la cotitură. Acum avea din nou semnal. Formă numărul redacției, așteptă să sune de două ori și închise.

Câteodată e bine să-ți urmezi instinctul. Dar alteori e mai bine să n-o faci.

Peste două ore Fabio descoperi un indiciu decisiv.

Se simțise prea tulburat ca să riște o călătorie într-un tramvai înăbușitor și luase un taxi până la locuința lui Marlen. Mai mult ca să-și abată gândurile decât cu un scop precis își răsfoi însemnările, trecu prin datele stocate în laptop, derulă casetele audio recuperate din redacție.

Una dintre ele era bizară. Purta denumirea „Diverse" și părea goală. Adică fără text vorbit. Dar conținea niște zgomote. Sunete dintr-o încăpere unde aparent nu era nimeni, apoi pași, apoi o ușă, apoi iar sunetele încăperii. Dacă dădea volumul mai tare, se auzea când și când o mașină în trecere, ca printr-o fereastră închisă. Fabio puse banda pe derulare rapidă. Aceleași sunete, cu două octave mai sus.

Apoi, dintr-odată, aproape de încheierea celor patruzeci și cinci de minute ale fetei A, o voce.

Fabio derulă banda înapoi.

Din nou liniștea apăsătoare a încăperii, apoi, brusc, o voce de femeie: „...pur și simplu pe toate. Faceți cu ele ce credeți de cuviință, dar folosiți-le în spiritul lui. Mă pot baza pe asta?"

Cunoștea vocea. Vorbea Jacqueline Barth. Cunoștea și vocea care-i dădea răspunsul: „Vă promit". Era propria lui voce.

11

Numărul lui Jacqueline Barth era ușor de găsit. Pe mobil avea înregistrat doar un singur număr cu prefix italian.

— Santa Caterina, *buona sera*, se auzi o voce de femeie.

Fabio o ceru pe doamna Barth și i se făcu legătura. După cinci țârâituri apăru aceeași voce feminină. *La signora* Barth nu era în cameră. O va căuta pe terasă.

Fabio așteptă.

— Aici Barth.

În fundal se auzea muzică.

— Fabio Rossi de la *Sonntag-Morgen*. Mă scuzați că vă deranjez din nou.

Doamna Barth tăcea.

— Alo?

— Mai sunt la aparat. Ce mai doriți?

— Am o întrebare ciudată.

Din nou, tăcere.

— Ce v-am spus despre agenda mea pierdută nu era întru totul adevărat. Am suferit un accident și am un gol de memorie de cincizeci de zile. Nu-mi amintesc de nimic. Nici de întâlnirile noastre.

Muzica se opri, se auziră câteva modeste aplauze.

— Continuați, zise doamna Barth.

— Puteți să-mi spuneți ceva despre documentația pe care mi-ați încredințat-o la a doua mea vizită? Nu mai găsesc nimic în privința asta.

Muzica începu din nou.

— O documentație?

— O documentație sau niște acte. Pe banda rămasă de la convorbirea noastră mă rugați să folosesc materialele în spiritul soțului dumneavoastră. Îmi puteți spune despre ce era vorba?

— Nu rezultă din bandă?

— Din păcate a fost ștearsă în cea mai mare parte.

— O documentație, murmură ea. A, da, CV-ul. V-am dat CV-ul soțului meu. Câteva date biografice. Puteți să le păstrați, am cópii.

— Sunteți sigură? Părea că vă referiți la ceva mai important.

— Mai important decât biografia soțului meu?

— Iertați-mă.

— Altceva?

— Nu. Sau da. Al doilea nostru dialog – despre ce am discutat?

Iarăși tăcerea ei și sunetele orchestrei hotelului din Amalfi.

— Am discutat despre același subiect ca la prima noastră întrevedere, răspunse ea în cele din urmă.

— Atunci de ce am avut nevoie de o a doua convorbire?

— Asta m-am întrebat și eu. Dacă n-aveți nimic împotrivă, mi-ar plăcea acum să-mi văd în continuare de vacanță.

— Desigur. Multe mulțumiri. Vacanță frumoasă pe mai departe.

— Mulțumesc și eu. Și – îmi pare rău de accidentul dumneavoastră.

Fabio își puse mobilul pe biroul din fața lui. Jaluzelele balconului cufundau camera într-o lumină portocalie. Își înfășurase un prosop plușat în jurul gâtului, ca un boxer după antrenament. Și transpira întocmai ca un boxer. Luă o înghițitură de ceai cu gheață.

Era convins acum că lovitura cea mare avea o legătură cu dr. Barth. Și cu hârtiile pe care i le dăduse văduva lui.

Afară începu să latre un câine.

— Jaspers! strigă o femeie.

Lătratul încetă.

Fabio formă numărul direct al doctorului Mark. Se încheiaseră orele de program. Un moment tocmai bun ca să ajungi la un manager, cum știa din experiență.

Într-adevăr: după ce sună de trei ori răspunse o voce de bărbat.

— Da?

— Domnul doctor Mark?

— Cine sunteți?

— Sunt bucuros că vă găsesc în sfârșit. Numele meu e Fabio Rossi de la *Sonntag-Morgen*. V-am luat un interviu.

Doctorul Mark, luat prin surprindere, nu scoase nici un cuvânt timp de câteva minute.

Fabio profită de factorul-surpriză.

— Secretariatul dumneavoastră mi-a fixat o întâlnire peste două săptămâni. E prea târziu. Nu se poate mai devreme? E urgent.

— Despre ce este vorba?

— Despre câteva întrebări care s-au mai ivit în timpul lucrului la text. N-aveți cândva pe parcursul zilei de mâine o jumătate de oră?

— O clipă.

Fabio auzi cum receptorul e lăsat din mână. Câinele prinse din nou să latre, femeia strigă iar: „Jaspers!"

Când doctorul Mark reveni, părea ceva mai sigur pe sine.

— Mi-am verificat agenda. Secretariatul meu avea dreptate, nu văd posibilitatea nici unei alte date.

— Pot veni și la o oră marginală. Poate în afara programului de birou, sunt flexibil. De pildă, ce ziceți despre ziua de mâine?

Doctorul Mark se opuse vitejește. Dar Fabio îi smulse în cele din urmă o nouă programare. Lunea următoare, la ora 18.

Marlen intră, se prăbuși pe divan și își scoase sandalele.

— Nu știu cum reziști aici! fură primele ei cuvinte.

— Unde m-aș putea duce?

Marlen nu avu nici un răspuns.

— Ce-ai băut aici? arătă spre paharul lui gol.

— Ceai cu gheață.

— Îmi aduci și mie unul?

„Oare am ajuns bărbatul casnic, fără altă ocupație?" ar fi vrut el să întrebe. Dar se sculă fără o vorbă și-i aduse un pahar de ceai.

Marlen îl bău pe nerăsuflate și i-l întinse din nou.

— Când ai de gând să mai ieși printre oameni?

— Sunt tot timpul printre oameni.

— Dar nu cu mine. Înainte ieșeam mereu.

Fabio dădu din umeri. N-avea cum să știe ce făcuseră ei înainte.

— Poate că ar trebui să duci din nou o viață normală. Poate că atunci ți-ar reveni memoria.

Fabio luă paharul și i-l umplu la loc. Când i-l aduse, ea îi zâmbi.

— Mulțumesc. Sunt cam terminată. Căldura, slujba, jumătate din departament e în concediu – nu mi-o lua în nume de rău.

Bău o înghițitură.

— Trăim ca un cuplu de filistini, declară ea.

„Locuim ca un cuplu de filistini", îi veni să spună. Dar zise:

— Mâine. Mâine-seară ieșim. În regulă?

— În regulă, zise Marlen.

Întinse mâna și-l trase pe divan.

— Îți stă bine cu prosopul ăsta plușat.

Îl sărută.

Privi în urma ei când se duse la baie. Pe vârfuri. Cineva îi spusese pesemne că unei femei goale îi stă bine să umble pe vârfuri, pentru că-i pune în valoare silueta. Era adevărat. Dar pe Fabio îl călca pe nervi.

Marlen îl călca pe nervi. De când intrase în apartament. Orice vorbă, orice gest al ei îl scosese din sărite. Și n-o lăsase să-și dea seama de nimic. Ca un soț mic-burghez, într-o locuință

mic-burgheză de două camere, tăcuse din gură, ca nu cumva vreo ceartă să-i strice relaxarea de la sfârșitul zilei.

Marlen ieși din baie demachiată, unsă cu cremă pe față și îmbrăcată într-un tricou foarte larg, cu Garfield, motanul din desenele animate, imprimat pe spate. Deschise frigiderul și scoase câte ceva de acolo.

— Și tu? Cum ți-ai petrecut ziua?

„Cum ți-ai petrecut ziua, iubițel?"

— L-am contactat pe dr. Mark și am reprogramat întâlnirea pentru luni la ora 18.

Marlen se întoarse și-l privi. Părea iritată.

— L-ai găsit pe direct?

— După orele de program. Un truc vechi.

— Te rog, nu spune nimănui că eu ți-am dat numărul. Nu avem voie să dăm jurnaliștilor numerele de telefon directe ale superiorilor.

Marlen era contrariată. Încerca să n-o arate, dar nu reușea.

Mâncară resturile din frigider și petrecură seara în fața televizorului, aproape fără să-și vorbească.

În continuare caniculă, nici o speranță de ploaie, anunță zâna de la meteo.

Fabio ajunse prost dispus la cursul de Tai Chi și îi veni să plece pe loc, ascultând cuvântul introductiv al lui Horst Weber:

— Înainte de a începe lecția de Tai Chi, se recomandă cursanților să aspire la o stare afectivă calmă, armonioasă și s-o dobândească treptat. Corpul se cuvine să fie curat, vezica și intestinul golite, dacă e necesar.

— Dacă e posibil, interveni Kari, care avea șaptezeci și patru de ani.

Câțiva izbucniră în râs. Prima parte a exercițiilor se numea „pământ", pentru că prin ele aflai cum să te sprijini pe pământ și să-ți construiești stabilitatea lăuntrică.

— Este important ca mișcările voastre să fie egale, blând-elastice, rotund-spiralate, larg-cuprinzătoare, iar ținuta dumneavoastră corporală firească și dreaptă, perora Horst Weber. Respirația se sincronizează cu mișcarea trupului și curge firesc și lin, pentru

a activa senzorial funcțiile fiziologice ale organelor interne. Spiritul este centrat și calm, generând astfel o percepție senzorială intensă a efectelor antrenamentului psihic.

Exersară „trezește Chi-ul" și „apucă pasărea de coadă" și „cocostârcul își întinde aripile" și „a îmbrățișa tigrul și a te îndrepta spre munte". Arătau ca un stol de cocori bolnavi de gută, surprinși în dansul împerecherii. Și printre ei, nu cel mai agil: Fabio Rossi, de treizeci și trei de ani.

Asemenea unei mașini accidentate, recuperată după luni de zile din lac, udă leoarcă – o dihanie alcătuită din apă, mâl, alge, obiecte aduse de valuri, gunoaie, ale cărei contururi nu devin vizibile decât încetul cu încetul, dar care brusc îți stă în față, cât se poate de clar – așa apăru în memoria lui Fabio o insulă a aducerii aminte.

Ieșise de sub duș și se îmbrăca în fața dulapului său din vestiar. Lângă el stătea un cursant, destul de în vârstă. Își pieptăna părul rar, ud încă. Nu avea pe el nimic altceva decât un chilot roșu, cam prea strâmt pentru anii lui și pentru gustul lui Fabio, și o brățară de cupru. Fabio nu-i dădea atenție, până când dintr-odată un miros proaspăt, intens îi pătrunse în nări. Vârstnicul domn ținea în mâna stângă un flacon și cu dreapta își tampona fața cu un aftershave.

Mirosul îi trezi o amintire: lume, multă lume, oameni de toate vârstele, mai bătrâni, mai tineri, copii. Un lac. Un restaurant pe malul lacului. O terasă acoperită. Ploaie. Muzică. Un solist. Toasturi. Recitări. Norina. Părinții Norinei. Tatăl Norinei, Kurt. Kurt își serbează ziua. O vârstă rotundă. Kurt împlinește șaizeci și cinci de ani.

Dintr-odată tabloul se rotunji. Tatăl Norinei își serba cei șaizeci și cinci de ani în restaurantul de pe lac numit Știuca. Erau invitate șaizeci și cinci de persoane. Fusese rezervată toată terasa spațioasă de pe malul lacului. Norina nu venise cu plăcere, nu se prea înțelegea cu taică-său. Dar apoi se distrase totuși. Mai cu seamă fiindcă ploua. Curând după aperitive au trebuit scoase marchizele. De-a lungul întregii sărbătoriri, ploaia căzuse

ca un sfredel pe oglinda plumburie a lacului și bătuse perseverentă darabana, luându-se la întrecere cu mașina de ritm a solistului. Kurt sfidase vremea și ordonase ca fiecare referire la vreme să fie sancționată cu un rachiu de cireșe. În scurt timp jumătate dintre oaspeți se îmbătaseră. Și Norina. „De ziua lui, fiecare om are parte de vremea pe care o merită, tati", repetase ea de zece ori.

Tati folosea același aftershave pentru domni venerabili ca bărbatul în chiloții tanga roșii. Dacă Fabio nu se înșela, loțiunea se numea Pitralon.

Era încă pe culoarul centrului de terapie când formă numărul Norinei. Trebuia neapărat să afle când era ziua lui taică-său și dacă el împlinise șaizeci și cinci.

La ea acasă nu răspundea nimeni. Robotul mobilului ei zicea: „Norina Kessler, sunt pe platoul de filmare și nu vă pot răspunde la apel, dar vă sun în următoarea pauză a turnajului". Fabio găsi acest nou text puțin cam pretențios.

Sună la informații și ceru legătura cu părinții Norinei. Nici un răspuns. Evident – dacă era adevărat că tata Kurt făcuse șaizeci și cinci de ani, părinții ei se instalaseră de-acum în proprietatea lor de la țară din Valea Maggia. Acolo aveau de gând să-și petreacă majoritatea timpului, după pensionarea lui Kurt. „Când unul din noi nu va mai fi, odată și odată, mă strămut definitiv în Valea Maggia", spunea el mereu; era una dintre vorbele sale preferate.

Fabio găsi numărul și ceru legătura. Tatăl Norinei răspunse la apel.

— Alo, Kurt, sunt eu, Fabio. Cum o duci?

— Bine, până ai sunat tu.

Era altă vorbă preferată a lui Kurt, dar de astă dată părea s-o ia în serios. Se arătă foarte laconic. Totuși, Fabio reuși să obțină confirmarea că la 12 mai Kurt Kessler își serbase, la Știuca, a șaizeci și cincea aniversare. În privința vremii din acea zi refuza să dea orice informație.

— O insulă de aducere aminte, spuse doctorul Vogel. În oceanul uitării apare brusc o amintire. Mi-a plăcut totdeauna imaginea asta. Felicitări.

După atâtea telefoane, Fabio ajunsese cu întârziere, încălzit și euforic, la doctorul Vogel și ședea acum tremurând în cabinetul excesiv de rece.

Doctorul Vogel își descheiase primii trei nasturi de la cămașă. Dubla lui bărbie era pudrată – o alergie sau o iritație cauzată de căldură.

— Un miros, ziceți. Nu e neobișnuit. Mirosuri. Imaginile și mirosurile sunt cei mai puternici stimuli ai memoriei.

— Înseamnă că pot să mă aștept și la alte insule ale aducerii aminte? dori Fabio să știe.

— Așa să faceți. Luați-le în calcul. Dar să nu fiți dezamăgit dacă n-o să apară.

— Se poate întâmpla și așa?

— Da, ambele fenomene se întâmplă. Orice se poate întâmpla. Creierul este ca un ou de ciocolată cu surprize. Dar fiți încrezător. Speranța este o parte a terapiei.

Lui Fabio îi veni să râdă.

— Măcar sunteți sincer.

— Scuze, nu asta mi-a fost intenția.

De o jumătate de oră Fabio, sprijinit de un zid, fixa o intrare de pe trotuarul celălalt al străzii. Era nouă și jumătate. Cu un sfert de oră în urmă începuse să se însereze. Tot mai era înăbușitor de cald. Din când în când își ridica privirea spre un șir de ferestre deschise de la etajul doi.

Casa era o construcție din anii '30, destinată inițial meseriașilor. Pe vremuri adăpostise ateliere pentru croitori, zețari, tipografi și legători de cărți. Acum atelierele aparțineau unor fotografi, graficieni, webdesigneri, artiști. La subsol și la primul etaj se instalase un centru de fitness, iar la etajul al doilea un studio de dans și o școală de yoga. Norina se ducea la yoga, dacă nu era reținută la filmări, în fiecare seară de joi.

De câteva minute se observa oarecare foială în sala cu ferestrele deschise. Fabio văzu câteva capete, câteva brațe întinse perindându-se prin fața geamurilor. Lecția se terminase, clasa se ducea la vestiar, curând primele cursante aveau să iasă pe poartă.

Încercase toată după-amiaza să-și lărgească insula cu amintiri. Cum ajunseseră la restaurantul Știuca? Îi dusese vreun prieten cu mașina? Comandaseră un taxi? Oare Norina se resemnase fără lamentații să meargă la festivitate, ținând seama de importanța evenimentului? Sau fusese nevoit s-o convingă, ca întotdeauna când era vorba de reuniuni de familie?

Și după? Cum ajunseseră acasă? Norina băuse zece pahare cu rachiu de cireșe. Trebuie să fi fost beată criță. Cât de rău îi fusese noaptea? Dar a doua zi?

Oricât se străduia, marginile insulei de amintiri rămâneau neclintite. Ele porneau exact de la aperitivul cu Blanc Cassis și țineau până la poloneză. Nu se descurca fără Norina. Nici în această problemă, nici în altele.

Atunci îi venise în minte lecția de yoga. Sunase la studiourile Mystic Productions și aflase că în seara aceea nu aveau filmări.

Două tinere ieșiră, traversară strada și trecură pe lângă el, adâncite în conversația lor.

— Înainte de pățania cu meniscul puteam să fac poziția de lotus exact ca tine, spunea una din ele.

Norina ieși a patra. Și ea trebuia să traverseze, ca să ajungă la strada laterală care ducea la locuința ei.

Când îl zări pe Fabio, se opri în mijlocul străzii. Se apropia o mașină, Fabio își dădu seama că Norina era pe punctul de a face cale-ntoarsă. Apoi se răzgândi și îi ieși în întâmpinare.

— Ce dorești?

— Mi-a venit în minte ceva. Ziua lui taică-tău. Însă nu sunt sigur că amintirile mele sunt exacte. Credeam că m-ai putea ajuta să le verific.

— Ziua lui taică-meu face parte din întâmplările pe care eu însămi aș vrea să le uit, replică Norina.

Dar îi îngădui să continue drumul alături de ea, ascultă amănuntele rememorărilor sale și făcu semne de confirmare sau de negare din cap. De cele mai multe ori îi confirma amintirile.

Ajuns la poloneză, Fabio spuse:

— Aici se oprește totul.

— Și la mine.

Lui Fabio i se păru că deslușește pe fața ei umbra unui surâs.

— N-am amintiri decât de duminică. Mi-a fost teribil de rău.

Mergeau alături în tăcere.

— Dar eu ce-am făcut?

— Ai fost drăguț. Ai avut grijă de mine.

Cotiră într-o străduță cu un teren de joacă. Largi porțiuni cu plante calmau circulația. La o masă încăpătoare de lemn ședeau câțiva părinți tineri, beau bere și-și supravegheau copiii, adânciți într-un joc zgomotos, indescifrabil pentru adulți.

Norina își încrucișase brațele și nu se uita decât la strada din fața ei. De parcă-i era frig. Mirosea plăcut a pudra pe care, în zilele de caniculă, și-o presăra la subsuori, între sâni și între pulpe.

El îi înconjură umerii cu brațul. Norina se opri și-l respinse. Merse mai departe fără un cuvânt.

— Norina, te iubesc! izbucni Fabio.

Ea își grăbi pașii.

— Știu că sună prostește. Dar te iubesc. Nici nu știam cât de nebunește te iubesc. La naiba. Nu pot să trăiesc fără tine!

Norina se opri din nou, se întoarse spre el și clătină din cap.

— Nu te cred, spuse. Pur și simplu nu te cred.

După care își văzu iar de drum.

La etajul al patrulea, în Batteriestraße 38, era aprinsă lumina.

— Te așteaptă, spuse Fabio.

Norina nu răspunse. Ajunseră în fața casei.

— Ieri am vizitat Asociația de grădinari Waldfrieden. Se povestește acolo, în liniștea pădurii, că vă regulați în patul nostru de campanie.

Fabio nu voise să spună asta. Îi scăpase. Norina își desfăcu brațele și-și puse mâinile în șold.

— Și tu ce faci cu Marlen? Un schimb de idei profesionale?

— Treaba cu Marlen s-a terminat. Mă mut de la ea. Sunt pe cale s-o fac.

Ea clătină din cap. Apoi făcu ultimii pași spre intrare. Fabio se ținu după ea; Norina descuie poarta.

— Te iubesc, m-auzi?

În buzunarul lui, mobilul porni să cânte *Boleroul.*

Norina îl lăsă acolo. Înainte ca poarta să se închidă de tot, o auzi spunând ceva de genul: „Italienii ăștia!"

Fabio își scoase mobilul din buzunar și răspunse.

— Era vorba că ieșim azi în oraș, zicea vocea lui Marlen.

Era nouă și jumătate când Fabio intră pe palierul care ducea spre apartamentul lui Marlen. La intrare, găsi cheia pusă pe dinăuntru. Trebui să sune.

După un timp, cheia se învârti în broască. Marlen era îmbrăcată de oraș. Purta rochia scurtă, neagră, cu umerii goi, care arăta de parcă numai sfârcurile ar opri-o să alunece de pe ea.

— Uau! exclamă Fabio.

— Tu vii așa cum ești? îl întrebă.

Fabio purta o pereche de pantaloni kaki și o cămașă albă cu mâneci scurte. Ținuta sa estivală standard.

— Unde ne ducem?

— Întâi la Outcast, la un pahar și o mică gustare. Snackuri. Apoi la Frigo. Noapte de dance-reggae.

Marlen era ferm decisă să nu accepte să i se strice seara.

— Am timp să fac un duș?

— Dacă te grăbești.

După zece minute Fabio ieșea din baie. Cu dușul făcut, ras, pieptănat și gol. Marlen fuma, sprijinită de tejghea. Îi luă țigara din mână și o stinse.

— Hei, protestă ea.

Îi luă fața între mâini și încercă s-o sărute. Ea întoarse capul.

— Atenție, proaspăt machiată.

Își lăsă mâinile să-i alunece pe umeri, pe spate, pe șolduri și pe fund.

— Hai să mergem, noaptea e încă lungă, îl rugă ea.

— Să mai stăm, noaptea e încă lungă, șopti el.

Mâinile lui atinseseră tivul rochiei și-l ridicau încetișor. Sub rochie purta ceva minuscul, de mătase, din rezerva ei pentru ocazii deosebite. Încercă din nou s-o sărute. De data asta fără să întâmpine rezistență.

— Fabio? spunea Marlen.

Vorbea cu voce joasă. El se prefăcu adormit, ca pe vremea vizitelor la spital.

O auzise mergând la baie, făcând duș, întorcându-se în dormitor.

Se aplecă asupra lui și-l sărută pe obrazul insensibil.

— Fabio?

Fabio suspină încet, ca și cum ar dormi adânc. Auzi cum Marlen se așază la masa de toaletă, deschide și închide niște sertare și umblă – voit zgomotos – cu ustensilele ei de machiaj.

— Faabioo, tre-zi-rea! intonă ea.

Fabio suspină din nou, ca-n somn.

— Comand un taxi și, când vine, am plecat. Cu sau fără Fabio Rossi.

Fabio respira adânc și regulat. O auzi sculându-se de la masă, comandând taxiul și întorcându-se în dormitor.

— Taxiul e pe drum, anunță ea.

Își făcu iar de lucru la masa de machiaj. Se simțea mirosul fumului de țigară și al parfumului Chanel 5.

El îi aștepta observația următoare. Dar Marlen tăcea.

Abia după ce șoferul de taxi sunase și Marlen strigase prin interfon „Imediat!", mai veni o dată în dormitor.

— Ciao, Fabio, zise, pe un ton detașat.

Auzi ușa locuinței închizându-se și foarte curând tocurile ei pe asfaltul din fața casei. Apoi portierele mașinii și motorul taxiului, care demară în viteză.

— Ciao, Marlen, murmură Fabio.

12

Era întins pe bancheta sălii de fitness și ridicase la bară o halteră de patruzeci de kilograme. Cu opt mai mult decât data precedentă.

Se simțea bine. Lucrurile se puseseră în mișcare. De ieri avea o insulă de aducere aminte, Norina acceptase măcar să-i vorbească, iar povestea cu Marlen se apropia de sfârșitul ei firesc. În noaptea dinainte, venise acasă spre cinci dimineața, mirosind a tutun și alcool și încercase să-l atragă într-un act amoros de împăcare. Era mândru că nu se lăsase ispitit.

Când Fabio se sculă, Marlen ședea gata îmbrăcată la tejgheaua de luat masa, cu o cafea și un pahar de apă în față. Încercase în zadar să acopere cu fard trei urme lăsate de somn, niște dungi care-i treceau în diagonală peste față. Iar când îi zâmbi, părea că zâmbetul îi provoacă dureri. În trecere, Fabio îi dădu o ușoară palmă amical-mobilizatoare pe fund. Când ieși din baie, ea plecase.

Toate acestea îi dăduseră curajul să ridice patruzeci de kilograme.

Apucă mânerul halterei, respiră adânc, își ținu răsuflarea, expiră și în acel moment haltera scăpă din suportul ei. Nici o problemă.

O lăsă încet în jos, o ținu pe loc, inspiră, expiră și împinse haltera în sus. O dată.

Mai reuși o dată, apoi a treia și a patra oară. La a cincea tentativă, bagă de seamă că patruzeci de kilograme erau prea mult

pentru el. Își umplu plămânii de aer, îi goli și se chinui cu haltera. O aduse doar până la câțiva centimetri sub suport. Se opinti din toate puterile să urnească piesa de fier, dar nu izbuti. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să-și coboare haltera pe piept.

Așa stătea acum, prins între bancheta udă de transpirație și patruzeci de kilograme de aliaj de fier. Când încercă să răstoarne haltera într-o parte, ca să se extragă din capcană, apăru Jay. Dădu din cap cu un aer milos, se așeză călare peste el și ridică haltera, punând-o la loc în suport.

— Cele mai multe accidente se întâmplă când te supraapreciezi, îl povățui.

— Mulțumesc, gâfâi Fabio. Iar când Jay se depărtase suficient ca să nu-l mai poată auzi: Și pentru sfaturile tale existențiale, găoază.

Firma Labag ocupa o clădire de două etaje, ridicată în anii '80. Ferestre ample; fațade tratate cu un strat protector de material plastic. Construcția se afla în zona industrială din Neubach, o comună suburbană, care – datorită unui plan zonal generos – reușise să atragă în localitate câteva activități industriale și meșteșugărești.

Fabio văzuse clădirea din trenul expres. Din stație avea de parcurs un drum înapoi, preț de aproape un kilometru; îl străbătu de-a lungul terasamentului căii ferate. Acum era în holul de intrare, privind niște fotografii color, îngălbenite de vreme. Reprezentau personal de laborator în fața unor eprubete și aparate.

Recepționera îl poftise de două ori deja să ia loc; domnul doctor Schnell avea să se elibereze foarte curând.

Labag era un laborator particular, efectuând analize chimice, chimio-fizice și microbiologice. Dr. Barth lucrase acolo ca șef de departament.

Doctorul Schnell era directorul comercial. Fabio îi telefonase în aceeași dimineață, așteptându-se să fie expediat îndată ce-și va spune numele. Dar Schnell părea să nu-l cunoască. Când Fabio declară că este colaborator extern al revistei *Sonntag-Morgen* și face o cercetare privind controlul alimentației,

îi fixase imediat o întâlnire în cursul după-amiezii. Vocea lui părea tânără și energică.

Chiar așa și arăta, când coborî scara cu pași rapizi, ca să-l întâmpine pe Fabio. Părea apropiat ca vârstă de acesta, poate un pic mai mare, probabil mai dinamic.

— Tot ce vedeți aici dispare; aș fi preferat să vă primesc săptămâna viitoare, când întreaga recepție va fi refăcută, dar păreați grăbit.

Dr. Schnell îi dădu mâna. O mână fermă, puternică.

— Mergem întâi la mine.

Îl conduse pe Fabio într-un birou luminos la primul etaj. Mirosea a vopsea. Dușumeaua avea parchet, mobila corespundea celor mai moderne exigențe. Crom, sticlă, metal, piele. Diversitate de culori.

Înainte de a-l asculta pe Fabio, îi făcu „un mic *tour d'horizon*", cum îl numi. Rezulta din expunere că Labag era un laborator de încredere pentru autorități și pentru întreprinderi particulare. Efectuau verificări, se ocupau de cercetare, elaborau programe de calitate, făceau analize, stabileau standarde calitative și supravegheau respectarea lor. În momentul de față se aflau într-o etapă de restructurări și înnoiri.

Schnell îi succedase, în urmă cu două luni și jumătate, fondatorului firmei pe postul de director comercial și acum era preocupat să „pregătească Labagul pentru a face față provocărilor viitorului, ocupând chiar un loc de frunte".

— Gândiți-vă numai la detectarea unor substanțe modificate genetic în alimente. Sau la tot ce ne așteaptă în domeniul prionilor. Știți ce sunt prionii?

— Declanșează ESB[1].

— Și după toate probabilitățile și o nouă formă a maladiei Creutzfeldt–Jakob[2]. Prionii sunt, putem spune, proteine greșit rulate. Rezistă la temperaturi de peste șase sute de grade.

---

1 ESB – Encefalita spongiformă bovină, cunoscută la noi ca „boala vacii nebune".

2 Maladia Creutzfeldt–Jakob poartă numele celor doi medici neuropsihiatri care au definit-o și i-au descris manifestările: germanul

Fabio își lua notițe cu mult zel. Abia după ce dr. Schnell îi înmânase o mapă de presă – cuprinzând în primul rând anunțul despre schimbarea conducerii în firma Labag, însoțit de trei fotografii ale lui Schnell, precum și de o versiune scurtă și o alta pe larg a biografiei lui –, directorul laboratorului se instală comod în scaunul său și-i spuse:

— E rândul dumneavoastră.

Fabio ceru la început câteva lămuriri referitoare la însemnările pe care le făcuse și puse apoi întrebări privind cariera lui dr. Schnell, acesta răspunzându-i cu plăcere și detaliat. Făcu un ocol, aducând în discuție organigrama și întrebă apoi, pe un ton detașat:

— L-ați cunoscut pe dr. Barth?

Schnell avu o clipă de ezitare.

— Nu prea bine. Ce s-a întâmplat cu el s-a petrecut cu câteva zile înainte de a veni eu aici. De ce întrebați?

— Dintr-un interes personal. Am contactat-o pe văduva lui, în legătură cu un alt reportaj al meu. Care era exact sarcina lui?

— Conducea departamentul de control al alimentației. Și începuse să migălească la niște noi procedee de laborator. Corect, în sine. Numai că nu era omul potrivit pentru asta. Pe viitor vom angaja niște specialiști.

Vizitarea laboratoarelor – așa cum erau în prezent, și așa cum aveau să fie – dură o oră și jumătate. Până să fie lăsat să plece, Fabio trebui să promită că dr. Schnell va putea citi reportajul înainte de publicare. Fusese foarte greu să evite stabilirea unei date precise.

Fabio străbătea fără grabă traseul de-a lungul terasamentului de cale ferată. Tocmai când ieșise de la Labag, trecuse huruind

---

Hans Gerhard Creutzfeldt (1885-1964) și austriacul Alfons M. Jakob (1884-1931). Este vorba despre o îmbolnăvire a sistemului nervos, cu grave fenomene de degenerescență a creierului și cu deznodământ letal. Factorii declanșatori sunt considerați prionii, actualmente cei mai mici agenți infectanți cunoscuți.

un tren expres. Următorul nu avea să vină decât după douăzeci și cinci de minute.

Ceasul arăta mai mult de cinci după-amiază, dar soarele tot mai dogorea necruțător deasupra îngustei cărări asfaltate. Pe lângă calea ferată zumzăiau albine printre nalbe, pălăria-cucului, maci roșii și tămâiță.

În spatele său auzi pași. Se întoarse. Văzu o femeie de vârsta lui. Îi atrăsese atenția într-unul dintre laboratoare, pentru că avea în sprânceana dreaptă un șir de cercei de aur.

Femeia îl depăși și murmură un salut.

Când ajunse la mica haltă, o văzu din nou. Își cumpărase o Cola la automat și deschidea doza, ținându-și brațele depărtate de corp. Reuși să nu se stropească toată, dar Fabio nu scăpă nestropit.

— Mă scuzați, zise ea, scotoci în poșetă după o batistă de hârtie și i-o întinse. Cola. Asta nu mai iese, remarcă.

— Vorbiți în calitate de laborantă alimentară? întrebă Fabio.

— Vorbesc din experiență, răspunse ea.

Se numea Bianca Monti, iar părinții ei erau originari din Pesaro, capitala provinciei Pesaro și Urbino.

După sosirea trenului, se așezară față-n față, încercând să descopere dacă aveau niște cunoscuți comuni. Abia în preajma stației unde urma ea să coboare, Fabio apucă s-o întrebe:

— L-ai cunoscut (se tutuiau, de când dialogau în italiană) pe doctorul Barth?

— Am fost asistenta lui. De ce?

— I-am cunoscut soția. O știi?

— Prea puțin. Doar de la înmormântare.

— Cum era dânsul?

— Plăcut. Plăcut și trist.

— Trist?

— În ultima vreme, cu siguranță.

— Ai vreo idee de ce a făcut ce-a făcut?

— N-am decât o bănuială. Dar cred că are legătură cu Schnell. Intenționa să-i ia Departamentul de dezvoltare.

— Dar nu-i un motiv să te sinucizi.

— Dacă nici pe alte planuri n-o duci prea bine, nu mai e nevoie, câteodată, decât de un motiv mărunt.

Se anunța stația Biancăi. Trenul își încetinea mersul.

— La ce lucra? întrebă Fabio, în timp ce ea se ridica de pe locul ei.

— La un procedeu de detectare a prionilor în alimente.

Trenul încetini, Bianca ieși pe culoar, Fabio o conduse până la ușă. Ea o deschise și păși pe peron.

— Poate ne întâlnim o dată la Pesaro, zise.

— Sau la Urbino, răspunse Fabio.

— Sau aici? îi mai strigă ea, pe când ușa se închidea.

Când Fabio sosi spre seară în apartament, Marlen era în pat, dormind. Închise fără zgomot ușa dormitorului, se așeză la laptop și se apucă de scris.

La 2 mai Schnell urmează să preia conducerea Labag. Pe lângă alte proiecte, are de gând să numească un nou șef la Departamentul de dezvoltare.

La 27 aprilie, responsabilul cu controlul alimentației, până atunci șef la Departamentul de dezvoltare, își ia viața.

Cu nici trei săptămâni mai târziu, îi iau un interviu văduvei lui Barth. Înregistrarea convorbirii nu conține nici o indicație a unei posibile legături între sinuciderea lui Barth și situația lui profesională.

După alte două zile, are loc o a doua convorbire cu văduva lui Barth. La solicitarea mea, afirmă ea ulterior. Înregistrarea acestui al doilea dialog este ștearsă. În afara încheierii, din care rezultă că doamna Barth mi-a predat ceva, cu rugămintea de a folosi ceea ce mi-a încredințat în spiritul lui. Astăzi susține că ar fi fost vorba despre datele biografice ale soțului ei.

La cinci zile după cel de-al doilea dialog mă duc din proprie inițiativă la lansarea unei băuturi lactate organizată de firma Lemieux și o curtez insistent pe asistenta lor de presă. Din interes pentru branșa alimentară sau pentru asistentă?

Peste o săptămână, ea îmi mijlocește o întâlnire cu inginerul-șef în probleme alimentare de la Lemieux.

În redacție dau de înțeles că pregătesc o mare lovitură jurnalistică.

În următoarele patru săptămâni am o comportare misterioasă. Apoi nu dau, ci încasez o lovitură: în cap; mă trezesc la spital. Amintirea celor cincizeci de zile precedente mi s-a șters din memorie. Toate indiciile privind marea lovitură de presă sunt de asemenea șterse.

Iar azi aflu că dr. Barth lucra la un procedeu de detectare a unor agenți patogeni din alimente, declanșatori ai maladiei ESB.

Se sculă de la birou, găsi o țigară, o aprinse. Mâna în care ținea bricheta tremura. Nu de la exercițiile de fitness.

Se postă lângă balustrada balconului. Pe gazonul din fața casei erau în curs ultimele pregătiri pentru o petrecere la grătar. Doi bărbați în bermude și șorțuri de bucătărie trebăluiau în jurul grătarului. Mesteacănul era împodobit cu ghirlande luminoase. Două femei în pantaloni scurți și sutiene de la costumul de baie puneau masa pe peluză. Erau ajutate de patru copii.

Oare Barth descoperise ceva legat de firma Lemieux și văduva sa îi încredințase lui Fabio însemnările privind această descoperire?

Se întoarse la birou, puse misterioasa bandă în casetofon și o derulă de câteva ori. „...pur și simplu pe toate. Faceți cu ele ce credeți de cuviință, dar folosiți-le în spiritul lui. Mă pot baza pe asta?"

„Luați-le pur și simplu pe toate" – așa sunase probabil textul întreg. Nu părea să fie vorba de niște hârtii din care ea susținea că ar avea cópii. Ci despre documente-unicat. Ceva socotit important de către răposatul ei soț. Ceva ce se cuvine dat altcuiva în grijă. Iar dacă acel altcineva era jurnalist, nu putea fi vorba decât despre un fapt menit să fie făcut public.

Iar Fabio promisese că așa va proceda. Dar cineva îl împiedicase. De ce? Cine?

Cele două întrebări erau interdependente. Pentru că demersul său avea să dăuneze întreprinderii, îl împiedicase Lemieux. Pentru că avea să dăuneze clienților săi, îl împiedicase Labag. Pentru că dorea să lumineze el personal problema, îl împiedicase un coleg.

Trebuia să fi fost un inițiat. Nu putea fi decât unul singur.

Unul din șefii de la grătar aduse o găleată de apă și o așeză lângă grătar. Evident o măsură de siguranță, conform poveștelor din manualul pentru petreceri în grădină.

Celălalt bărbat turnă un lichid dintr-o sticlă neagră și roșie peste mangal. Înșurubă cu grijă capacul sticlei și o așeză, la o distanță sigură, pe sol. Aprinse un chibrit și-l aruncă în grătar. O flacără trândavă cuprinse mangalul. Omul cu șorț se uită cu fală în jur, ca și cum tocmai ar fi inventat focul.

Fabio își luă o nouă țigară. Cea de-a treia teorie se arăta tot mai verosimilă: Lucas îi furase povestea. Ceea ce explica și faptul că Jacqueline Barth îl mințea. Acum colabora exclusiv cu Lucas.

— *Cazzo!*

— Ce s-a întâmplat? întreba vocea lui Marlen în spatele lui.

Fabio se întoarse spre ea. Marlen purta din nou un tricou foarte larg, acesta având imprimată o rață, pe care o urmau cinci pui în pas legănat.

— Nimic nu s-a întâmplat, zise el. Mi-a venit doar o idee. Și ție? Cum îți merge?

— Nu mai rău decât tuturor femeilor, o dată pe lună.

— Înțeleg.

— În frigider sunt mezeluri, dacă ți-e foame.

— Mulțumesc.

— Mâine mă duc să-mi văd părinții. Rămân să dorm la ei. Presupun că nu vrei să mă însoțești.

— Îi cunosc pe ai tăi?

— Nu.

— Atunci mai bine nu vin.

Amândoi nu mai aveau ce să-și spună.

— Atunci mă duc înapoi în dormitor, O.K.?

— O.K.

Marlen îl sărută pe obraz. O privi depărtându-se. Pe spatele tricoului ei zări o a șasea rățușcă, rămasă singură. Deasupra capului rățuștei plutea un mare semn de întrebare.

Fabio stătu până târziu pe balcon; contemplarea petrecerii din jurul grătarului îl deprimă.

În dimineața următoare se transmitea la radio o avertizare: pericol iminent de incendii în păduri. Se lansa către populație apelul stringent de a nu aprinde focuri în pădure.

Îndată ce Marlen plecase din apartament, Fabio încercă să-l contacteze pe doctorul Vogel. Sună întâi la cabinet. Nu crezând că neuropsihologii ar lucra și sâmbăta, ci presupunând că Vogel nu avea aer condiționat și acasă. Pesemne că așa și era. Vogel răspunse destul de repede cu un „Daaa?", ca și cum l-ar fi sunat cineva apropiat.

Fabio se scuză că-l deranjează la sfârșit de săptămână și își rosti întrebarea:

— Este posibil să ștergi din memorie o perioadă de timp exact delimitată?

— Da, se întâmplă. Bunăoară, în cazul unor oameni trecuți prin experiențe traumatizante – război, șocuri, tortură, viol, accidente. Sau al celor abuzați în copilărie.

— Numai că oameni ca ăștia își șterg ei înșiși amintirile din memorie.

— În privința asta părerile diferă.

— Să-mi formulez altfel întrebarea: poate o persoană să șteargă din memoria alteia amintirea unei anumite perioade de timp?

— Da. Bunăoară prin sugestie, prin hipnoză. Există și medicamente care provoacă scurte amnezii retrograde. Se folosesc în anestezie. Mai sunt și șocurile electrice, care se mai practică, uneori, în psihiatrie. Însă de ce vă interesează așa ceva într-o sâmbătă caniculară, când tipii de vârsta și constituția dumneavoastră fizică ar trebui să se bălăcească în lac?

— ...dar cincizeci de zile? insistă Fabio. E posibil să spună cineva: să-i radiem ăstuia ultimele cincizeci de zile din memorie? Se cunosc metode, substanțe active, intervenții aproape invizibile – ce știu eu? – care pot avea un asemenea efect?

Fabio îl auzi pe doctorul Vogel gâfâind, pe cât e în stare să gâfâie cineva de o sută șaizeci de kilograme, în timpul unui val de caniculă.

— Nu, până acum nu se cunosc, după știința mea. Iar eu am multă știință. Măcar în acest domeniu.

Fabio își petrecu restul sâmbetei navigând pe Internet. Seara știa despre ESB și Creutzfeld–Jakob tot ce pusese în alertă opinia publică. Aflase, printre altele, ceea ce știința socotea dovedit: că prionii care declanșau la vite boala vacii nebune provocau la oameni o nouă formă a maladiei Creutzfeld–Jakob.

Sau, dacă existau proceduri de laborator demonstrând prezența în alimente a unor materii de risc, precum creier și măduvă, nu se găsiseră încă metode care să dovedească infestarea acestor materii cu prioni. Nu se descoperiseră teste suficient de sensibile pentru a detecta cantități infinitezimale de prioni.

De asemenea, o teorie a cristalizării susținea că și cantități infime de prioni sunt suficiente a declanșa boala Creutzfeld–Jakob.

Boala debuta cu depresii, tulburări ale somnului, halucinații. Pacienții deveneau agresivi, temători, aveau mersul nesigur. Se plângeau de deficiențe în coordonare, senzații de surditate, stări de agitație. Mai târziu surveneau pierderi de memorie și diminuarea capacității normale de gândire. În funcție de zonele unde creierul fusese atins, erau chinuiți de paralizii; de tremurături ale brațelor, picioarelor ori ale capului; de contracții și crampe musculare; de crize epileptice. Mureau cu mintea întunecată, în medie după douăzeci și două de luni.

Aproape toate victimele noii variante de Creutzfeld–Jakob erau tinere: de vârstă adolescentă sau având între douăzeci și treizeci de ani. În majoritatea cazurilor, muriseră în Anglia.

Peste o sută, până în prezent. O cifră insuficientă pentru a determina industria farmaceutică să investească în demararea unor cercetări intensive pentru a găsi un remediu.

Și totuși, cercetători demni de încredere lansau ipoteza că peste o sută de milioane de inși veniseră în contact cu virusul declanșator. Și că până la zece milioane dintre ei erau în pericol de a se contamina.

La sfârșitul serii, Fabio își făcu un sendviș cu pate din carne și se așeză cu el în fața televizorului. După prima îmbucătură îl puse înapoi în farfurie.

13

Sunetul clopotelor de duminică îl trezi. Avusese o noapte neliniștită. Sărise mereu din somn și-i trebuise de fiecare dată un răgaz ca să se orienteze în locuință, care-i era și mai străină în absența lui Marlen. Stătuse treaz mult timp și încercase să-și împiedice mintea să repete întruna aceleași gânduri difuze. Simțise cum noaptea aduce în sfârșit puțină răcoare și văzuse cum acoperișurile încep să prindă treptat contur. Într-un târziu adormise, pesemne, mai profund. Acum, clopotele vesteau începutul liturghiei.

În copilărie fusese la biserică duminică de duminică. Era pentru el un obicei de la sine înțeles. Toți cei pe care-i cunoștea se duceau la biserică. Iar după aceea la localul numit Sonne, la un pahar.

Și ca adult își păstrase o relație relaxată cu biserica. Nu era prea evlavios, nu era sigur nici măcar dacă este cu adevărat credincios, dar nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să se retragă din parohie. Intra rar într-o biserică, dar, odată acolo, își făcea cruce și-și săruta, conform ritualului, degetul mare.

Se sculă din pat, își prepară un espresso, se așeză în balcon și ascultă dangătul de sărbătoare al clopotelor.

Un dor nedefinit îl cuprinse. De altădată. De Italia. De niște duminici adevărate. De Norina.

Clopotele încetară să sune. Întâi cele din apropiere, apoi, treptat, și celelalte. Se lăsă liniștea. În biserică începea slujba.

Poate că i-ar face bine să mai asiste și el cândva la o slujbă, gândi Fabio. Putea fi o cale de a-și regăsi centrul.

Își făcu alene toaleta matinală, îmbrăcă un pantalon nou și ultima cămașă albă călcată. „Spălătorie!" își notă pentru luni în agendă.

O sună pe maică-sa.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea speriată când îi auzi vocea.

Își puse în gând s-o sune mai des.

Clopotele câtorva biserici vesteau deja sfârșitul liturghiei când Fabio ieși din casă. Nu avea o țintă precisă, voia doar să-și cumpere de undeva de aproape țigări. Urma să fie primul său pachet propriu de când îi revenise memoria.

La colțul dintre Amselweg și Rebenstraße se afla o casă din anii '70, locuită de mai multe familii. La parter se găsea o curățătorie chimică și restaurantul Amselgarten. Fabio intră, se așeză la o masă mică și comandă o cafea cu lapte și țigări.

Lăsase voit exemplarul din *Sonntag-Morgen* în cutia poștală a lui Marlen. Dar acum, când îl văzu atârnat pe un suport de ziare lângă garderobă, nu mai rezistă să nu-l răsfoiască.

Ziarul era subțire. Ca volum, dar și în ce privește conținutul. Un autentic număr de vară precar, cu publicitate puțină și teme cu greu găsite. Câteva comentarii la știrile de ieri, interviuri de vacanță cu niște politicieni, un ghid al localităților balneare din țară, VIP-uri relatându-și metodele de a rezista canicule.

Localul se umplea rapid cu enoriașii veniți la un aperitiv. Amselgarten era unul dintre cele trei restaurante aflate în apropierea bisericii catolice.

Fabio n-avea chef să-și împartă măsuța cu niște persoane necunoscute și se baricadă în spatele ziarului.

Succesorul său, Reto Berlauer, se întindea pe două pagini cu un reportaj despre primul ghid alpin tamil. Fără îndoială, un material rămas nefolosit în textul lui despre grupurile de turiști japonezi.

Rufer era desigur în vacanță, fiindcă editorialul era semnat de Lucas Jäger.

Fabio nu se îndură să-l citească. Dar la fotografie era nevoit să se uite. Era nouă. Lucas privea peste umăr, ca și cum timpul nu i-ar permite să-și părăsească locul de muncă, fie și numai pentru a face o poză. Părul îi era proaspăt aranjat, iar pe față i se citea un amestec de seriozitate și sarcasm. Arăta bine. Mai bine decât în realitate.

Patronul aduse cafeaua și țigările. Fabio fixă ziarul pe suportul său și-l puse pe masă. Lucas era așadar autorizat, acum, să scrie editorialul. Pe vremea când erau colegi (și după cât își aducea aminte) acest lucru nu se întâmplase niciodată. Ce se afla în spatele acestei avansări în carieră? Lovitura cea mare?

— Causio, Rossi, Bettega! spuse o voce deasupra lui.

Era portarul, mierla din Drumul Mierlei, Anselmo Merletti.

— Tardelli! răspunse Fabio.

— Benetti, Zaccarelli! continuă Anselmo.

— Gentile, Cuccureddu, Scirea, Cabrini!

Și amândoi într-un glas:

— Zoff!

Anselmo, radios, se așeză la masa lui. Fabio n-avea nimic împotrivă. Era chiar bucuros să-i țină cineva companie.

— Nu te-am mai văzut niciodată aici, remarcă Anselmo.

— Am venit pentru prima oară. Pe cât îmi amintesc.

Patronul aduse un Punt e Mes. Anselmo făcu prezentările:

— Fabrizio, ăsta-i Fabio din Urbino.

Se salutară, dând din cap.

— Fabrizio e din Monza, îl lămuri Anselmo pe Fabio. Iar către patron: Ce aveți azi?

— *Coniglio*[1].

Când patronul plecă, Anselmo întrebă:

— Rămâi să mănânci cu mine sau trebuie să te duci acasă?

Fabio mânca. Iepurele de casă nu era tocmai felul său preferat, cu atât mai puțin într-o duminică toridă și într-un local de cartier zgomotos și plin de fum. Dar, ce-i drept, friptura

1 Iepure de casă (în it., în orig.).

era excelentă. Se lăsă convins chiar să bea și el din sticla de Barolo[1] comandată de Anselmo. Acceptă să guste și dintr-un *zabaglione*[2], reputat ca legendar. N-ar fi refuzat nici un *grappa*, dacă Anselmo, făcându-i un semn cu mâna, nu i-ar fi zis:

— La mine găsești un *grappa* mai bun.

Astfel invitat, Fabio ajunse, mult prea sătul și puțin cam cherchelit, în locuința portarului din Amselweg 74. Stăteau într-un balcon ca al lui Marlen, la o masă de grădină aproape ca a lui Marlen și degustau *grappa*.

Anselmo adusese două pahare de cristal și le umplu, cu un aer solemn.

— Întâi doar culoarea, peroră el. Avem zece minute ca să ne concentrăm numai asupra culorii. Este răgazul trebuincios unui *grappa* ca să se „dreagă", adică să devină bun. Să nu bei niciodată un *grappa* până nu l-ai lăsat să respire cel puțin zece minute. Așa se deosebește un cunoscător de un simplu băutor.

Anselmo luă două foi de hârtie de scris, liniate. Îi dădu una lui Fabio, pe cealaltă o păstră el. Apucă paharul de picior și-l apropie de foaie. Îl îndemnă pe Fabio să-l imite.

— Ce vezi? întrebă Anselmo.

— Nimic.

— Eu unul văd liniile pe hârtie.

— Le văd și eu.

— Le vezi limpede?

— Deocamdată da.

— Ce contează cel mai mult la un *grappa* tânăr este culoarea. Nu are voie să aibă culoare. Auzi? Zero culoare. Absolut zero.

Anselmo făcu o pauză:

— Și?

— Nici o culoare, confirmă Fabio.

— Nici impurități? Nuanțe tulburi? Striații?

— Deloc, confirmă Fabio.

---

1 Un vin roșu din Piemont.

2 O cremă de gălbenuș de ou cu zahăr și vin.

— Limpede ca apa de izvor?

— Ca apa de izvor.

— Bun. Acum nasul. Trei secunde. Cu timpul simți asta în chip spontan. Douăzeci și unu, douăzeci și doi, douăzeci și trei. Dar n-ai voie să numeri. Te concentrezi asupra nasului tău și numai asupra lui. Ești gata?

Amândoi își duseră paharele la nas.

— Cum e? întrebă Anselmo după trei secunde.

— Miroase bine.

— Mucegai, fum, varză acră, capră, ouă clocite, transpirație?

Fabio se pregăti să mai miroasă o dată. Anselmo îi făcu semn să renunțe.

— Nu-i nevoie. Așa ceva n-ai să găsești la băutura mea. Dacă simți la un *grappa* miros de mucegai, fum, varză acră, capră, ouă clocite sau transpirație, poți să-l arunci. La mine un *grappa* miroase a nuci, fragi, zambile, piersici, trandafiri, salvie, tutun, lemn dulce, vanilie, mirodenii, fructe exotice și mere. Încă o dată trei secunde. Ești gata?

Își duseră din nou paharele la nas.

— Iar acum o sorbitură mică de tot. Dar n-o înghiți, o lași să circule în gură, atent la papilele gustative: nimic nu trebuie să fie înțepător, să aibă un gust unsuros sau fad sau amar. Acum!

Luară o sorbitură mică și o ținură în gură, până când Anselmo făcu semn că poate fi înghițită.

— Ei?

— Minunat.

Anselmo nu era mulțumit.

— „Minunat, minunat" – ziceam că ești jurnalist, iar uneltele voastre sunt cuvintele, nu-i așa? „Minunat"?! *Imaterial* e cuvântul. Un *grappa* bun, tânăr este *imaterial.*

— Nu simt nimic în partea dreaptă a capului.

— Cum adică nu simți nimic?

— De la accident. Între aici și aici e amorțit totul, îi arătă Fabio porțiunea insensibilă. Și buzele. Și cerul gurii. Și dinții. De aceea, poate...

— Și papilele gustative? întrebă Anselmo, impresionat.

— Și ele, confirmă Fabio.

— Dar nu toate?

— Cam un sfert.

— Atunci mai încearcă o dată, cu celelalte.

Fabio mai sorbi o dată, păstră lichidul în gură, închise ochii, așteptă, așteptă, înghiți și tăcu.

Anselmo își ținea respirația.

— Imaterial, afirmă Fabio.

Anselmo umplu paharele pentru a doua oară.

— N-au trecut încă zece minute. L-am încercat înainte de a se drege cu totul.

Pe când așteptau să se dreagă *grappa* în pahare, Fabio află că Anselmo lucra ziua într-un atelier de cizmărie. Un loc unde se reparau tocuri.

— O slujbă de căcat, crede-mă. Mai ales pe căldura asta. Tipii îți trântesc pantofii lor puțind a transpirație pe tejghea și nici măcar n-ai timp să-i lași să se usuce, până te apuci să lucrezi la ei. Și seara, când termin acolo, trec la treaba împuțită de aici. Iar postul de portar era de fapt jobul nevesti-mii.

Fabio făcu greșeala să întrebe:

— Dar ea unde e?

— Știu eu unde e nevastă-mea? zise Anselmo. În orice caz nu-i aici. Sau o vezi tu undeva? Eu n-o văd. N-am mai văzut-o de mult. Ultima oară a fost acum un an.

Agitat, Anselmo uită cele zece minute de așteptare obligatorii, își înghiți *grappa* dintr-o suflare și-l îndemnă și pe Fabio să facă la fel, ca ei doi să ajungă iar la același punct de plecare olfactiv.

În timpul noului răgaz de așteptare, Anselmo povesti că nevastă-sa îl părăsise în urmă cu un an, plecând cu un coleg de muncă. Cu un coleg de muncă!

Acest cuvânt-cheie îl determină pe Fabio să profite de răgazul următor ca să-și expună părerea despre indivizii care nu se abțin să se încurce până și cu femeile colegilor de muncă.

Un alt răgaz de dregere a unui *grappa* îi folosi lui Anselmo pentru a da curs câtorva constatări generale despre sexul feminin. Apoi insistă ca ei doi să încheie festinul cu degustarea unui

Stravecchia: un vin vechi, ajuns la maturitate într-un butoi din lemn de păr. Aduse alte pahare și le umplu.

Cât așteptau ca și acel Stravecchia să devină bun de băut, Anselmo reluă firul dialogului.

— Sunt toate la fel, mormăi.

— Nu chiar toate, obiectă Fabio, din dorința de a o excepta măcar punctual pe Norina din acest rechizitoriu generalizat.

— Ehei! exclamă Anselmo. Crezi că a ta e diferită? Cine a primit vizite masculine, când de-abia fuseseși internat la clinică?

Grappa încetinise reacțiile lui Fabio. Nu se dumiri decât după un moment.

— Te referi la Marlen?

— *Scusa*, n-ar fi trebuit să-ți spun asta acum.

— Povestește-mi.

— N-am ce povesti. A venit un tip. Asta-i tot. Probabil o vizită oarecare. Nevinovată.

— De mai multe ori?

— Nu știu – nu sunt mereu aici. Cel puțin o dată.

— Cum arăta?

— Tânăr, de vârsta ta, părul scurt. Nu arăta rău.

Fabio se sculă și se duse la ușă.

— Stai o clipă.

Coborî puțin cam nesigur treptele până la cutia poștală a lui Marlen, reuși să scoată exemplarul din *Sonntag-Morgen* prin fantă și-l aduse în apartamentul lui Anselmo.

— Ăsta a fost? întrebă și-i arătă poza.

Anselmo se sculă să-și ia ochelarii de pe programul TV. Examină fotografia și spuse în cele din urmă:

— Ăsta era. Absolut sigur. Poza e proastă. În realitate arată mai bine.

Marlen apăru la cinci. Fabio o așteptase culcat pe divan și avusese de gând să se scoale îndată ce va auzi un prim sunet pe culoar. Urma s-o primească în picioare. Dar se trezi abia când cineva, sărutându-l pe frunte, îl întreba:

— Rachiu?

— Ce?

— Miroși a tărie.

Avantajul psihologic era ratat.

Fabio avu nevoie de un minut sau două ca să-și amintească de ce era atât de furios pe Marlen. Când se dumiri, porni să se scoale, dar pe jumătate ridicat își pierdu echilibrul și căzu la loc pe divan.

Marlen râse.

— Ești beat.

— Am toate motivele.

Fabio se puse cu greu pe picioare. Marlen încercă să-l ajute, dar el o respinse.

— Credeam că n-ai voie să bei alcool.

— Ce a căutat Lucas aici?

Marlen nu răspunse. Arăta ca și cum ceva inevitabil s-ar fi întâmplat în sfârșit.

— Ce a căutat? repetă Fabio, pe un ton amenințător.

Marlen se duse la baie.

— Bine, ia-ți timp ca să-mi răspunzi.

Fabio simțea un gust coclit în gură. Deschise frigiderul. Nu aveau apă minerală. Numai două sticle de Bifib și într-un ambalaj de carton, deschis, nectarul de piersici pe care obișnuia să-l bea Marlen.

Deschise robinetul până la refuz și așteptă ca jetul de apă să se răcească. Dar apa rămânea călie. Își umplu un pahar și-l bău pe nerăsuflate. Își aprinse o țigară și așteptă ca Marlen să iasă din baie, cu răspunsul pe care i-l datora.

Ea ieși fără răspuns.

Fabio se proțăpi în fața ei și scandă:

— Ce. A. Căutat. Lucas. Aici?

— Am putea vorbi despre asta când ai să fii treaz?

— Când am să fiu treaz, n-am să mai fiu aici.

Marlen oftă și se strecură pe lângă el. Fabio încercă să-i taie calea, dar era prea nesigur pe picioare.

Luându-și o țigară, Marlen se propti de biroul lui Fabio. Cu antebrațul stâng își sprijinea cotul drept. În mâna dreaptă își ținea țigara aprinsă, pregătită să tragă din ea.

— Bun. Ce vrei să știi?

— Cât am fost la spital, te-ai culcat cu Jäger?

— Nu. Întrebarea următoare.

— Nu?

— Nu.

— Atunci de ce venea aici toată ziua-bună ziua?

— Nu venea.

— Ba venea. Am martori.

— Dacă vrei să știi cu precizie: n-a fost aici decât o singură dată.

— Pentru un schimb de idei profesionale?

Întrebarea i se părea cunoscută.

— Nu-mi mergea bine. Lucas a fost foarte cumsecade. S-a ocupat un pic de mine.

— Specialitatea lui.

— Nu așa cum crezi tu.

— Dar cum?

Ea își stinse țigara, luă geanta de voiaj cu care fusese în week-end și se duse în dormitor.

Fabio o urmă. Marlen începu să despacheteze.

— Știu ce s-a întâmplat.

Marlen tăcea.

— Lucas mi-a furat povestea.

Marlen arunca rufăria murdară în coșul de rufe.

— Și tu l-ai ajutat.

Marlen își scoase trusa de machiaj din geantă. Puse geanta în dulap.

— Eram pe punctul de a lămuri o treabă de primă importanță. Când Lucas a băgat de seamă că nu-mi amintesc nimic, mi-a șutit documentația și mi-a șters din computer tot ce avea legătură cu ea. La redacție și aici.

Marlen se așeză pe taburetul din fața mesei de machiaj și-l privea.

— I-ai deschis larg ușa și i-ai zis: „Poftim, ăsta-i biroul lui, servește-te!"

Marlen continua să tacă.

— Hei! Ți-am pus o întrebare.

Suna cam răstit.

— Mi-e frică de tine, spuse Marlen cu voce joasă.

— Și crezi că mie nu-mi e frică de voi doi?

Tot răstit suna.

Fabio făcu un pas și întinse mâna. Într-un gest de apărare, Marlen își acoperi obrazul cu brațele.

— Eu nu dau în femei! răcni Fabio.

Apucă sertarul mesei de machiaj, îl trase afară, umblă în el și-i puse computerul de buzunar sub nas.

— Uite!

Alt comentariu mai inspirat nu-i veni în minte.

Marlen izbucni în lacrimi.

— Nu boci! Dacă cineva are motive să bocească, acela *sunt eu*.

Dar Marlen bocea. Un timp Fabio rămase locului, privind-o cum stă chircită pe taburet, scuturată de hohote de plâns. Se cuvenea ori s-o liniștească, ori să părăsească încăperea.

Părăsi încăperea.

Fabio se trezi, orbit de o lumină. Era întins pe canapea. Afară se întunecase. Marlen aprinsese o lampă și stătea pe marginea divanului. Părea că-și revenise. Abia când se obișnui cu lumina, Fabio observă că avea ochii roșii.

— Lucas a făcut-o pentru tine.

— A făcut ce?

— Te încrâncenaseși într-o problemă care ți-ar fi dăunat.

— Așa a spus?

Marlen dădu din cap.

— Și ca să mă apere de mine însumi, mi-a furat investigațiile și mi-a șters datele și informațiile și casetele?

Fabio se ridică în capul oaselor.

— Spunea că nu sunt mulți cei care au șansa să șteargă o eroare din biografia lor.

— Ți-a și spus despre ce eroare era vorba?

— Mi-a spus doar că treaba ți-ar putea face un rău enorm.

Fabio se sculă în picioare.

— Mie și eventual firmei tale, Lemieux?

Marlen nu răspunse.

— A pomenit de firma Lemieux?

— Nu era esențial. Am făcut-o pentru tine.

— A! Toată lumea își face griji pentru mine. Cât sunt de mișcat!

Fabio se răstea iar.

Ochii lui Marlen se umplură din nou de lacrimi. Fabio își luă o țigară și-i dădu și ei una. O aprinse pe a ei, apoi pe a lui.

— Ești chiar atât de naivă?

Ea ridică din umeri.

— Doar nu poți să crezi cu adevărat că îți aperi astfel patronii. Lucas mi-a furat povestea, ca s-o lanseze el însuși.

— Dacă-i așa, de ce n-a făcut-o până acum?

— Poate-i mai lipsesc unele fapte, poate așteaptă momentul potrivit, n-am cum să știu. Dar va lansa povestea, fii convinsă. Azi a făcut-o deja pe redactorul-șef.

Fabio luă de pe biroul său exemplarul cam șifonat din *Sonntag-Morgen* și-i puse editorialul sub ochi. Marlen nici nu se uită la el.

— Și de ce mi-ai ascuns computerul de buzunar din moment ce datele erau șterse oricum?

— Fiindcă ți-ai fi dat seama că au fost șterse.

— Cum?

— Pentru datele vechi din computer exista o explicație: nu le mai sincronizaseși de mult cu cele din mini-computer. Dar nu se explica de ce nu intraseră în el date noi.

Fabio nu înțelese raționamentul decât după o scurtă reflexie.

— Lucas nu s-a gândit la acest aspect?

— *Eu* m-am gândit la el – abia după ce Lucas plecase.

— Și totuși de ce l-ai ascuns? De ce nu l-ai aruncat pur și simplu?

— Doar n-am să arunc un obiect care valorează aproape o mie de franci.

Fabio se simți dintr-odată ciudat. Ca și cum ar sta pe un cauciuc spongios. Fu nevoit să se așeze.

Saliva i se adună în gură și începu să respire cu dificultate. Se duse la baie, se puse în genunchi în fața toaletei și vomită. O porție de iepure, un *zabaglione*, trei pahare de Barolo, șase de *grappa* și confirmarea bănuielii sale – era mai mult decât putea suporta stomacul lui.

14

Fabio își săltă capul. O durere acută îi năvăli în tâmple, în orbitele ochilor, în umeri și în șira spinării.

Deschise ochii și încercă să se dezmeticească. Încă nu se luminase pe deplin, dar aerul care pătrundea în cameră prin ușa deschisă a balconului era de pe-acum canicular. Era întins pe canapea, îmbrăcat, cu capul sprijinit de speteaza laterală într-o poziție chinuită, incomodă.

Se ridică în capul oaselor cu maximă precauție. Îi suna în creier un ciocan, lovindu-i un nerv sensibil. Brațul stâng îi amorțise. Își atinse jumătatea dreaptă a feței. Mâna nu-i simțea obrazul, obrazul nu-i simțea mâna.

Ce se întâmplase ieri? Marlen recunoscuse că a fost complicea lui Lucas.

Peste tot erau împrăștiate haine de-ale lui, pe birou se căsca valiza umplută pe jumătate, pe podea rucsacul lui negru era plin până la refuz.

Acum își aduse aminte: vomitase; apoi continuase cearta; cumva toată agitația se sfârșise cu ideea că voia să se mute neîntârziat. Silit? Nu, din proprie dorință.

Treptat, brațul lui își reveni din amorțeală. Își masă ceafa cu ambele mâini, își lăsă capul pe spate cât putu de mult, îl roti spre dreapta, spre stânga, își plecă bărbia până când simți că mușchii cefei încep să se destindă.

Inspiră și expiră în ritm egal, liniștit, de cincizeci de ori, străduindu-se să se concentreze numai asupra acestui exercițiu,

dar în cap prinse să-i zăngăne din nou tot vălmășagul de vorbe. Mereu aceleași fraze, fragmente de gânduri, nume.

Se sculă, se duse la frigider, nu găsi apă minerală, își umplu un pahar cu apa călâie de la robinet și îl bău.

Ușa dormitorului era închisă, în ciuda căldurii de peste noapte. Fabio schiță câțiva pași într-acolo, se răzgândi și se duse la baie. Privindu-se în oglindă, putu să-și imagineze cum va arăta la cincizeci de ani.

Deschise robinetul și-și stropi fața cu amândouă mâinile.

Dar nu reuși să se simtă mai bine. Ar fi vrut să scape de gustul neplăcut din gură, însă nu-și găsi periuța de dinți. Îi dispăruseră și uneltele de bărbierit. Trusa de toaletă fusese deja împachetată.

Își stoarse un pic de pastă de dinți din tubul lui Marlen pe degetul arătător, își frecă dinții și-și clăti gura cu apă.

Își trecu degetele ude prin păr.

Cât de cât răcorit, se îndreptă din nou spre ușa dormitorului și-i apăsă fără zgomot clanța.

Ușa era încuiată.

Totul indica o ceartă mai gravă decât își aducea aminte și – privind prin prisma noii zile – destul de inadecvată.

Se așezase pe canapea și chibzuia cum s-ar cuveni să se poarte când Marlen avea să iasă din dormitor. În expectativă? Distant? Indiferent? Împăciuitor? Sarcastic?

Asupra acestor gânduri ațipise din nou. Când Marlen îl trezi cu remarca „A, mai ești aici?", nici o întrebare nu-și mai avea rostul.

Marlen trecu spre baie fără vreun alt cuvânt. După ce ieși, dispăru în dormitor, nearuncându-i măcar o privire.

Abia când reapăru, într-o fustă scurtă și o bluză de pânză vaporoasă, se opri o clipă, se uită la el cu răceală și spuse:

— Ciao.

— Ciao, zise și Fabio.

— Poți să lași cheia în cutia poștală?

Fabio dădu din cap, Marlen părăsi locuința.

De ce oare femeile arată întotdeauna cel mai bine tocmai în asemenea momente? se întrebă el.

Întâi sună la Norina. Nu o găsi. Îi lăsă un mesaj pe mobil. „Nimic urgent, sună-mă când poți. Dar pe mobil. Știi doar că m-am mutat de la Marlen."

Apoi anunță la cursul de Tai Chi că va absenta. „Din pricina lipsei condiționării interioare calme și armonioase", explică el.

Își găsi trusa de toaletă în geantă, printre haine, se bărbieri și făcu duș, se îmbrăcă și se apucă să-și strângă lucrurile.

Pe la zece îi telefonă lui Fredi și se înțelese cu el să se întâlnească la prânz. Fredi propuse să se vadă la Bertini. Ca și cum ar fi fost singurul local cu aer condiționat din oraș.

— Ce-i atât de urgent? întrebă Fredi.

Jacheta costumului său negru de pânză era lângă el pe banchetă. Purta o cămașă albă, cu mâneci scurte și gulerul prins în nasturi; cravata, colorată decent, avea dungi roșii și verzi.

— Poți să-mi faci un serviciu? întrebă Fabio.

Fața lui Fredi deveni net impasibilă, ca pe vremea când era fundaș în echipa de fotbal a școlii și-și căuta din ochi locul de unde să pornească unul dintre următoarele sale atacuri.

— Mi-ar trebui un spațiu de locuit. Temporar.

Fredi păru ușurat.

— S-a terminat cu – oare cum o chema?

— Marlen.

— Nu mănânci nimic?

Fabio nu se atinsese de meniu și chelnerul aștepta cu carnețelul de comandă lângă masă.

— Numai o salată.

Fredi comandă niște antreuri, apoi paste și un fel de carne – un meniu complet.

— De ce nu mănânci nimic? se interesă.

— Din cauza zilei de ieri. Prea mult *grappa*.

— Abia atunci trebuie să mănânci.

— Ai ceva pentru mine?

Fredi scotoci în jacheta de lângă el, scoase la iveală un mobil minuscul și începu să dea telefoane. Arăta de parcă și-ar sprijini capul masiv într-o mână și ar vorbi de unul singur.

Îndată ce i se aduseră antreurile, se apucă să mănânce în pauzele dintre propoziții. La un moment dat se uită scurt la Fabio și-l întrebă:

— Ai mobilă?

— Un birou cu scaun și o bibliotecă.

— Are nevoie de un spațiu mobilat, comunică Fredi la telefon.

Când își cufundă mobilul la loc în jachetă, golise farfurioarele cu antreuri.

— După ce terminăm masa, ne ducem să luăm cheile, îl informă pe Fabio.

Două ore mai târziu, Fabio se îndrepta cu o camionetă spre Casa Florida, un bloc cu apartamente de închiriat. Contra unui bacșiș suplimentar, șoferul îl ajută să urce biroul la etajul doi. Biblioteca, scaunul, valiza, geanta și cele câteva sacoșe încăpură în lift.

Apartamentul lui Fabio avea numărul opt. Era compus dintr-o cameră cu un pat dublu, o noptieră, un fotoliu, o masă joasă, un dulap în perete; avea o bucătărioară și o baie cu duș, chiuvetă și WC. Totul pe o suprafață de aproximativ douăzeci de metri pătrați. Pe mochetă cineva vărsase cu ceva timp în urmă o sticlă de vin roșu. În fața unicei ferestre era trasă o perdea cu un model înfățișând frunze de palmier. Fabio desfăcu perdeaua, deschise fereastra și aruncă o privire în stradă. Sternstraße. În plin cartier de prostituate.

Își așeză hainele în dulap. Cele mai multe trebuiau duse la curățat. Apoi își aranjă un loc de lucru. Singurul spațiu unde se putea instala biroul era cel din fața ferestrei. Ceea ce nu se dovedi posibil decât după ce deșurubă picioarele măsuței joase și le înghesui, împreună cu tăblia, sub pat.

Holul de primire al firmei Lemieux era pustiu, cu excepția unui bărbat stând în spatele unui ghișeu de sticlă. Îi făcu semn lui Fabio să se apropie.

— Fabio Rossi. Am o programare la domnul doctor Mark.

Dându-și un aer important, omul răsfoi o agendă. Era evident că-și începuse de curând serviciul de noapte, era proaspăt ras și mirosea a aftershave. Părul era cănit. Fabio zări rădăcinile albe. Pe un ecuson cu logoul firmei Lemieux scria: Josef Klein, pază.

Domnul Klein formă un număr. După o clipă rosti cu mare respect:

— Domnule doctor, un domn...

Se uită la Fabio.

— Rossi, completă Fabio.

— ...un domn Rossi. Spune că are o programare.

Îl observă pe Fabio cu coada ochiului.

— În regulă, o seară bună, domnule doctor.

Se sculă de pe scaunul lui, arătă spre lift și explică:

— Etajul opt. Când ieșiți din lift, o luați la dreapta și traversați culoarul. Ultimul birou pe stânga. Numele e scris pe ușă. Domnul doctor Mark vă așteaptă.

Fabio citi pe fața lui că acesta era un privilegiu pe care el, domnul Klein, nu i l-ar fi acordat, dac-ar fi fost în locul doctorului Mark.

Etajul opt era unul distins. Fără automate de cafea, xeroxuri sau imprimante – doar o mochetă de culoarea antracitului. Nici un fel de aviziere pe table negre, expunând calendare de firmă ori anunțuri interne, doar exponate mai vechi din fondul artistic al întreprinderii.

Pe ultima ușă a culoarului scria: „Dr. Klaus Mark, șef al Departamentului de optimizare a produselor".

Bătu în ușă de două ori. Când nu primi nici un răspuns, deschise ușa. Un antreu gol.

Se auzi o voce: „Poftiți!" Venea din altă încăpere, a cărei ușă era întredeschisă. Fabio intră.

O spațioasă cameră pe colț cu două rânduri de ferestre. Un birou pe care nu se afla nimic altceva decât un monitor și o tastatură; în dreptul lui, un scaun capitonat, înalt. De latura îngustă a biroului era lipită o masă de conferințe pentru patru persoane. În fața unuia din șirurile de ferestre se afla o garnitură de scaune. Scaune englezești, din piele învechită artificial.

Pe o canapea, picior peste picior, ședea doctorul Mark.

— Luați loc, vă rog, spuse surâzând și arătă spre un scaun din fața lui.

Fabio se așeză.

Ochii doctorului Mark erau de un albastru spălăcit, genele și sprâncenele de același galben incert ca părul cu fir subțire, pieptănat cu grijă, care se rărea la ceafă. Pielea obrazului și a mâinilor era incoloră și părea de ceară. Pe Fabio îl frapară unghiile omului: luceau ca un automobil de modă veche, lustruit cu drag. Semiluna de pe patul fiecărei unghii era evidențiată cu pedanterie. Perfect curate, unghiile erau pilite, iar vârful lor părea tăios ca o lamă de ras. Altfel și-l imaginase Fabio pe doctorul Mark.

— O jumătate de oră, cum am stabilit. Cel târziu la șase și jumătate trebuie să plec. Ce vreți să știți?

Fabio își scoase reportofonul.

— Vă deranjează?

Dr. Mark neagă din cap. Fabio apăsă pe butonul de înregistrat.

— Nu știu dacă ați fost informat că am avut un accident despre care nu-mi amintesc cum s-a petrecut.

— Habar n-aveam.

— Drept urmare, mi-au dispărut câteva însemnări și înregistrări. Printre altele, și fragmente ale convorbirii noastre trecute.

— Un accident în cursul căruia ați pierdut niște însemnări?

— Accident, atac, jaf, investigațiile sunt încă în curs.

— Înțeleg. La ce fragmente ale convorbirii noastre vă referiți?

Fabio răspunse fără ezitare:

— La cele privind cercetările doctorului Barth.

Dr. Mark îl privi în ochi fără să clipească.

— Barth?

— Cel ce se ocupa de controlul produselor alimentare la firma Labag.

— Numele nu-mi spune nimic. Despre ce era vorba în aceste cercetări?

— Prioni în alimente.

— Iată cu adevărat o temă șocantă. Dar nu-mi amintesc s-o fi discutat cu dumneavoastră. Ce aspect al problemei să fi dezbătut noi doi?

— Barth elaborase un procedeu, un test, prin care să se poată detecta prezența unor prioni în cantități mici.

Doctorul Mark izbucni în râs.

— Despre așa ceva aș fi auzit. Cu toții căutăm o asemenea metodă. Doctorul Barth al dumneavoastră ar fi azi un om realizat.

— Doctorul Barth al meu este mort.

— A, cum s-a întâmplat?

— S-a sinucis.

— Vedeți. Am avut dreptate. Redeveni serios: Cineva capabil să dovedească, azi, prezența unor cantități mici de prioni în alimente nu are nici un motiv să se sinucidă.

Pe masa joasă se afla un teanc de pliante. Dr. Mark îl trase spre sine:

— Iertați-mi întrebarea puțin cam indiscretă, domnule Rossi: Oare memoria dumneavoastră a avut de suferit și altcumva ca urmare a... să spunem... a incidentului?

Fabio nu reacționă la întrebare, ci insistă.

— Așadar nu vă amintiți de acest aspect al convorbirii noastre?

— Acest aspect nu a existat, domnule Rossi.

Umblă printre pliante și alese un prospect multicolor. *Functional food* era scris pe el, în litere închipuind diferite alimente.

— Pe ăsta probabil că nu-l știți, nu era tipărit atunci când am stat noi de vorbă. O sinteză efectiv utilă a convorbirii noastre precedente. Voi, jurnaliștii, obișnuiți să vă imaginați sub denumirea de *Functional food* mâncăruri sub formă de pilule sau macaroane cu brânză pe băț. În realitate, lucrurile stau altfel:

ne preocupă lărgirea listei de douăzeci și opt de vitamine și minerale, adăugându-i-se un plus de substanțe nutritive de importanță vitală. De pildă, acizii grași Omega-3, care se găsesc în pește, sau așa-numitele oligozaharide, hidrați de carbon complecși, stimulând flora intestinală – și așa mai departe. *Functional food* sunt alimente îmbogățite cu substanțe nutritive împrumutate de la alte alimente. Lapte cu fibre alimentare, suc de portocale cu calciu – și câte și mai câte. Fantezia aproape că nu are limite.

Dr. Mark îi întinse prospectul.

— Luați-l, totul e cuprins aici.

Îi oferi și restul materialelor promoționale. Buletine de presă, expuneri, fotografii ale unor produse, cópii ale unor decupaje din ziare, modele de anunțuri.

Fabio luă totul. Pe o mică mapă era prinsă o carte de vizită: „Departamentul de presă" citi, iar dedesubt: „Marlen Berger, asistentă PR". Și, reproducând scrisul de mână al lui Marlen: „Salutări, M."

Fabio cumpără o felie de pizza la un chioșc situat vizavi, în linie oblică, de Casa Florida. Aluatul era prea moale, iar brânza arsă. Mâncă jumătate și făcu să dispară restul în containerul care servea și ca masă.

În apartamentul lui domnea un miros care îl frapase și la instalare. Numai că nu știuse atunci ce nume să-i dea. Acum știa: iz de aspirator. Așa duhnea aerul care ieșea pe la spatele unui aspirator, dacă sacul acestuia nu fusese schimbat de mult.

Fabio deschise fereastra și trase perdeaua cu frunze de palmier. Era prea devreme pentru culcare, dar avea nevoie să se odihnească un pic. Se întinse în pat, fără să se dezbrace. Se simțea obosit și derutat.

Îl trezi o mașină. Nu zumzăitul monoton al circulației în ritmul căruia îl cuprinsese somnul, ci zgomotul unei singure mașini. Pesemne că ea se aflase exact sub fereastra lui în clipa trezirii; acum zgomotul se depărta și până la urmă se pierdu în huruitul altui motor, care la rândul lui se auzi întâi mai intens și apoi mai încet. Circulația se rărise. Probabil se făcuse târziu.

Fabio găsi comutatorul veiozei și-o aprinse. Abajurul fusese cândva atins de becul fierbinte. Materialul plastic de culoare roșie se strânsese într-un loc într-o cicatrice maronie.

Ceasul lui indica ora unu și un sfert. Dormise peste cinci ore. Cămașa și pantalonii îi erau jilave și boțite.

Se sculă, se dezbrăcă și intră în baie. Perdeaua din fața dușului avea un desen cu bambus. La tiv, umezeala lăsase pete cenușii. Măcar apa dușului avea presiune.

Fabio ținu mâna sub jet, până ce ajunse la temperatura dorită. Numai atunci intră în cabină. Abia se săpunise, când presiunea apei și temperatura ei scăzură. Fabio umblă la baterie până când apa se încălzi din nou. Însă presiunea crescu brusc și jetul deveni clocotit.

Se clăti de săpun cu apă rece, se șterse cu prosopul și-l înjură în gând pe Fredi.

Singurul obiect care n-avea miros de aspirator era frigiderul. Acela mirosea a frigider. Fabio îl deschisese în speranța deșartă că predecesorul lui va fi uitat acolo o sticlă de apă minerală.

Îmbrăcă niște haine cât de cât curate și ieși din casă.

Era liniște pe Sternstraße. Când și când trecea o mașină – un taxi sau un client târziu al prostituatelor. Chioșcul cu pizza era închis. Din loc în loc erau aprinse firmele luminoase ale unor localuri de noapte ori baruri. Primul din calea lui se numea Caramba.

Localul era destul de puțin populat. Elvis cânta *Love me tender*. Câțiva clienți ședeau la tejgheaua barului, câteva fete le țineau companie. La o masă patru bărbați jucau cărți, alți trei chibițau.

Fabio se postă lângă bar. O barmaniță ceva mai coaptă, cu gene à la Hildegard Knef[1], îi aruncă o privire obosită.

---

1 Actriță de film din Germania celor dintâi ani postbelici. S-a afirmat în primul film de ficțiune al studiourilor DEFA din Berlinul răsăritean, „Ucigașii sunt printre noi" (*Die Mörder sind unter uns*), în regia lui Wolfgang Staudte.

— Aș vrea trei sticle de apă minerală. Pentru acasă.

— Apa minerală costă optsprezece franci.

— Pentru acasă? Uite, locuiesc în apropiere. M-am mutat azi și n-am nimic în apartament.

Barmanița dispăru în spatele unei uși. O femeie tânără lunecă de pe taburetul ei din fața barului și veni lângă el. Purta așa-numiții *hotpants* – un șort strâmt, doar cu puțin mai mare decât un slip, care lucea auriu.

— Cum te cheamă? întrebă.

— Fabio.

— Jessica. Îmi oferi un Piccolo[1]?

Jessica se strânse lângă el și-l sărută. Fabio se dădu înapoi.

— Gay? întrebă ea.

— Da, răspunse el.

Barmanița reveni cu două sticle de apă minerală de câte un litru.

— De la mine. Șase franci. O.K.?

În fața Casei Florida stătea o tânără negresă cu un bărbat alb mai în vârstă. Când apăru Fabio, ea îl măsură suspicioasă.

Fabio îi arătă cheile.

— Locuiesc aici.

Precizarea păru s-o calmeze. Intrară. Fabio o urmări din priviri. Pieptănătura ei se compunea dintr-o sută de codițe minuscule. Purta o fustă mini cât latul unei palme, iar picioarele ei începeau acolo unde la însoțitorul ei începea burta.

În lift nu încăpeau decât două persoane. Înainte de a se închide ușa, tânăra clipi din ochi, uitându-se complice la el.

Semnalul luminos se stinse, Fabio își chemă liftul. Domnea în el mireasma unui parfum exotic, a cărui urmă dispăru abia în fața ușii învecinate cu a sa.

— Credeam că doriți să vă recăpătați amintirile, nu să uitați, spuse doctorul Vogel pe un ton de reproș.

---

1 O sticluță de șampanie (în it., în orig.).

Fabio făcuse greșeala să-i povestească despre degustarea de *grappa*.

— Te îmbeți când vrei să pierzi contactul cu realitatea. Nu când vrei să-l regăsești, perseveră Vogel.

Nici despărțirea de Marlen nu era pe placul doctorului.

— Aveți nevoie de o existență ordonată, domnule Rossi. Dacă trăiți haotic ca un celibatar neîngrijit, obțineți contrariul. Împăcați-vă cu prietena dumneavoastră. Lucrați. Maturizați-vă.

La exercițiul de antrenare a memoriei Fabio nu ieși bine. Trebuia să țină minte douăzeci de monumente arhitectonice, iar când eșuă, doctorul îi ceru să stabilească succesiunea corectă a unei suite de douăzeci și patru de imagini. Avu impresia că doctorul Vogel îl supune unor exerciții deosebit de dificile.

După ce-i strânsese, în chip de rămas-bun, mâna moale și umedă, Fabio întrebă:

— Vă puteți imagina că un cercetător de cincizeci și doi de ani se aruncă în fața trenului numai pentru că urmează să fie schimbat din funcție?

— Dacă are tendințe suicidale, ajunge și un motiv mai neînsemnat.

— Dar dacă nu are?

— Atunci motivul nu mi se pare suficient.

Când Fabio se întoarse în apartament, ușa era deschisă și în fața ei stătea un cărucior cu unelte de curățat. O femeie mai în vârstă se afla în cameră.

— Ce faceți aici? întrebă Fabio.

— Fac curat, răspunse femeia.

Într-adevăr, Fredi menționase că se face curat în apartamente, își aminti Fabio.

— Pot să vă dau și rufele?

— Da, dar costă.

— Cât de scump?

— Dacă rezolvăm pe cale privată, e mai ieftin.

— Și care metodă durează mai puțin?

— Cea privată.

După ce femeia făcuse patul și curat în baie, Fabio îi dădu rufele, iar ea promise să-i aducă jumătate din ele a doua zi dimineață.

— Eu sunt doamna Mičič, mai spuse ea, părăsind apartamentul.

În cameră tot mai persista mirosul de aspirator, deși doamna Mičič nu folosise vreunul. Fabio se așeză la birou. „Lucrați", spuse doctorul Vogel.

Se străduí să parcurgă documentațiile pe care i le oferise dr. Mark. Multe texte euforice despre noile posibilități de a *corecta natura*. Fabio nu izbuti să creadă că tema l-ar fi interesat vreodată, dacă nu se ascundea și altceva aici. Cât timp nu avea o ipoteză mai bună, porni de la ideea că exista o legătură cu descoperirile doctorului Barth.

Dar ce puteau avea de-a face teoriile doctorului Barth cu *Functional food*?

După o oră dădu de un punct comun: unele produse erau îmbogățite nu numai cu fibre, vitamine, minerale și calciu, dar și cu albumine. Or prionii, cum învățase de curând, nu erau altceva decât albumine animale greșit asamblate.

În pliantele promoționale nu se menționa nimic despre originea albuminelor utilizate la îmbogățirea produselor. Fabio își deschise laptopul și căută pe Internet.

Găsi curând surse care nu excludeau posibilitatea ca alimentele cu proteine, recomandate adepților culturismului, să conțină grăsimi animale de origine nedeterminată, deci material de risc, deci prioni.

Formă numărul direct al doctorului Mark. Nu se aștepta să primească de la el o informație utilă. Dar era curios să audă cum va reacționa.

Chiar după al doilea țârâit răspunse centrala.

— Am format numărul doctorului Mark, spuse Fabio.

— Domnul doctor Mark este plecat toată săptămâna în străinătate.

— Ieri mai era aici.

— Nu. A luat avionul duminică.

— Dar am stat de vorbă cu el.

— Și eu. De câteva ori. La telefon. Suna din Chicago. Să vă fac legătura cu altcineva?

Cât pe ce să zică: „Da, cu doamna Marlen Berger". Dar apoi nu spuse decât:

— Nu, mulțumesc, și închise.

Cu cine vorbise, dacă nu cu doctorul Mark?

Apelă din nou la Internet. Căută „Lemieux, organizare" și găsi în scurt timp organigrama sediului central al firmei. Cei din posturile de conducere aveau și fotografii. Chiar dacă domnii aceștia semănau mult între ei, în cazul „Dr. Klaus Mark, Head Product Development" nici o confuzie nu era posibilă. Omul avea părul negru și des și sprâncene stufoase.

Cineva care să semene cu acel dr. Mark pe care-l întâlnise recent nu era de găsit.

Tocmai când Fabio se pregătea să iasă, auzi soneria. Apăsă pe tasta interfonului și zise:

— Da?

Nu se auzi decât zgomotul obișnuit al circulației de pe Sternstraße.

— Alo? spuse, ceva mai tare.

Cineva bătea la ușă. Fabio se uită prin vizor. Tot ce văzu erau niște codițe negre. Deschise.

Era tânăra femeie de ieri-noapte.

— *T'as du café?* întrebă.

Purta un sarong înnodat peste sâni și ținea în mână o cană mare.

— *J'entre?* mai întrebă.

Fabio o lăsă să intre. Ea-i întinse mâna.

— Samantha.

— Fabio. Îmi pare rău, n-am nimic în casă. Tocmai voiam să mă duc să cumpăr câte ceva de primă necesitate.

— Și cafea?

— Nu beau decât espresso.

— Bun și ăsta.

— N-am o mașină de făcut espresso.

— Atunci cum îți prepari espressoul?

Avea o voce adâncă și vorbea o franceză cântată și guturală.

— Tocmai că nu pot să-l prepar.

— Așa că nici nu ai cum să-l bei.

— Exact.

Ea-l privi cercetător. Apoi se puse pe râs. Și râse pe toată gama de sunete, de la tonul cel mai înalt până la cel mai jos. Fabio zâmbea politicos.

— Nu beau decât espresso, declamă ea cu voce schimbată. Dar n-am mașină de făcut espresso.

Râse din nou, parcurgând câteva octave. Apoi se opri brusc:

— Poți să-mi cumperi niște cafea?

— Sigur. De care?

— Mi-e indiferent; una care nu necesită mașină.

— Cafea instant?

Ea-l privi cu seriozitate.

— *C'est ça.* Instant. Ai ceva de scris?

Fabio luă de pe birou un pix și o foaie de hârtie.

— Ajunge?

— Sper, zâmbi ea.

Se așeză la biroul lui și începu să scrie. Avea unghii extrem de lungi, sclipitoare, care o jenau la mânuirea pixului. Când termină, îi înmână o listă de cumpărături cu unsprezece produse.

— Numai dacă nu te deranjează.

Nu-l deranja.

— Când te întorci, îmi bați la ușă. De trei ori repede, de trei ori mai lent, apoi îi demonstră cum să facă. Atunci o să știu că ești tu.

Când Fabio se întoarse de la cumpărături, îi bătu la ușă. De trei ori repede, de trei ori mai lent.

— Lasă-le în fața ușii, *chéri*! o auzi strigând.

Lăsă cele două pungi de cumpărături pe pragul ușii și ieși din nou în oraș. De astă dată pentru sine.

Când se întoarse, cumpărăturile din fața apartamentului Samanthei dispăruseră.

15

Curba Feldau era apreciată de sinucigași datorită mai multor circumstanțe. Bunăoară, era ușor accesibilă. Puteai ajunge ușor la ea folosind mijloace de transport în comun: făceai cincisprezece minute de mers pe jos de la cea mai apropiată gară și cam tot atât de la stația terminus a autobuzului. Din ambele locuri se trecea printr-un pasaj subteran pe partea cealaltă a liniei ferate și de acolo, traversând o pădurice, te trezeai chiar lângă curbă.

Fabio mai fusese o dată aici, când se documenta pentru reportajul despre mecanicii de locomotivă. Își amintea de ziua răcoroasă și umedă, de mirosul solului de pădure ud și de cel al lemnelor proaspăt tăiate, pe care lucrătorii forestieri le stivuiseră lângă lizieră.

Și-ar fi dorit azi un pic din răcoarea de-atunci. Era aproape cinci după-amiaza. Soarele dogorâse nestingherit până de curând, preț de ore, pârjolind prăfuitul drumeag croit de natură. Iarba sfrijită a povârnișului era arsă pe o bună porțiune.

La jumătatea traseului, drumul urca într-o pantă lină, iar la distanță de vreo cincizeci de metri atingea înălțimea stăvilarului. Numai patul de balast și șinele îl depășeau.

Mica platformă era umbrită de câțiva fagi. Un crâng des o împrejmuia. La marginea ei se înălțau două grămezi de lemne bătute de soare și de vânt, aducând cu niște scrinuri țărănești vechi.

Fabio se afla acum în locul unde cei sătui de viață se mai opreau o clipă pentru un gând de rămas-bun, înainte de a trece drumul, cu vegetația lui precară, și a se posta pe șine.

Se apropie de limita patului de balast.

Curba Feldau forma un arc amplu. Atât de lină era curbura și atât de solid construită traiectoria, încât acceleratele o puteau traversa cu o viteză de o sută douăzeci și cinci de kilometri la oră. Mecanicii de locomotivă nu dispuneau de vizibilitate decât pe o rază de două sute cincizeci de metri, înainte ca șinele să dispară în spatele pădurii.

Era oare cu putință să silești pe cineva să se posteze aici și să n-o ia din loc, în cele câteva secunde rămase până când șase sute de tone de fier veneau să-l zdrobească?

Crângul oferea multe ascunzători unde cineva se putea piti, după ce-și aruncase victima pe șine. Sau de unde putea s-o țină în șah, rămânând invizibil pentru un terț.

Dacă pentru mecanicul de locomotivă era prea târziu ca să frâneze, îi rămânea totuși destul răgaz să vadă dacă cineva era împins pe șine sau stătea acolo de bunăvoie.

Însă: cum putea un ins ascuns în crâng forța pe cineva să se arunce în fața trenului? Cu o armă? Amenințându-l că altfel îl va împușca? Dar de ce s-ar osteni cineva să creeze aparența unei sinucideri, odată ce era dispus să comită o crimă?

Fabio auzi un zgomot. Un zuruit, o incantație, crescând repede în intensitate. Apoi un fluierat prelung, răsunându-i tot mai tare în urechi. Și iată – tunetul trenului care se apropia. Fabio se dădu doi pași înapoi.

Asemenea unei explozii, locomotiva trecu vertiginos pe lângă el. Presiunea aerului îl dezechilibră pentru o clipă. Cu un huruit asurzitor, vagoanele se înșirară în goană prin fața lui, trecând, și trecând, și trecând. Îl lăsară în urmă învăluit într-o pâclă cenușie de praf și fier.

Avea lacrimi în ochi.

La ora șase, Fabio își dăduse întâlnire cu Hans Gubler. Locuia într-un cartier periferic, la câteva stații înspre oraș, pe linia de autobuz care ducea și la curba Feldau.

Casa lui Gubler se afla într-o colonie de feroviari din anii '40. Colonia se compunea din patru șiruri de câte opt case cu două

niveluri. Fiecare casă, locuită de o singură familie, avea o grădină micuță în față și una întinsă în spate. Pe vremuri, în grădini se plantau legume. Acum, ele cuprindeau în majoritate peluze cu chioșcuri, leagăne de tip hollywoodian și piscine.

Familia Gubler locuia într-o casă pe colț. Una dintre puținele case în a cărei grădină se mai cultivau zarzavaturi. Fabio deschise poarta scundă a grădinii, trecu spre casă printre rondurile de trandafiri, pe cărarea cu pietriș, și sună.

Lângă ușa casei era deschisă o mică fereastră. Desigur, aparținea bucătăriei. Fabio adulmecă mirosul unei prăjituri care se cocea în cuptor. Parie că era vorba de o tartă cu fructe.

Prin geamlâcul mărunt al ușii zări o femeie, care-și șterse mâinile de șorț și-i deschise.

— Bună seara, domnule Rossi, spuse ea și-i întinse mâna.

Avea părul cărunt tuns scurt, o față îngustă, bronzată și ochi albaștri.

— Bărbatul meu e în grădină, cunoașteți drumul, adăugă.

Fabio nu-i pomenise lui Gubler nimic despre amnezia sa.

Coridorul avea o podea cu înveliș de linoleum lustruit, pereții erau văruiți în alb, câteva fotografii artistice cu motive nord-africane se înșirau în stânga și în dreapta; altceva nimic, nici un fel de zorzoane. La capătul coridorului, o ușă ducea la o terasă acoperită, nu prea mare; pe ziduri creștea viță-de-vie. Dincolo de terasă începea grădina.

Nici urmă de Hans Gubler. Abia când Fabio înaintă o bucată pe o cărare îngustă, îl descoperi. Stătea întins pe burtă, printre căpățânele de salată.

— Domnule Gubler, îl strigă Fabio încetișor, ca să nu-l sperie.

Gubler se uită în sus.

— Cum, e șase deja?

Se ridică în picioare, își scutură pământul de pe pantaloni și ieși în întâmpinarea lui Fabio. Era un om de înălțime medie, zvelt, cu părul alb. Bronzat și el, în urma muncii în grădină.

— Așezați-vă la masă până vin.

Se duse la un robinet montat pe zidul casei și se spălă pe mâini. Apa curgea într-o stropitoare așezată dedesubt. Își frecă

mâinile de pantaloni și ascultă susurul apei, din ce în ce mai puternic. Când stropitoarea se umplu, închise robinetul și se așeză la masă, lângă Fabio.

— Sunt pe cale să instalez un sistem de irigare automat. Necesită mai puțină apă, dar te costă mai mulți nervi. V-am citit articolul.

— Și?

— Sunt pensionar acum, ceea ce-i dă omului dreptul să fie sincer: Nu mi-a plăcut.

Fabio n-ar fi dorit să afle o părere atât de categorică. Totuși întrebă:

— De ce?

— Cum să vă explic?

Nu era o întrebare retorică. Gubler chibzuia cu adevărat cum să-și formuleze explicația.

— Era unul dintre acele articole în care autorul lansează o teză și nu admite decât fapte și opinii care vin în sprijinul ei. „Furia mecanicului de locomotivă față de sinucigaș" – titlul suna pur și simplu prea bine ca să îngăduiți adevăratei stări de fapt să-l contrazică.

— Așa vi s-a părut?

— Așa a fost. Pentru că susțineați o absurditate. Nici unul dintre noi nu e furios pe bieții nenorociți care nu mai văd nici o altă ieșire. O știe aproape oricine a trecut printr-o astfel de situație. Nici nu se poate imagina ce trăiești când te afli, covârșit de propria neputință, pe scaunul de conductor și înaintezi în goană spre un om care va fi zdrobit. Să-l ai în fața ochilor, să percepi șocul ciocnirii. Sunt niște flecari cei care afirmă că am fi furioși pe ei. Își bagă asta în cap, pentru că li se pare că le e de ajutor lor înșiși. Adevărul e că nu-i urăști pe acești oameni, ci te simți legat de ei. Faci parte din destinul lor.

Doamna Gubler aduse o tavă cu două pahare, o zaharniță și un ulcior aburit. Fără să-i întrebe ceva, umplu paharele.

— Limonadă de lămâie. Dacă vi se pare prea acrișoară, mai aveți aici niște glucoză.

După ce soția lui plecase, Gubler continuă:

— Nu ești furios, credeți-mă. Ești trist.

Fabio era oarecum stingherit.

— Cum o preparați? întrebă doar pentru a spune ceva.

— Lămâie proaspăt stoarsă, apă, gheață și puțină glucoză. Ați vrut să mă întrebați ceva despre Andreas Barth.

Rosti numele ca pe cel al unui vechi cunoscut.

— Încă se mai pune întrebarea de ce și-a pus capăt zilelor. Dar există indicii care semnalează o posibilă legătură cu munca lui.

Gubler dădu din cap, ascultându-l.

— Este o bănuială foarte vagă: s-ar putea să se fi lovit de o problemă care l-a pus într-o situație dificilă.

— Ce problemă?

Fabio ridică din umeri.

— Era controlor de alimente. Poate că a făcut o descoperire dezagreabilă pentru altcineva.

— Și eu ce treabă am cu asta?

— Ar fi cu putință ca Andreas Barth să nu fi pășit din proprie voință pe linia ferată? Să-l fi împins cineva? Sau să-l fi silit în alt mod?

— Întrebarea mi-a pus-o și poliția atunci. E una dintre întrebările de rutină.

— Și ce ați răspuns?

— Că n-am cum să știu. E răspunsul de rutină. Dar între noi fie vorba: stătea pur și simplu pe șine și aștepta. Pe omul ăsta nu l-a împins nimeni. Și nici nu l-a silit. I-am văzut ochii. A vrut s-o facă.

Fabio dădu din cap, îngândurat.

— Ce v-am spus eu nu se potrivește cu scenariul dumneavoastră, n-am dreptate?

Fabio nu se simțea în largul lui.

— Nu prea, într-adevăr.

— Ce crede soția lui despre teoria dumneavoastră?

— Nici ea nu m-a ajutat să mă lămuresc.

— Cum îi merge?

— E în vacanță.

— Mă bucur de această veste. În primul moment s-ar fi părut că se vedea pe marginea prăpastiei... N-aș vrea să vă dau afară. Mai aveți și alte întrebări? Trebuie să termin instalarea sistemului de irigat; mâine vrem să plecăm pentru câteva zile. Așa li se întâmplă mecanicilor de locomotivă pensionați. N-au stare. Nu-i rabdă inima să rămână prea mult într-un loc unde peisajul e imobil.

Luându-și rămas-bun, Fabio zise:

— Ce mi-ați spus despre reportajul meu, despre teoria pe care aș fi dorit-o confirmată... Mă tem că nu sunteți departe de adevăr.

Hans Gubler îl bătu pe umăr.

— Atât doar: fiți cu băgare de seamă să nu vă pripiți și în privința lui Andreas Barth.

Avea oare dreptate vârstnicul mecanic de locomotivă? Era el, Fabio, pe cale să ajusteze din nou niște fapte, până să se potrivească cu teza lui?

Se înserase. Prin fereastra deschisă pătrundeau în cameră zgomotele și gazele de eșapament ale străzii. Fabio se lungise pe pat. Își încrucișase mâinile sub cap și încerca să-și facă ordine în gânduri.

Era posibil să fie adevărat? Se încăpățânase el să se implice într-o poveste care putea să-i aducă necazuri? Încasase lovitura în țeastă din această pricină? Era cu putință ca Lucas să fi șters urmele investigației sale? Cu scopul de a-l apăra? Din prietenie?

Nu. Lucas nu-i era prieten. Un prieten n-ar fi profitat de situație.

Dar Norina? Știa ea că Lucas și Marlen se cunoșteau? Că Marlen îi mărturisise lui Lucas că-i place de Fabio? Că Lucas, chiar dacă nu aranjase întâlnirea lor, o încurajase totuși? Știa ea ce rol jucase cel care poza în consolatorul și salvatorul ei? Și mai ales: aflase ea de vizita – de vizitele – lui Lucas la Marlen?

Se duse la telefon și formă numărul Norinei.

— Da?

O voce de bărbat.

Gândul că Lucas ar putea să răspundă la telefonul Norinei îi fusese atât de străin, încât pentru o clipă rămase fără grai. Apoi întrebă:

— Norina e acolo?

— Nu.

Tăcere. Apoi Fabio:

— Unde e povestea mea, Lucas?

— Care poveste?

— Unde e povestea mea?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Unde e povestea mea? rosti Fabio pentru a treia oară și închise telefonul.

O mașină cu motorul supraturat trecu încet pe sub fereastră. Fabio luă țigările de pe noptieră și își aprinse una. „Unde e povestea mea, Lucas?" murmură pentru sine.

Se așeză la birou, porni laptopul, deschise căsuța de e-mail și scrise: „Unde e povestea mea, Lucas?"

Era primul e-mail pe care-l expedia, de când redacția îi blocase accesul la serverul editurii, iar el se conectase la o rețea de Internet particulară.

Trimise al doilea e-mail pe adresa norina@moviserv.com. Subiect: „Iubire". Text: „Te iubesc. F."

Fabio nu văzuse niciodată localul Outcast atât de gol. Cine nu era plecat în vacanță se refugia pe terasa ștrandului Landegg, în speranța de a găsi puțină răcoare pe malul lacului. Doar câteva mese erau ocupate. Cu precădere de oameni din cartierele aglomerate, industriale, care-și doriseră să frecventeze și ei, măcar o dată, barul cel mai la modă din oraș.

Fabio nu-și mai suportase apartamentul. Cineva înstrăinat de sine n-ar trebui să stea prea mult într-un decor și el străin. Aici, într-o ambianță mai familiară, avea poate șansa să-l întâlnească pe vechiul Fabio. Iar dacă nu, cel puțin își va fi omorât câteva ore.

La tejgheaua barului se afla Nero. Îl cunoștea de la Checkpoint și din barul Rosita – două localuri ce fuseseră și ele la modă. Fabio nu crezuse niciodată că Nero se numea așa cu adevărat. Numele i se potrivea prea bine. Arăta ca tânărul Peter Ustinov în rolul împăratului Nero, doar un pic mai vulgar.

— Ciao, spuse Nero și-l privi întrebător.

— Dă-mi ceva contra caniculei.

Nero luă un pahar de pe raft, se duse la mașina de făcut cuburi de gheață, umplu paharul și-l depuse în fața lui Fabio.

— O dată la două minute îți strecori un cub în guler. Și de băut?

— Ceva contra depresiei. Fără alcool.

Replica îl determină pe Nero să-și arate cei doi dinți de aur.

— Mă bucur că ești din nou pe picioare.

— Nu sunt.

— Oricum, se zvonea că ești în comă.

— Să nu crezi orice tâmpenie.

— Asta mi-e meseria. Ce bei? Comandă ceva în contul meu. Totdeauna fac cinste cu prima băutură după o ieșire din comă.

Nero părea bucuros să-și fi găsit, într-o seară atât de liniștită, un partener de dialog. Nici lui Fabio nu-i displăcu să aibă un interlocutor. Comandă o bere fără alcool. Făcea o impresie mai bună, într-un bar, decât o apă minerală.

Vreme de o oră flecări cu Nero și începu să se simtă mai bine.

— Nu mai ești cu Marlen? îl întrebă Nero pe nepregătite.

Fabio confirmă din cap.

— Dură lovitură.

— O să supraviețuiască, zise Fabio cu nonșalanță.

— Face eforturi în această privință, rânji Nero și-i indică un grup gălăgios care tocmai intrase.

Una dintre femei era Marlen. Purta rochia prinsă în chip magic pe sâni și-și pusese brațul în jurul gâtului unui tânăr cu bărbuță în stil latino, foarte îngrijită.

Acum îl observă și ea. Ridică din umeri și din sprâncene, rămase o clipă în această postură, apoi își coborî umerii și-și lăsă în jos sprâncenele. Fabio îi răspunse la rândul lui cu un gest de vag regret.

Marlen se ocupă din nou de însoțitorul ei, Fabio se întoarse la barman. Mai comandă o bere.

— Fără alcool?

— Poate cu un strop, răspunse.

Reveni în apartament aproape de miezul nopții. I se strecurase sub ușă un plic conținând bonurile pentru cumpărăturile Samanthei, suma exactă și un bilețel cu urme de ruj roșu, în formă de sărut.

A doua zi dimineață Fabio avea programare la sala de forță. Jay nu plecă nici o clipă de lângă el de-a lungul întregii ore, mări greutățile, scurtă intervalurile între exerciții și spori seriile acestora. La sfârșit îl cântări și-l măsură, îl duse în biroul său minuscul și trecu datele în fișierul lui din computer.

— Nu mă întrebi cât ai progresat?

— Cât?

— Zero.

Pe un raft prins de perete se înșira o amplă colecție de băuturi energizante și mixturi de proteine. Fabio arătă spre ele și spuse:

— Poate pentru că nu consum nimic din chestiile astea.

— Poate că n-ar fi rău s-o faci.

Fabio își atinse fruntea cu două degete:

— Nu e bine pentru ce-i aici, sus.

Jay își umflă unul din bicepșii supradimensionați.

— Dacă stai bine cu ăștia, n-ai nevoie de ce-i acolo sus.

— Tu chiar crezi asta?

— Voi vă închipuiți că asta credem.

— „Voi" – cine, adică?

— Voi ăștia care-o faceți pe deșteptii și pe care trebuie să-i scoți de sub halterele de patruzeci de kilograme.

La unsprezece Fabio era așteptat la Departamentul de resurse umane al ziarului. Sarah Mathey aranjase întâlnirea. „Pentru a reglementa chestiunile ce-au rămas în suspensie."

Convorbirea se derula în biroul șefului departamentului. Se numea Koller și nu se bucura de simpatie, asemenea tuturor celor care se dovedeau competenți în această funcție. Îl convocase pe Nell, contabilul care se ocupa de dosar. Fabio îi păstra o amintire neplăcută, din cauza unor diverse episoade, cu precădere legate de deconturi.

Toate chestiunile rămase în suspensie se învârteau în jurul banilor. Koller își susținea punctul de vedere: că Fabio însuși se arătase dispus să-și părăsească postul înainte de expirarea preavizului și-i arătă pasajul din demisia sa, dată în scris: „Dacă mi se găsește un succesor înainte de această dată, sunt de acord și cu o dată anticipată a plecării mele".

Îi oferi un compromis: să i se plătească doar o parte din banii care i s-ar mai fi cuvenit. De pildă, salariul pentru perioada cât mai lucrase efectiv.

Fabio sugeră verificarea unei probleme: dacă, în caz de accident, preavizul nu-și pierde oricum valabilitatea până la însănătoșirea angajatului. Se conveni în cele din urmă să i se plătească salariul până la expirarea preavizului stabilit inițial, adică până la sfârșitul lui august.

După reglementarea acestui punct interveni Nell.

Contabilul avea de semnalat deconturi nerezolvate, pentru care Fabio nu prezentase acte justificative. Fabio fu nevoit să accepte, furios foc, ca sumele să-i fie reținute din salariul pe care urma să-l mai primească.

În încheiere, Nell puse pe masă patru chitanțe prezentate în vederea decontării: o călătorie cu trenul, dus-întors, la și de la localitatea Rimbühl, un prânz în vagonul restaurant și două chitanțe de taxi – o cursă de la Rimbühl până la firma Polvolat și una de la sediul Polvolat înapoi până la Rimbühl. Toate chitanțele purtau data de 22 mai și erau semnate cu inițialele lui Fabio.

— Nu am reușit să stabilesc nici o legătură între aceste hârtii și vreuna dintre temele abordate de dumneavoastră în ziar; poate mă ajutați dumneavoastră.

— Domnule Nell, spuse Fabio, vorbind mai tare decât se obișnuia în acea încăpere: sufăr de o amnezie retrogradă, care

începe la 8 mai și se încheie la 23 iunie. Cum naiba să știu, așa stând lucrurile, ce am făcut la 22 mai la Rimbühl?

Nell se uită la Koller, în căutare de sprijin. Koller îi sări în ajutor:

— Nu-i un motiv să ridicați vocea, domnule Rossi. Doar că nimeni din redacție nu-și poate explica de ce ați fost acolo. Ne-am gândit că ar putea fi vorba despre o chestiune privată. Nu vă cerem să vă amintiți de acea zi, dar ar fi posibil să aveți în localitate rude sau vreo altă relație.

— Nu am solicitat niciodată decontarea unor cheltuieli legate de relațiile mele personale. Dacă aveți niște acte justificative, înseamnă că a fost o călătorie în interesul muncii mele.

— N-a fost decât o întrebare. Nici nu e cine știe ce sumă, 184,30 de franci.

Nell luă cele patru chitanțe și le iscăli cu una dintre caracteristicile sale trăsături de condei grandomane.

Înainte de a părăsi clădirea, Fabio trecu pe la redacție. O găsi pe Sarah în biroul ei.

— Cum a mers? se interesă ea.

— Koller și-a adus câinele de pază. Nu știu care din ei doi e mai rău. Au vrut să-mi scadă din suma pe care mi-o mai datorează niște cheltuieli făcute la 22 mai. Ai idee ce-am căutat la o firmă numită Polvolat din localitatea Rimbühl?

— Poate erai pe urmele marii lovituri, zise ea, cu un gest semnificativ din cap.

— La Rimbühl? Vrei să te uiți?

Sarah tastă „Polvolat" la computerul ei. O adresă și un număr de telefon apărură pe ecran. Și specificarea „Lapte praf și alte prafuri speciale".

— Poate că ai dreptate, zise Fabio, poate chiar era vorba despre marea lovitură.

Sarah îi dădu două scrisori. Ambele se dovediră a fi comunicate de presă adresate lui personal, în plicuri cu numele său completat de mână.

— Să-ți trimit pe viitor poșta care-ți mai vine aici?

Își notă în agendă noua lui adresă.

„Frumoasă zonă", fu singurul ei comentariu.

— Ce se întâmplă cu e-mailurile care mai sosesc pentru mine?

— Se transmit automat serverului tău personal.

— Dar nimic nu ajunge la mine.

Sarah verifică.

— Și totuși, se transmit toate pe adresa fabio_22@yellonet.com.

— Nu cunosc adresa asta.

Sarah își răsfoi notițele.

— Tu mi-ai dat-o.

— Când?

— La 15 iunie.

Fabio își notă adresa de e-mail și plecă.

Pe ușa liftului era lipit un aviz: „Nu funcționează, e în revizie". Fabio o luă pe jos. La etajul doi cineva îl ajunse din urmă. Lucas. Urca scările, cu capul plecat. Fabio se opri pe palier.

Lucas continua să urce. Văzu picioarele lui Fabio, își ridică ochii, se opri și roși.

— Ciao, spuse.

— Ciao, răspunse Fabio.

Stătea cu trei trepte mai sus și i-ar fi fost ușor să-i tragă una drept în față. De ce n-o făcea? În gând, îl aruncase la pământ de sute de ori, în fel și chip, iar acum, când îl avea atât de-aproape, nu-și putea mobiliza din toată ura asta nici măcar energia să-l scuipe în obraz. Lucas arăta ca-ntotdeauna. O apariție familiară. Acel Lucas pe care-l ura era altul, nu cel care se uita acum în sus la el.

— Cum o duci? întrebă Lucas.

— Merge. Dar tu?

— Obosit.

— Și Norina? se auzi Fabio întrebând.

— Muncește mult. Ascultă, n-ai vrea să vorbim?

— Despre ce?

— Despre toate.

— Despre toate vorbești doar cu prietenii.

Lucas urcă cele trei trepte până la palier. Stăteau ochi în ochi. Fabio îi mirosi transpirația. „E drăguț prietenul tău", spusese Norina odată, „dar ar trebui să se spele mai des". Iar acum împărțea patul cu el.

Gândul acesta îl apropie întrucâtva pe Lucas, cel din fața lui, de Lucas pe care-l ura.

— Unde-i povestea mea, Lucas?

— Care poveste?

— Povestea pe care mi-ai furat-o. Povestea ale cărei urme le-ai șters. Povestea pentru care ți-ai făcut rost de accesul la laptopul și la mini-computerului meu. Povestea pentru care ai făcut să dispară documentația doctorului Barth. Povestea afacerii Lemieux.

Lucas își căuta cuvintele și nu găsi decât:

— Nu știu despre ce vorbești.

Mințea. Fabio îl cunoștea prea bine. Fără îndoială, era o minciună. Mințea, mințea, mințea.

— Mulțumesc. Atât voiam să știu, zise și-l abandonă pe Lucas pe palier.

Pe pat își găsi rufele. Proaspăt călcate, mirosind plăcut și sortate cu grijă: cămăși, pantaloni, tricouri, lenjerie intimă și ciorapi. Doamna Mičič, contrar propriilor ei cuvinte, i le adusese pe toate azi.

Fabio deschise dulapul. Îl întâmpină un miros stătut. Îl închise la loc și-și lăsă lucrurile întinse pe pat.

Își porni laptopul și-și examină căsuța electronică, sperând că Norina reacționase la mesajul său de dragoste. Nu o făcuse.

Îi trimise un nou e-mail cu același conținut. Subiect: „Iubire." Text: „Te iubesc. F."

Dădu peste notița cu adresa de e-mail pe care i-o dăduse Sarah: fabio_22@yellonet.com.

Dacă fusese client yellonet, rezulta că avea acces la acest provider. Dar nu găsi o asemenea configurație pe hard diskul

său. Probabil că și ea căzuse victimă acțiunii de ștergere operate de Lucas.

Îi luă douăzeci de minute să-și reinstaleze aplicația yellonet. Ca parole nu intrau în discuție decât Tardelli sau Altobelli. Era Tardelli.

Apăsă pe butonul de trimitere-primire și programul începu să-i descarce mesajele. Erau douăzeci și două.

O bătaie în ușă. Fabio se uită prin vizor. Micile codițe negre. Deschise.

— *T'es seul?*

— *Très seul,* răspunse Fabio, lăsând-o pe Samantha să intre.

Era nefardată și purta un sarong, de astă dată legat cruciș peste sâni și înnodat la ceafă. Fără machiaj arăta și mai tânără.

— Ce faci? întrebă ea.

— Lucrez. Dar tu?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Plâng.

— De ce?

— Dor de casă.

Două lacrimi îi curseră peste obraji și-i lunecară pe gât. Gropițele de deasupra claviculelor se dovediră tocmai bune să le primească.

— De unde ești?

Întrebarea era gândită ca o divesiune, dar Samantha abia acum se porni cu adevărat pe jelit.

— Guadeloupe[1]! hohoti ea, îl îmbrățișă și-și ascunse obrazul la pieptul lui.

Fabio o strânse în brațe și-i mângâie pielea catifelată. Simți cum cămașa lui albă se umezește și speră că negresele nu folosesc rimel.

— Ai batiste? îl întrebă ea după un timp destul de lung.

Fabio aduse niște batiste de hârtie din baie. Ea-și șterse fața și ochii, își suflă nasul și încercă să zâmbească. Reuși surprinzător de bine.

---

1 Guadelupa (Guadeloupe) – grup de insule din arhipelagul Antilelor Mici. Posesiune franceză.

— Ai ceva de băut?

— Apă minerală, cola.

— Cola, te rog.

Fabio scoase sticla din frigiderul minuscul, umplu două pahare și-i întinse unul din ele. Ea luă o înghițitură.

— Ai ceva de pus înăuntru?

— Gheață? Lămâie?

Ea negă din cap.

— Alcool.

— Nu, îmi pare rău.

— O clipă.

Ieși și se întoarse cu o sticlă de lichid incolor.

— Guadeloupe, spuse, deșurubă capacul sticlei și se pregăti să-i toarne.

Fabio își acoperi paharul cu mâna.

— Mulțumesc, dar mai trebuie să lucrez.

— Și eu, hai vino.

Agită sticla deasupra paharului lui Fabio. El făcu un semn că nu. Samantha renunță, își turnă ei înseși o porție zdravănă, bău și oftă.

— E tot ce-i mai bun când ți-e dor de casă. Cu ce te ocupi?

— Scriu.

— Înțeleg. Nu merge când ești beat.

— Și munca ta care-i?

— Dansez.

— Dar cred că nici asta nu merge când ești băută, nu?

— Un pic băută e mai bine. E un dans când te și dezbraci.

— Înțeleg.

Ea arătă spre rufele întinse pe pat.

— Pleci într-o călătorie?

— Nu, dar dulapul pute.

— Totul pute, confirmă Samantha. Eu folosesc parfum. N-ai parfum?

— Apă de toaletă.

— Merge și asta. În baie?

Fabio dădu din cap. Samantha se duse în baie, se întoarse cu flaconul lui de Acqua di Parma și începu să dea cu apă de toaletă în dulap. Din plin.

— Hei, mai încet, e scumpă chestia asta.

— Un parfum trebuie să fie scump, altfel nu-i bun de nimic.

Samantha își bea cocktailurile de leac contra dorului de casă și povestea despre Guadeloupe.

— În Guadeloupe, afirmă ea, nimeni nu moare de foame. Când ți-e foame, îți iei orice crește pe insulă. Banane, nuci de cocos, ananas, papaya. Oricine are voie să se servească. *C'est ça le Guadeloupe!*

— Atunci, de ce ești aici?

— *Parce que j'suis conne.*

După al treilea pahar întrebă:

— Te deranjează la lucru dacă mă întind puțin? N-o să scot o vorbă.

Fără să aștepte un răspuns, Samantha dădu la o parte rufele, se întinse pe pat și închise ochii. După un minut adormise.

Fabio reveni la micul ecran al laptopului.

Majoritatea celor douăzeci și două de mesaje erau e-mail-uri retransmise de redacție. Anunțuri publicitare emise de site-urile unor servicii la care fusese abonat: de pildă servicii specializate în căutări, gazete online, magazine de pe Internet. Noutăți din partea unor producători de software, de la care descărcase niște programe. Oferte de credit dubioase. Un text menit să fie transmis și altora, conținând un citat din Dalai Lama. Două linkuri pentru site-uri pornografice.

Existau în acest lot nu mai mult de două mesaje private. Primul venea din partea unui coleg din Roma, care-l invita să-i frecventeze site-ul. Al doilea – singurul care nu fusese retransmis de redacție – era adresat direct către fabio_22@yellonet.com.

Amănuntul cel mai interesant: expeditorul era tot fabio_22@yellonet.com.

Fabio își expediase lui însuși mesajul la 18 iunie. Trei zile înainte de accident. Purta mențiunea „Copie de rezervă" și conținea un articol. Nimic neobișnuit. Când era în cursul unui reportaj, își salva deseori textele, trimițând un e-mail pe propria sa adresă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu laptopul său, mai dispunea de o copie pe serverul de acasă.

Articolul cuprins în mesaj era numit „Versiunea I". Fabio descărcă, îl deschise și citi:

Cioco-șoc (titlu în lucru). (Variantă: Moștenirea doctorului Barth.)

Ziua de vineri, 27 aprilie, era umedă și cenușie, întru totul potrivită pentru ceea ce plănuia doctorul Andreas Barth, în vârstă de 52 de ani. Făcu ordine în biroul lui, se așeză la volanul Volvoului său roșu și porni spre oraș. La stația de autobuz Feldau își parcă mașina, o încuie și o luă pe jos, prin pasajul subteran al căii ferate, până la curba Feldau. Acolo se postă pe șine și se lăsă călcat de trenul intercity care venea din Geneva.

Nimeni nu-și putea explica motivul faptei sale. Până când soția lui, doamna Jacqueline Barth, găsi printre lucrurile rămase de la el o cutie cu documente. O arhivă. Conținutul lor exploziv îi stă la dispoziție ziarului *Sonntag-Morgen*.

Dr. Barth era specializat în chimia alimentară. El conducea Departamentul de control alimentar din cadrul firmei Labag, un renumit laborator particular, care lucrează atât pentru întreprinderi private, cât și pentru instituții de stat. Una dintre sarcinile doctorului Barth era elaborarea unor noi metode de laborator. Proiectul lui cel mai de seamă: un procedeu datorită căruia să se poată detecta prezența unor cantități infime de prioni.

Prionii sunt albumine a căror structură s-a modificat din motive până acum necunoscute. S-a dovedit că ele reprezintă factorul declanșator al ESB – în limbajul curent, „boala vacii nebune" – și cu maximă probabilitate și a formei sale

umane, maladia Creuzfeldt–Jakob, care după cel târziu șase luni de la apariția primelor simptome duce la o moarte cumplită.

Urma o succintă descriere a maladiei și a simptomelor ei.

Doctorul Barth lucra în paralel la două modele de testare diferite. Anul trecut, cu puțin înainte de Crăciun, unul din ele (îl denumise LTX Brth) a dat primele rezultate. Testul a reușit să detecteze în cârnați existența unor prioni injectați în masa cărnoasă într-un experiment de laborator.

Dr. Barth și-a repetat experimentul cu alte produse: patiserie, supe instant, lactate, ciocolată, mâncăruri congelate. Reușea mereu să ateste prezența prionilor cu care infestase respectivele produse într-un anume stadiu al preparării lor.

În februarie se întâmplă un lucru ciudat: în cadrul unui experiment dedicat tehnicii de prelevare a probelor, un baton de ciocolată neinjectat se dovedi pozitiv. Doctorul Barth puse la îndoială rezultatul. Efectuă mai multe teste referențiale. Fără excepție cu același rezultat: existau prioni. Testă alte batoane din același produs. Rezultat similar. Testă alte serii de fabricare ale aceluiași produs. Rezultat identic.

Testă alte batoane de ciocolată de aceeași marcă. Rezultat identic.

Examină diferite produse din ciocolată ale aceluiași fabricant. Rezultat identic.

Doctorul Barth își îndreptă o primă suspiciune asupra laptelui. Laptele era socotit până în acel moment de neinfestat. Niciodată nu se putuseră detecta prioni în lapte. Dar pentru fabricarea ciocolatei se folosește lapte praf. La producerea laptelui praf procentajul de grăsime se poate spori prin adăugarea unor grăsimi lactate. Sau a altor grăsimi.

Doctorul Barth găsi indicii care semnalau că pentru batoanele de ciocolată în care găsise prioni fusese folosit un lapte praf care – din greșeală sau din rațiuni economice –

fusese tratat, pentru a-i mări conținutul de grăsime, cu seu de vită. Or, seul de vită se obține din reziduurile de la abator.

Din documentele de arhivă rămase de la doctorul Barth – majoritatea însemnări de laborator de mare precizie, precum și rezultatele unor teste – reiese că el a luat legătura cu firma producătoare.

Ce anume i-a determinat în cele din urmă tragica hotărâre nu rezultă din acte.

La cel dintâi baton de ciocolată care a ieșit pozitiv la testul pentru prioni era vorba despre marca Chocofit a firmei Lemieux, situată azi pe al treilea loc în lume în producția de ciocolată. În domeniul ei de specialitate, ciocolata industrială, Lemieux ocupă chiar locul al doilea. Una din trei tablete de ciocolată pe care le mâncăm, unul din trei batoane de ciocolată provin de la firma Lemieux. Și consumăm multă ciocolată. Europenii – în medie aproape șapte kilograme de persoană pe an. Elvețienii – aproape douăsprezece.

Când ați mâncat ultima oară o ciocolată Lemieux?

— Hei, spuse o voce în spatele lui.

Fabio tresări. Uitase de Samantha.

— *Chéri?*

Se întoarse. Sarongul ei lunecase în sus. Îi văzu părul pubian, creț și îngrijit.

— *On fait l'amour?*

Fabio dădu din cap că nu.

— Gratis.

El neagă cu același gest al capului.

— De ce?

Fabio se gândi la Norina și Lucas, la Marlen și la junele cu bărbuță în stil latino și nu mai găsi nici un motiv întemeiat ca să refuze.

De când se trezise la spital, avea nevoie de fiecare dată când deschidea ochii după ce dormise de un minut până să-și dea seama unde se află. Se simțea totdeauna ușurat că nu mai e la spital.

De astă dată nu era convins. Mirosea a spital. Deschise ochii cu precauție. Stătea întins în semiîntuneric. Era foarte cald. Văzu fereastra deschisă. Afară se făcuse noapte. Pe tavan se reflectau lumini colorate. Zgomotele circulației se auzeau din stradă. Era gol și transpirat. Iar lângă el, încovrigată, cu degetul mare băgat în gură, era culcată fata cea neagră. Fabio nu descoperi nici o metodă mnemotehnică pentru a-și aminti cum o cheamă. Avea un nume cu multe a-uri. Anastasia, Amalia, Amapola.

Chiar ea mirosea a alcool. Nu era un iz de vin, rachiu, șampanie sau bere. Ci un miros de alcool curat, cum îl folosesc medicii și spitalele. Romul cu care-și dresese cola trebuie să fi avut multe grade. Rom din Guadelupa. Acum îi veni în minte și numele ei. Samantha. Samantha din Guadelupa.

Și ea deschise ochii, zise *merde* și sări în picioare.

— Cât e ceasul? întrebă, înfășurându-se în sarong.

Fabio aprinse veioza și se uită la ceas.

— Zece și douăzeci.

— *Merde*, spuse ea din nou. De ce nu m-ai trezit? Programul meu începe la nouă.

— Și eu de-abia m-am trezit, se justifică Fabio.

Dar Samantha dispăruse de-acum din cameră.

Ce se întâmpla cu el? Găsise cheia enigmei care-l frământa de săptămâni în șir, și ce-i venise să facă întâi și întâi? Să se culce cu o stripteuză!

Lovitura cea mare chiar exista. Era chiar mai mare decât își imaginase. De ce nu folosise ultimele ceasuri ale după-amiezii ca să întreprindă ceva?

Se duse la duș și lăsă jetul de apă capricios – fierbinte, rece, slab, tare – să-i curgă pe trup.

Trupul în care Samantha îi lăsase o senzație plăcută. De fapt, ce ar fi urmat să întreprindă? Să dea telefoane? Să comunice altora descoperirea sa? Să-și reia investigația?

Câtă vreme documentele doctorului Barth erau în continuare de negăsit, textul lui era la fel de lipsit de valoare ca orice afirmație nedovedită. Doar mai îndrăzneț.

Când se șterse pe față, i se păru pentru o clipă că obrazul pe care-l știa insensibil îi percepuse atingerea.

— Daaa? spuse vocea somnoroasă a Norinei.
— Dormeai deja?
— Da. Am filmat toată noaptea și încă o jumătate de zi.
— Îmi pare rău.
Amândoi tăcură un moment.
— De ce suni? întrebă Norina.
— Plec mâine într-o călătorie.
— Pentru mai mult timp?
— Vom vedea.
Tăcere.
— Iau mobilul cu mine. Dacă e ceva.
— Ce-ar putea să fie?
— Pur și simplu dacă. Atât.
Norina căscă.
— Atunci noapte bună. Distrează-te.
— Nu este o călătorie de plăcere, protestă Fabio.
Dar Norina închisese deja telefonul.

16

Fabio izbuti să prindă chiar ultimul tren care trecea prin Milano spre Napoli. Vagoanele de dormit erau ocupate, iar în compartimente se lăfăiau turiști americani cu rucsacuri în spinare și având în picioare adidași care puteau. Îi dădu conductorului un bacșiș gras și obținu un pat într-un compartiment gol de două persoane. Trucul îl știa de la taică-său. Se îndoise totdeauna că ar merge.

Îndată ce trenul se puse în mișcare, se dezbrăcă de haine și, rămas în maiou și chiloți, se culcă în patul îngust.

Încă înainte de a ajunge la curba Feldau, zgomotul monoton al roților pe șine îl cufundase în somn.

De câte ori cobora pe peron în gara din Milano, se simțea de parcă ar intra în propria locuință. Totul îi era familiar. Mirosul trenurilor încinse în urma călătoriei, lumina cenușie a primelor ore de dimineață, ecoul anunțurilor de la megafoane. Până și oamenii din vasta hală a gării îi păreau vechi cunoștințe.

I-ar fi plăcut să bea un espresso scurt la un bar. Dar nu-i rămăseseră decât zece minute ca să-și cumpere câteva ziare și să găsească un loc în pendolino[1] de Napoli.

Drumul spre Napoli Centrale dura șase ore. Fabio citi, moțăi, mâncă ceva în vagonul restaurant, se uită pe fereastră,

1 Tren de mare viteză, cu o capacitate de „înclinare" ghidată electronic (ca un *pendolo* – pendul), aparținând unei companii mixte elvețiano-italiene.

afirmă că nu înțelege engleza când un cuplu din Denver încercă să-l atragă într-o conversație despre „Europe" și anulă telefonic vizita la doctorul Vogel.

— Unde sunteți? țipă Vogel.

Legătura telefonică era proastă.

— În Italia.

— Și ce faceți acolo?

— Ce mi-ați recomandat: lucrez.

— Va trebui să-mi achitați jumătate din plata vizitei. Ați anulat prea târziu.

— Asigurarea plătește și onorariile vizitelor anulate?

— Nu.

— Atunci puneți-mi la socoteală onorariul întreg.

Vogel izbucni într-una dintre cascadele sale prelungite de râs, care iroseau timpul interlocutorului. Fabio simulă întreruperea legăturii.

Se opri patruzeci de minute la Napoli. Apoi se urcă în hodorogitul tren regional spre Salerno.

Hotelul Santa Caterina se afla la o distanță de douăzeci și cinci de kilometri de gară. Fabio se târgui cu un șofer de taxi, coborând suma de plată de la o sută șaizeci la o sută douăzeci de lire, apoi se sui în mașină.

Șoseaua înainta de-a lungul coastei stâncoase a golfului Salerno. Șoferul deschise toate geamurile. Aerul era fierbinte ca în Sternstraße. Dar mirosea așa cum se cuvine să miroasă aerul când e fierbinte: a pini și a mare.

Cu doi kilometri înainte de orașul Amalfi mașina coti pe o alee. „Hotel Santa Caterina" era scris pe portal, lângă un șir de steluțe. Fabio numără cinci.

Santa Caterina se afla în cel mai frumos segment al Coastei Amalfitane. O construcție semeață, lipită de stânci ca o mânăstire de pe muntele Athos, încadrată de terase pline de pini, palmieri, lămâi, portocali, oleandri și arbuști de bougainvillea.

Fabio se așteptase la o pensiune modestă, corespunzătoare bugetului unei văduve care nu stătea pe roze. Avusese de gând să-și ia o cameră. O cameră de o persoană pentru o singură noapte se găsea întotdeauna – o știa din experiența lui de reporter. Ar fi umblat prin hotel până să apară Jacqueline Barth, care – cum verificase înainte de plecare – tot mai locuia acolo. Nu-și imaginase un hotel de lux. Sub trei sute de mii de lire nu se obținea nimic aici.

Raționamentul se dovedi eronat. Cea mai ieftină cameră costa cinci sute de mii. Noroc că nu era liberă nici una.

Recepționerul se arătă plin de solicitudine. Dădu câteva telefoane și găsi pentru Fabio o cameră la Amalfi.

— O sută treizeci de mii, *va bene*? întrebă, acoperind cu mâna receptorul.

Fabio rezervă pentru seară o masă la restaurant și luă un taxi spre Amalfi. Recepționerului îi dădu douăzeci de mii de lire. Un bacșiș adecvat ambianței, socoti el.

Hotelul se numea La Bussola și se afla pe promenada de lângă port. Camera lui Fabio era una dintre puținele fără vedere la mare. Dar dacă se apleca un pic mai mult de fereastră, putea să vadă Domul din Amalfi.

Își despachetă geanta de voiaj, se bărbieri, făcu duș și se schimbă. Își luase o pereche de pantaloni în plus, un tricou și o cămașă albă cu mânecă scurtă. Jacheta de bumbac bej arăta, după lunga călătorie, puțin șifonată. Nu era sigur că ea corespundea exigențelor de la Santa Caterina. O cravată nu i-ar fi stricat.

Ieși și porni cu un pas ferm spre țelul dorit. Numai turiștii hoinăreau fără țintă, iar Fabio detesta să fie luat drept turist în Italia. Traversă piața de lângă port și se îndreptă spre piațeta Domului, ca și cum ar fi fost așteptat. Acolo făcu un tur al magazinelor și intră în primul care părea să vândă cravate.

Când deschise ușa, sună un clopoțel. Mirosea a lavandă. În pereții lambrisați erau încastrate niște vitrine. Expuneau șaluri de mătase, cravate, mănuși, batiste de dantelă și alte accesorii.

Un galantar era plin de suvenire cam prăfuite: inele pentru șervete, butoni de manșetă, linguriță pentru cafea Mocca și brelocuri, toate cu stema orașului Amalfi. Pe două etajere aflate la nivelul ochilor se înșirau pălării de panama, un rând pentru doamne, un rând pentru domni.

O femeie bătrână, încovoiată, veni cu pași înceți dintr-o încăpere din spate. Buzele îi erau rujate într-un roșu închis, iar ochii voalați de grele gene false. Îl întâmpină pe Fabio cu un zâmbet cuceritor și-l consilie cu atâta pricepere la alegerea unei cravate, încât până la urmă cumpără două. Ambele erau dintr-un material suplu, cu un model fin și se puteau lega în noduri mici și elegante, așa cum îi plăcea.

Plăti cu cartea de credit. În timp ce bătrâna aștepta confirmarea, Fabio se uită mai atent la vitrine. Una dintre ele conținea podoabe din corali. Brelocuri cu mici rămurele din corali roșii, cercei, inele, figurine sculptate. Punctul de atracție al vitrinei era un șirag de perle roșii din corali, de mărime egală. Formau un cerc în jurul unei figurine feminine, mai mică decât un deget.

— Nimfa Amalfi, spuse bătrâna doamnă, revenind de la telefon cu chitanța cărții de credit. Marea iubire a lui Hercule. Când ea a murit, a îngropat-o în cel mai frumos loc din lume și l-a denumit după ea: Amalfi.

— Cât costă miniatura?

— Nu e de vânzare.

— Dar colierul?

— E scump. Datează din vremea când se mai găseau corali aici. Această culoare și această calitate nu le mai găsiți nicăieri.

— Cât de scump?

— Un milion două sute de mii.

Echivalentul a aproape o mie de franci elvețieni. Dar mai avea în cont aproape zece mii. Iar decontul final de la redacție mai avea să adauge ceva. Cumpără colierul.

Era șapte și jumătate. De câtăva vreme dealurile acopereau soarele. Dar judecând după culoarea apei, puteai ghici că el

tocmai se cufunda în mare, colorând-o într-un roșu sângeriu, în fața insulei Capri.

Fabio stătea lângă balustrada terasei, contemplând aprinderea treptată a luminilor la Amalfi. Undeva, mult mai jos, pe plaja din jurul piscinei cu apă de mare, un *bagnino* închidea umbrelele de soare. În spatele lui se auzea estompat vălmășagul de voci al unor clienți care-și omorau timpul până la cină cu un snack și o băutură.

„Când voi fi lăsat în urmă totul", își spuse Fabio în gând, „voi veni aici cu Norina".

Se duse la bar și comandă o băutură fără alcool, una care i se părea adecvată cadrului. Se așeză într-unul dintre fotoliile antice din holul cu marmură, aerat și fumă.

Când, după scurtă vreme, Jacqueline Barth intră în hol și se îndreptă spre bar, era cât pe ce să n-o recunoască. Era bronzată și fardată. Părul, pe care și-l amintea de culoare închisă și coafat cu o anume severitate, era acum blond și-i cădea pe umeri. Purta o rochie de pânză de culoarea fisticului, fără mâneci, cu guler înalt și pantofi fără toc.

Abia când se ridică din fotoliu și ea îl salută vag și deloc bucuroasă, Fabio fu sigur că era chiar cea pe care o căuta.

— Presupun că nu ne întâlnim din întâmplare.

Erau primele ei cuvinte când îi dădu mâna lui Fabio. De la ultima lor întâlnire întinerise cu câțiva ani.

— Regret că m-am văzut obligat să vă deranjez în vacanța dumneavoastră.

— Ce anume v-a obligat?

Barmanul îi aduse un pahar de șampanie. Fabio nu observase ca ea să fi comandat unul.

— Câteva descoperiri recente.

— Care nu puteau fi discutate la telefon?

— Dac-ar fi fost așa, n-aș fi riscat o călătorie de șaisprezece ore.

Ea luă o înghițitură. Mâna îi tremura un pic.

— Vedeți, am devenit nervoasă. Din cauza dumneavoastră.

— N-aveți nici un motiv. Avem interese comune.

— Mă îndoiesc. Vreți să vorbiți despre soțul meu, iar eu vreau să-l uit.

— Nu vreau să vorbesc despre soțul dumneavoastră. Vreau să vorbesc despre ceea ce v-a rămas de la el. Și ce mi-ați predat mie.

— Biografia lui. Nu despre bărbatul meu vreți să vorbiți, ci despre viața lui.

— Știu acum ce mi-ați încredințat atunci cu adevărat, doamnă doctor Barth.

Ea își lăsă privirile să rătăcească în jur și-și chibzui reacția. Apoi își goli paharul dintr-odată și-l așeză pe placa de marmură a barului în formă de semicerc.

— Vreți să stăm de vorbă la cină?

Îl duse la o masă rotundă, oferind o vedere superbă spre marea acum întunecată și spre luminile coastei. Încăpeau comod patru persoane, dar masa era pregătită pentru una singură. Îndată ce se așezară, chelnerul aduse un al doilea tacâm.

— Iată de ce mi-e drag hotelul acesta, spuse doamna Barth. În orice alt local de categoria celui de față i se dă unei femei singure doar o masă de văduvă. Undeva în spatele unei coloane, sau lângă ușa bucătăriei, sau prea expusă, tocmai la mijlocul sălii. N-ați remarcat asta niciodată?

— Am prea puțină experiență în privința hotelurilor de categoria asta, mărturisi Fabio.

— Ca bărbat singur nici nu ați păți ceva asemănător. Ați avea o masă ca lumea. Numai femeile sunt plasate în așa fel încât s-ar crede că hotelurile bune s-au unit într-o conjurație: vor să-i arate lumii ce solitară și inutilă e orice femeie singură. Le-am compătimit întotdeauna. Acum am ajuns și eu una dintre ele.

Ospătarul-șef aduse lista de bucate și un pahar de șampanie.

— Doriți și dumneavoastră unul? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc.

— La gazetari e întocmai ca la polițiști? Nu beau alcool în timpul serviciului?

— Nu, nu. E bine să evit să beau.

Fabio făcu un semn spre cap.

— Tot nu vă amintiți nimic?

— Amintirile încep să revină treptat.

— Așa deci, zise ea.

Răspunsul lui Fabio nu-i plăcea.

— *Ravioli al limone* sunt o specialitate a casei, continuă ea. Și orice fel de pește prăjit.

Fabio se hotărî să comande ce-i recomandase ea, fără să mai consulte meniul.

— Și pentru mine la fel, spuse ea ospătarului-șef. Și lui Fabio: Îmi oferiți o țigară?

Fabio îi dădu una și i-o aprinse. Ea trase un fum adânc, spunând:

— Sunt pe cale să mă las.

Fabio își aprinse la rândul său o țigară.

— Iar eu sunt pe cale să mă apuc.

Jacqueline Barth luă o înghițitură din paharul ei.

— Atunci să rezolvăm ce avem de rezolvat.

Fabio scoase un mic reportofon din buzunarul de la piept.

— Vă deranjează dacă-l pun în funcțiune?

— Da.

Răspunsul îl surprinse. Își socotise întrebarea o pură formalitate.

— Adică nu doriți să înregistrez conversația noastră?

— Nu vă dau un interviu. Conversația noastră este una privată.

Fabio puse aparatul la loc și-și scoase pe masă carnețelul.

— Nici să notați ceva nu e cazul.

Fabio își indică din nou capul.

— Memoria mea.

— E un bun exercițiu s-o lăsați să lucreze fără notițe.

Un chelner aduse două sticle de apă minerală și una de vin roșu, începută.

— Vă pricepeți la vinuri?

— Din păcate, nu.

— Nici eu. Ăsta e de-aici, din zonă. Campania. Mă muncesc de trei zile cu el. Șampania îmi place mai mult.

Arătă spre paharul ei cu picior înalt și îngust.

— Știți la ce lucra soțul dumneavoastră în lunile dinaintea morții sale?

— Nu vorbeam niciodată despre munca lui. Nu înțelegeam nimic din problemele acelea, iar el n-avea răbdare să mi le explice.

— Lucra la o metodă de detectare a prionilor în alimente. Prionii sunt acele albumine care declanșează ESB, adică boala vacii nebune, și maladia Creutzfeldt–Jakob.

— Ce sunt prionii știu chiar și eu.

— Atunci, știți de asemenea că a găsit într-adevăr o metodă și a putut dovedi existența unor prioni în mai multe sortimente de ciocolată ale firmei Lemieux?

Ea dădu din cap, negând.

— Faptul rezultă din documentele pe care mi le-ați încredințat atunci.

Pe terasă, un trio începu să cânte melodii napolitane. Volumul era potrivit, nestingherind discuția.

— Mi-ați dat documentele, fără să le cunoașteți conținutul?

— Ba cunosc conținutul documentelor pe care vi le-am dat. Trebuie să fie vorba despre alte texte.

— Doamnă doctor Barth...

— Renunțați la doctor, titlul îi aparținea soțului meu.

— Doamnă Barth, repet: eu cunosc conținutul hârtiilor.

— În acest caz, înțeleg cu atât mai puțin sensul conversației noastre.

Doi chelneri aduseră porțiile de *ravioli*. Mâncară un timp în tăcere.

Ea se decise să reia firul discuției.

— De ce nu publicați pur și simplu documentele care sunt la dumneavoastră și astfel să mă lăsați să mă bucur în liniște de vacanță?

Fabio se resemnă:

— Pentru că nu le mai am. De aceea.

Ea dădu din cap, ca și cum ar fi știut răspunsul de mult.

— Le-ați pierdut?

El dădu din umeri.

— Au dispărut.

— Dar știți că le-ați avut?

— Da. Am scris despre ele.

— Ce anume vreți de la mine, domnule Rossi?

— Există cópii?

Nu, făcu ea din cap.

— Nici măcar după unele dintre ele?

Altă negare din cap.

— Dar documentele au existat?

— Nu. Vă încăpățânați să rămâneți la o convingere greșită.

— Vă amintiți de Lucas Jäger?

Întrebarea o descumpăni pentru o clipă.

— Cine-i acesta?

— Un jurnalist. A lucrat cu mine la problema în discuție. Și, urmându-și instinctul, adăugă: V-a făcut o vizită în iunie, când eram internat la spital.

Fabio își dădu seama că ea nu e decisă dacă să confirme sau să nege ipoteza lui; constată că lasă chestiunea în suspensie, întrebându-l:

— Și ce-i cu el?

— Cred că are documentele și că dumneavoastră lucrați cu el.

— Sunteți pe o pistă greșită, domnule Rossi.

Chelnerul aduse două limbi-de-mare prăjite și întreabă dacă să le curețe de oase.

Doamna Barth se uită la Fabio:

— Ne descurcăm noi și singuri, nu?

El aprobă din cap.

Pe când desfăceau carnea albă a peștelui de pe oase, Fabio vorbi:

— Să vă spun ce cred eu că s-a întâmplat: Mi-ați predat dovezile. Am făcut cercetări și verificări, și am încercat să creez o bază cât mai solidă, inatacabilă. Cineva s-a simțit grav deranjat și mi-a dat una în cap. Drept urmare m-am ales cu o amnezie. Când Lucas s-a convins că nu-mi mai amintesc de toată istoria, mi-a furat materialul. Ispita a fost mare, pentru că era o bombă

pentru orice jurnalist. Și v-a convins într-un fel sau altul să lucrați exclusiv cu el. Așa văd eu faptele.

— Le vedeți greșit.

— Spuneți-mi atunci cum trebuie să le văd.

Fabio începuse să-și bage bucățile de pește în gură, cu totul neatent.

— E drept, domnul Jäger a fost la mine.

Fabio simți că-l străbate o undă de fierbințeală, ca de atâtea ori în ultima vreme, când i se confirma o bănuială privindu-l pe Lucas.

— Dar nu voia să facă echipă cu mine. Voia să nu lucrez cu dumneavoastră.

— E totuna. Doar e în posesia documentelor.

— Spunea că investigația vă pusese odată în dificultate și ar urma s-o facă din nou.

Fabio dădu din cap.

— Incredibil, murmură.

— Ce vă șochează? Chiar dumneavoastră spuneați că cineva v-a dat în cap din cauza investigației.

— Mă șochează că se folosește de acest pretext pentru a publica el însuși toată povestea.

Jacqueline Barth mută scheletul limbii-de-mare pe farfuria cu oase și începu să mănânce jumătatea inferioară a peștelui.

— De ce n-a publicat-o până acum?

— Poate că-i mai lipsește ceva, vreun detaliu.

— Nu vă puteți imagina nici un alt motiv?

— De pildă?

Ea luă o înghițitură de vin, schiță un gest vag din cap și puse paharul la loc. Un chelner o observase și se îndreptă spre masă. Ea îl privi, făcu alt gest, de confirmare, iar chelnerul își schimbă direcția, mergând la bar.

— De pildă, că nu vrea nicidecum să o publice.

— De ce nu? E jurnalist.

— Poate că a fost rugat să n-o facă.

— Asta nu l-ar opri.

— Poate că a fost rugat cu multă insistență.

Fabio așeză cuțitul și furculița în paralel pe farfurie și-și șterse gura cu șervetul.

— Vreți să spuneți că a fost amenințat?

— De pildă.

În sfârșit Fabio pricepu.

— Credeți că i s-au dat bani ca să înăbușe toată treaba?

Un zâmbet crispat i se așternu pe chip. De la un timp îl credea pe Lucas în stare de multe lucruri, dar chiar de așa ceva? Îl văzu pe chelner umplându-i doamnei Barth un nou pahar dintr-o sticlă de șampanie proaspăt deschisă.

— Dacă asta e efectiv presupunerea dumneavoastră, trebuie să colaborați cu mine.

— Cum v-a venit o asemenea idee?

— Pentru că trebuie, nu-i așa, să vă intereseze ca opinia publică să fie informată.

Ea ridică din umeri.

— Mii, zeci de mii de persoane au mâncat ciocolată infestată cu prioni și nu vă pasă dacă vinovații sunt trași la răspundere sau nu?

Și ea terminase de mâncat.

— Pentru cei puțini care, eventual, se vor îmbolnăvi, orice ajutor vine oricum prea târziu. Și de ce ar trebui să-i alertăm pe ceilalți – acele zeci de mii –, făcându-i să se teamă pentru viața lor? Cei răspunzători vor avea desigur grijă ca asemenea lucruri să nu se mai întâmple nicicând.

Fabio dădu din cap.

— Sunt jurnalist. Nu pot gândi așa.

— Eu da.

— Ăsta-i motivul pentru care nu vreți să mă ajutați?

— Nu, nu-i ăsta motivul.

Chelnerul debarasă masa.

— Atunci care-i?

— Că nu știu nimic despre documentele pe care le căutați, îi răspunse surâzând. Îmi mai oferiți o țigară?

Fabio îi întinse pachetul și se servi și el.

— Mergem să fumăm pe terasă? întrebă ea.

Marea era neagră sub cerul fără lună. Luminile din Amalfi licăreau în depărtare. Felinarele așezate pe mesele de pe terasă își aruncau lumina gălbuie pe chipurile clienților. Trioul cânta în surdină repertoriul său napolitan. Se iscase un vânticel.

Fabio și Jacqueline Barth ședeau la o masă lângă balustradă, beau cafea și fumau.

— E frumos, zise Fabio, încercând să reînnoade conversația.

Ea se mărgini să-l aprobe cu un gest al capului.

Trioul cânta *Un vecchio ritornello*. Jacqueline Barth fredonă și ea refrenul.

Când formația făcu o pauză, Fabio rosti în sfârșit întrebarea care-l preocupa de o bucată de vreme.

— Pot să vă pun o întrebare indiscretă?

Ea confirmă din cap.

— La întâlnirea noastră trecută mi-ați spus că veți fi nevoită să vă părăsiți casa și să lucrați din nou într-o florărie, deși v-ați pensionat. Constat că v-ați păstrat casa, aveți chiar o menajeră și vă permiteți o vacanță într-un hotel de cinci stele.

Ea își lăsă capul pe spate și lansă o coloană de fum în aer. Crisparea ei inițială dispăruse, șampania îi îndulcise trăsăturile. Abia acum văzu Fabio ce femeie frumoasă era.

— A lăsat mai mulți bani decât bănuiam.

— Mult mai mulți, am impresia.

Ea nu răspunse.

— Cum vă explicați situația?

— El nu vorbea cu mine despre bani.

— Constatați pur și simplu că ați găsit mult mai mulți bani decât presupuneați și nu vă întrebați de unde provin.

— Exact.

— Nu v-a venit niciodată ideea că soțul dumneavoastră a primit bani ca să-și tăinuiască descoperirea? S-o păstreze pentru el?

— Nu.

— Că s-ar putea să se fi sinucis, fiindu-i rușine de fapta lui? Că plătiți tot ce vă înconjoară aici cu banii care l-au costat viața?

— Câți ani aveți, domnule Rossi?

Vocea ei nu suna deloc furioasă.

— Treizeci și trei.

— Eu împlinesc anul ăsta cincizeci. Când o femeie de vârsta mea are de ales între a-și relua lucrul într-o florărie, legând jerbe într-un subsol friguros pentru o leafă de mizerie, ori a privi marea în nopți răcoroase de vară, de pe cea mai frumoasă terasă din lume, în compania unor tineri arătoși ca dumneavoastră, credeți că stă mult pe gânduri? Soțul meu mi-a dăruit posibilitatea unei astfel de existențe, după moartea lui. Dacă și-a vândut sufletul pentru darul acesta, sunt ultima care ar avea dreptul să simtă o indignare morală.

Țigara nu tremura între degetele ei.

— Dacă ar fi așa cum credeți – repet, *dacă!* –, dacă este așa, mă plec în fața lui și-i păstrez până la sfârșitul zilelor mele un loc de cinste în inima mea.

Făcu semn chelnerului și ceru socoteala. El o aduse și-i întinse un pix.

— Nu, nu treceți cina asta în contul meu; însoțitorul meu se ocupă de plată.

Fabio își scormoni portofelul după cartea de credit și o puse pe masă.

— Presupun, oricum, că nu doriți să profitați de acești bani de origine dubioasă.

— Într-adevăr, prefer să procedăm așa cum ați gândit.

Chelnerul reveni cu chitanța cărții de credit. Două sute șaizeci de mii de lire era prețul pe care Fabio trebui să-l plătească pentru puritatea conștiinței sale de jurnalist.

Jacqueline Barth se ridică.

— Scuzați-mă, aici întotdeauna mi se face somn devreme.

Își dădură mâna.

Ea zâmbi.

— În alte împrejurări v-aș mai fi invitat, poate, la un pahar pe terasa camerei mele.

— În alte împrejurări poate c-aș fi acceptat.

Pe tavanul micii sale camere din hotelul La Bussola se reflectau luminile mașinilor și motocicletelor în trecere. Fabio

stătea întins pe spate, acoperit numai cu cearșaful. Un cântec interpretat de trioul de la Santa Caterina nu-i mai ieșea din minte. *Anche tu diventerai com' un vecchio ritornello che nessuno canta più.*[1]

Și el devenise pentru Norina un vechi refren, pe care nu-l mai cânta nimeni.

1 Chiar și tu vei deveni asemenea unui vechi refren, pe care nu-l mai cântă nimeni (în it., în orig.).

17

Fabio plecă din Salerno cu puțin înainte de 11 cu un intercity. La Roma se sui într-un pendolino, la Milano într-un cisalpino[1]. Pe la ora 23 trenul trecu în goană prin curba Feldau și nu mult după aceea intră în gara centrală.

Legăturile fuseseră bune, drumul de întoarcere nu durase nici douăsprezece ore. Odată cu fiecare kilometru parcurs i se accentua convingerea că ipoteza lui Jacqueline Barth era adevărată: Lucas se lăsase cumpărat.

Mâine avea să se împlinească exact o lună de când îl aduseseră la spital. Chiar dacă i-ar fi luat o săptămână să-și dea seama că Fabio nu-și mai amintea deloc de toată istoria, Lucas ar fi dispus oricum de patru săptămâni ca s-o publice. Avea s-o sune a doua zi pe Sarah; va ști el cum să afle dacă publicarea poveștii era cumva prevăzută pentru duminica următoare. Dacă nu, avea s-o pună la curent pe Norina.

Norina, era absolut sigur, n-avea să-l ierte niciodată pe Lucas. În probleme de etică era extrem de severă. Avuseseră unul dintre cele mai teribile scandaluri, în timpul relației lor, când Fabio nu menționase numele unui angajat cu funcție de conducere dintr-o firmă de privatizare implicată într-o spălare de bani numai pentru că era cel mai mare dintre fiii unui

1 Cisalpino – ca și pendolino, un tren de mare viteză, utilat foarte modern.

prieten de-al lui taică-său. „Așa începe", îi spusese ea întruna. „Exact așa."

Pe Lucas și conducerea redacției nu avea să-i abordeze decât după ce urma să strângă mai multe dovezi. Voia să stea de vorbă cu Bianca Monti, laboranta de la firma Labag. Și să facă o vizită la firma Polvolat.

Când coborî din cisalpino, care avea aer condiționat, îl întâmpină aerul viciat, supraîncălzit de o lungă zi caniculară, al gării. Cele zece minute până la Sternstraße le parcurse pe jos. Când descuie ușa apartamentului, tricoul i se lipi de trup.

Fabio deschise fereastra, ca să înlocuiască aerul închis al camerei cu cel saturat de gaze de eșapament al străzii. Făcu duș și se întinse pe pat. După cinci minute își dădu seama că nu putea nicicum să adoarmă. Se îmbrăcă, apoi coborî și hoinări fără țintă prin cartier. În orașul său nu-i păsa dacă era luat drept turist.

N-ar fi știut să spună de ce aterizase la Peaches. Poate fiindcă avea aer condiționat.

Se așeză la bar.

— Salut, Fabio, un gin tonic? întrebă o barmaniță cu un decolteu generos.

El comandă o bere fără alcool.

Localul era cufundat în semiîntuneric. Numai câteva zone menite să capteze atenția erau puse în evidență de spoturile cu halogen: etajera cu sticle, logoul Peaches, apărând în litere fluorescente în fundalul micii scene, și câteva nuduri, fotografiate artistic, pe pereți.

Peste tot în local licăreau lămpi slabe, mereu adumbrite de siluetele în continuă mișcare de la mese. Lumini de la prora unor jonci chinezești pe o mare agitată.

Fabio ajunsese exact la timp: nu băuse decât o primă înghițitură, când și răsună un acord inaugural ca de fanfară, urmat de anunțul rostit cu un anume patetism: „Doamnelor și domnilor, Samantha din Guadelupa!"

Ea intră în scenă într-o rochie de cocktail cu reflexe argintii, fără să-și potrivească pașii cu ritmul tărăgănat al muzicii reggae.

Își lăsă privirile să lunece prin sală cu o expresie de vag dispreț. Dintr-odată își ridică rochia până la mijlocul pulpelor, își trecu ambele mâini dedesubt, își coborî chiloțelul până la genunchi și-l lăsă întins acolo. Se îndreptă, privi din nou sala și-și strânse genunchii. Chiloțelul căzu pe podea. Samantha îl agăță cu tocul înalt al pantofului ei stâng, îl făcu să balanseze o clipă și-l zvârli într-un colț al scenei. Abia acum începu să danseze, lent și cu un aer plictisit.

— Din nou pe-aici? se auzi o voce de lângă el.

Era Fredi. Luă un bol de arahide de pe bar, își vărsă o grămăjoară în palma dreaptă și și-o îndesă în gură.

— Veneam des?

— Când și când. E cel mai bun local de genul ăsta, dacă mă întrebi pe mine. Ai mai văzut vreodată ceva asemănător?

Arătă cu mâna plină de arahide sărate spre scenă.

— De talie mondială. Întâi chiloțelul. Nu are oricine o idee ca asta.

Barmanița așeză o băutură lângă cotul lui Fredi. El nu-i dădu atenție.

Samantha dansa ca și cum ar fi fost singură pe lume.

— Ești de-al casei aici, remarcă Fabio.

— Imobilul ne aparține.

Fabio nu spuse nimic.

— E vreo problemă? Și Casa Florida e a noastră.

— Aceeași branșă.

— Branșa se numește imobiliară. Avem și imobile închiriate unor bănci, unor avocați, unor birouri.

— Branșa se numește imobiliară, iar numele produsului vostru este banul.

Fredi își bagă iar niște arahide în gură. După ce termină de înghițit, glăsui:

— Lovitura încasată pare să te fi prefăcut din nou în filistinul de altădată.

Samantha dansa ca și cum ar fi uitat că nu poartă nimic sub rochie. Publicul tăcea chitic, ca să nu-i atragă atenția asupra amănuntului pe care ea părea să-l ignore.

— Și capul? Ai mai descoperit alte insule de aduceri aminte?
— Nu, nimic de-atunci.
— Ce spune medicul?
— Ce spune și-o zicală: să aștept și să beau ceai.
— Arată mai degrabă a bere.
— Fără alcool.

Samantha reușise cumva să-și piardă bretelele rochiei. Ca să-și împiedice sânii să salte mereu din decolteu, își trăgea rochia tot mai sus. Sala părea să se roage ca detaliul cu chiloțelul să nu-i vină în minte.

— Acum trebuie să te uiți, ordonă Fredi.

De parcă ei nu s-ar fi uitat tot timpul.

Muzica încetă. De-a lungul întregului ei număr, Samantha nu-și ridicase niciodată destul de sus rochia decât pentru niște fracțiuni de secundă. Iat-o îndreptându-se lent spre mica scară ce cobora din scenă în sală și pășind pe prima treaptă. Aici își aminti de chiloțel. Se înapoie pe scenă și-l găsi într-un colț. Cu spatele la public și cu picioarele ușor îndepărtate se aplecă încetișor. Jos, mai jos și mai jos, până când putu să-l pescuiască, folosindu-și una dintre unghiile ei lungi. Apoi se ridică și, nemaiîntorcându-și capul spre sală, ieși alene din scenă, în aplauzele recunoscătoare ale publicului.

Fabio și Fredi aplaudară și ei. Fredi își luă băutura de pe tejghea, îl bătu pe Fabio pe umăr, zise „Mai sună-mă și tu" și dispăru în penumbra localului.

Curând Samantha se ivi lângă el.

— Ți-a plăcut?
— De rang mondial. Ce bei?
— Nimic din ce ți-ai putea permite.
— Atunci fă o excepție.
— Nu avem voie să facem excepții. Suntem obligate să bem șampanie.

Îl sărută pe obraz.

— Salut.

O opri.

— Să bem deci un pahar de șampanie.

— O sticlă.

— Doar nu bei o sticlă întreagă.

Ea îl privi zâmbind.

— Nu prea frecventezi localuri de-astea, așa-i?

El îi făcu semn barmaniței.

— Nu, te rog. Comanda nu se oprește la o singură sticlă. Te-ar costa un miar.

Îi ciufuli părul și plecă. Nu era singurul care o urmări cu privirea.

Fabio mai comandă o bere fără alcool și se uită la restul programului. Nici una dintre dansatoare nu se compara nici pe departe cu Samantha.

Tocmai când chibzuia dacă să mai comande ceva sau să ceară nota, o văzu pe Samantha părăsind localul, în compania unui domn mai în vârstă, care-i ajungea până la umăr.

Bianca Monti avea o voce somnoroasă când o sună, puțin după ora zece dimineața. Vineri era seara ei de ieșit în club, îi explică. Părea însă bucuroasă de telefon și avea timp să-l întâlnească. Stabiliră să se vadă la Boulevard, o cafenea din centru.

Apoi o sună pe Sarah la redacție. Sâmbătă nu era o zi propice pentru a-i telefona secretarei de redacție a unui ziar duminical. Numărul era permanent ocupat.

Când răspunse în sfârșit, părea cam răstită.

— Numai o întrebare, la care răspunzi cu da sau nu.

— Dacă întrebarea e scurtă.

— Aveți programat pentru mâine un material-bombă despre un scandal în sectorul alimentar?

— Doar n-o să-i comunic sâmbătă la zece și jumătate materialele noastre bombă cuiva din afara redacției.

— Hai, Sarah. Da sau nu.

— Nu.

— Mulțumesc. Ciao.

— Ciao.

Fabio își strânse pumnul și-l agită în aer, ca și cum tocmai ar fi marcat un penalty decisiv pentru rezultatul unui meci. Nu mai încăpea îndoială: Lucas nu voia să facă publică povestea.

O sună pe Norina. Spre surpriza lui, ridică receptorul.

— Sunt eu, Fabio.

— Da?

— Ne-am putea întâlni? E important.

— Credeam că ești în Italia.

— M-am întors ieri.

— Cum a fost?

Nu părea foarte interesată de răspuns.

— Asta voiam să-ți povestesc.

— Te ascult.

— Nu la telefon.

— Te rog, Fabio. Lasă-mă în pace.

— E vorba despre Lucas.

— Lasă-l în pace și pe el.

— Când eram la spital, mi-a furat un reportaj, efectiv o mare lovitură.

— O să închid acum, Fabio.

— Și a fost plătit ca să nu-l publice.

— Las-o baltă, Fabio.

— Mă asculți? A admis să fie cumpărat! țipă el.

Dar Norina încheiase conversația.

Cafeneaua Boulevard avea toate mesele ocupate. Fabio se așeză la coadă, așteptând să se elibereze una.

Deodată o descoperi pe Bianca. Stătea la o masă chiar în centru și-i făcea semn cu mâna. Se înghesui printre mese și se așeză lângă ea. În pantalonii ei scurți albi și bluza de vară aproape clasică, de un albastru deschis, ar fi avut aerul unei fete de pension dacă nu era șirul de cercei aurii prinși de sprânceana dreaptă.

— Te-am văzut mai de mult, dar trebuia să țin masa, spuse ea agitată. Am venit prea devreme.

Își petrecură următoarele zece minute străduindu-se să obțină atenția chelnerului care se ocupa de masa lor. După ce comandaseră – înghețată și espresso, ca la Pessaro –, Bianca întrebă:

— Ai venit ca pentru tine, sau în interes de serviciu?

— În interes de serviciu.

Bianca încercă să nu arate că sperase să primească un alt răspuns.

— În cazul ăsta n-am voie să vorbesc decât despre vreme. Mai nou, așa scrie în contractul nostru.

— Ai un contract recent, care-ți interzice să stai de vorbă cu jurnaliștii?

— Crezi că va ploua în sfârșit?

— Nu s-ar zice. Mai sunt și alte schimbări în contract?

— E a patra săptămână fără ploaie.

Chelnerul aduse înghețata și cele două espressouri.

— Puteți să plătiți imediat?

Fabio plăti.

— Am fost la Amalfi.

— E într-adevăr atât de frumos cum povestește toată lumea?

— Da. Am întâlnit-o acolo pe văduva doctorului Barth.

— Cum îi merge?

— Pare să-și revină.

— La Amalfi?

Își mâncară în tăcere înghețata care se topea repede.

— Spuneai că Barth lucra la un procedeu de detectare a prionilor în alimente. E posibil să fi reușit?

— N-am vorbit cu tine. E clar?

— Clar.

— O să jur că nu te-am văzut niciodată.

— Nu va fi nevoie.

— Într-un timp am crezut că a găsit ceva. Era euforic și a lucrat multe nopți. Apoi însă, de pe o zi pe alta, s-a oprit. Era foarte deprimat. Atunci mi-am zis: n-a ieșit nimic.

— Când a fost asta?

— În ultimele săptămâni înainte de moartea lui.

— Și în vremea dinainte a lucrat întotdeauna singur?

— L-am ajutat câteodată. Rareori. Erau ore suplimentare neplătite.

— Atunci ar trebui să știi câte ceva despre proiect.

Bianca dădu din cap.

— Sunt laborantă chimistă. Aici era vorba despre imunologie și anticorpi. Probleme de care n-am habar. Doctorul Barth o și făcea foarte tare pe misteriosul. Mi-a spus numai că lucrează la elaborarea unor anticorpi care reacționează la prioni.

La distanță de câteva mese două persoane se ridicară să plece și alte două luară loc. Era Marlen cu bărbuța latino. Se uită scurt în direcția lor și-și întoarse capul imediat ce-l recunoscu pe Fabio.

Fabio, în schimb, se întoarse spre Bianca.

— Ar trebui să existe oricum niște însemnări despre aceste experimente.

— Dacă omul s-a înșelat, le-a aruncat, poate.

— Ar fi normal?

— Normal nu, dar omenesc. Vrei să-ți spun ce cred?

Fabio dădu din cap.

— Doctorul Barth știa că Schnell urmează să-i ia departamentul. Unica lui șansă ar fi fost să găsească la timp o chestie tare. Când a eșuat, s-a resemnat.

— Sună plauzibil, spuse Fabio.

— Dar nu crezi că a fost așa.

— Am o altă teorie.

— Mă faci curioasă.

— Așa va trebui să rămâi încă o vreme.

Cu coada ochiului Fabio îl văzu pe însoțitorul lui Marlen ridicându-se de la masă și intrând în local. Simțea că și ea îl privește.

— Îți pot spune doar atât: nu sunt prea sigur că Barth n-a descoperit totuși soluția.

— Dar atunci de ce să se fi omorât? Ar fi fost un om realizat.

— Cum ziceam, deocamdată nu-ți pot spune mai mult. Poate, când ne vom întâlni data viitoare, ca să nu stăm de vorbă...

În clipa aceea mobilul începu să cânte *Boleroul* lui Ravel. Se făcu că nu-l aude.

— Nu răspunzi? întrebă Bianca.

Îl luă din buzunar.

— Da?

— Acum te-ai reprofilat pe *piercing*? întrebă Marlen.

El închise și mormăi:

— Greșeală.

Duminică, Fabio se duse, pentru prima oară după incident, să înoate. Nu în lac, ca un vilegiaturist, ci într-un bazin, ca un profesionist.

Purta o clamă pe nas, dopuri de urechi, ochelari pentru înot și-și executa disciplinat figurile. Deja după zece lungimi de bazin începu să simtă lipsa de antrenament.

Făcu duș, își prinse un prosop de baie în jurul șoldurilor și se așeză pe o bancă, lângă marginea piscinei. Sala se populase într-o câtva. În partea cu apă mică, pentru neînotători, se bălăceau copiii. Câțiva oameni în vârstă își executau, serioși și concentrați, tururile de bazin. Din când în când, cineva sărea în apă de pe trambulina înaltă de trei metri.

Lui Fabio îi plăcea mirosul de clor, îi plăcea și reverberația vocilor în sala albă și luminoasă. Îi aminteau de copilărie. Când îți petreceai după-amiezi întregi hârjonindu-te în apă. Sau te prefăceai că dormi pe un prosop, în timp ce prin preajmă fetele se purtau ca și cum nu le urmărea nimeni cu privirea.

Își puse în gând să vină la bazin cu regularitate.

După-amiaza îl găsi cu ochii în ecranul laptopului, căutând pe Internet anticorpi care să reacționeze la prioni. Fără succes. Dar descoperi noțiunea de „Imunoassay": o metodă care îmbina principiile imunologiei cu cele ale chimiei. Tehnicile variau, dar toate aveau un punct comun: componenta lor principală era un anticorp.

În natură, anticorpii erau produși de celule-plasmă, ca replică împotriva unor particule sau substanțe străine. Reacționau exclusiv la antigenele împotriva cărora fuseseră produși.

În laboratoare, anticorpii se obțineau injectând unor cobai antigene; anticorpii care se formau împotriva lor erau izolați și curățați.

În felul acesta devenea posibilă, de pildă, atestarea virusului HIV. Sau detectarea unor minuscule reziduuri de pesticide în apa de băut. Sau a unor bacterii periculoase în alimente. Sau a unui anume tip de proteine, exact determinat.

Nu era greu de presupus că printr-o astfel de tehnică s-ar putea demonstra, într-o bună zi, prezența unor prioni în ciocolată.

Cu cât înainta Fabio în aprofundarea tematicii, cu atât ea-i apărea mai complexă. Era oare cu putință ca doctorul Barth – oricât îi respectai competența – să fi lucrat într-o izolare deplină? Chiar dacă-și păstra în mare secret cercetările, era firesc să fi avut schimburi de experiență cu colegi cu preocupări similare.

Dacă nu cu cei din propria firmă, atunci neîndoielnic cu alții. Odată ce știința era divizată în atât de numeroase domenii specializate, comunitățile de specialiști erau în mod logic restrânse: datorită Internetului era ușor să le ții evidența și să-i contactezi pe reprezentanții lor.

Cum de nu-i venise mai repede ideea? Undeva în lume existau cu siguranță oameni de știință care erau la curent cu munca doctorului Barth. Poate chiar cu stadiul la care ajunseseră testele sale.

Adresele de e-mail sau poștale ale acestor oameni se aflau, după toate probabilitățile, între documentele rămase de la Barth.

Pe ajutorul lui Jacqueline Barth nu putea conta. Dar poate se putea baza pe Bianca Monti.

Îi formă numărul. Nu răspunse nimeni.

Abia pusese receptorul la loc, că și auzi bătăi în ușă. Era Samantha, însoțită de două femei. Una de vârsta ei, cealaltă ceva mai coaptă și mai rotunjoară. Ambele cu pielea la fel de închisă ca a ei.

— Ai mâncat vreodată *crêpes de plantain*?

— Niciodată, recunoscu Fabio.

După o jumătate de oră, în apartamentul lui Fabio mirosea a mâncare. Samantha, Lea – tânăra zveltă – și Soraya – cea

mai vârstnică și mai plinuță – se mișcau în ritmul muzicii de *buigine*[1] care răsuna dintr-un radiocasetofon, pe care una dintre ele îl adusese din apartamentul ei. Fierseseră banane verzi până se înmuiaseră, le tocaseră, le adăugaseră unt și praf de copt, iar acum frământau amestecul ca să facă din el niște prăjiturele. Între timp, sporovăiau în creolă.

Fabio se așezase pe pat, ca să nu le stea în drum, și din când în când își muia simbolic buzele în romul pe care cele trei insistaseră să-l guste.

„*Damoiseau*", îl lămuriseră, „*rhum agricole blanc*, cel mai bun".

În bucătărioară se auzea cum sfârâia aluatul viitoarelor clătite, iar încăperea se umplu de mireasma uleiului de cocos fierbinte. Samantha veni cu primul *crêpe* brun-auriu între degete și-l făcu să muște din el. Fabio își roti ochii în semn de apreciere, deși gustul era un pic cam făinos și unsuros.

Soraya se așeză la masă, Lea ocupă scaunul, iar Samantha se instală lângă el pe pat. Puseră și mai tare muzica și mâncară *crêpe*-urile de banane – cu totul patruzeci la număr.

— Ești un prieten de-al lui Fredi? întrebă Soraya cu gura plină.

— Am fost colegi de școală.

— Cât plătești pentru apartament?

Fabio nu știa ce să răspundă.

— N-am stabilit nimic. Aveam urgentă nevoie să mă mut undeva, și el asta mi-a oferit.

Cele trei femei se uitară una la alta.

— Noi plătim două mii cinci sute.

— Pe lună?

— Nu rămânem niciodată mai mult de o lună.

— Două mii cinci sute!

— Incluzând așternutul schimbat și curățenia în cameră.

— Ce șnapan! izbucni Fabio.

— Prietenul tău.

---

1 Muzică și dans cu inflexiuni apropiate de ritmurile jazzului, care au luat naștere în Insulele Antile, înlocuind treptat vechile dansuri sclavagiste din zonă.

— De ce nu locuiți în altă parte?
Cele trei se prăpădiră de râs.
— Apartamentul este inclus în contractul cu Peaches.

Romul era tare. Deși Fabio se mărginise să guste din el, îi simțea efectul caraibic. Dansa ca și cum s-ar fi născut cu muzica *buigine* în urechi.

La un moment dat văzu că Soraya ridică telefonul, spune câteva cuvinte, pune receptorul la loc și continuă să danseze.
— Cine-a fost? întrebă.
— O femeie, răspunse ea, dând din umeri.
— Ce voia?
— Pe tine.
— Ce i-ai zis?
— Că ești ocupat.
— A spus vreun nume?
— Da.
— Ce nume?
— Nu l-am înțeles.
— Norina?
Soraya stătu să se gândească.
— Nu, mai scurt.
— Marlen?
— Nu, nici atât de scurt.

18

Gara Rimbühl fusese modernizată prin anii '80. Ar fi fost mai inspirat s-o demoleze, gândi Fabio. Și odată cu ea întreaga așezare.

Rimbühl nu era nici sat, nici oraș și nici suburbie, ci o îngrămădire de case și clădiri industriale, alăturate parcă la întâmplare, fără centru și fără periferie. Undeva se afla o biserică, undeva un magazin, undeva un depou de pompieri, undeva un șir de locuințe, undeva un panou: „Polvolat, 3 km".

Vehiculele erau nevoite să circule doar pe strada principală; nu exista cale de ocol. În singurul punct unde nimeni nu s-ar fi gândit să traverseze se construise o pasarelă pentru pietoni. „Rimbühl salută orașul Rust de pe malul lacului Neusiedler!" era scris pe latura exterioară a parapetului. Puteai crede că inscripția era unicul lui scop.

Deasupra dealurilor, la apus, se înălța o uriașă coloană de nori. Poate că prevestea ploaia – dar descărcarea se lăsa plătită în avans cu o zăpușeală chiar mai apăsătoare decât cea din zilele precedente.

La gară nu staționa nici un taxi. Dar Fabio știa – datorită acelor chitanțe pe care contabilul redacției i le fluturase pe sub nas – că trebuia să existe la Rimbühl măcar unul. Șeful de gară îl îndrumă spre un atelier Feld. „Proprietarul o face și pe taximetristul", îi spuse.

— Nu v-am mai dus eu o dată la Polvolat? se interesă șoferul, când demarau în Mercedesul lui duhnind a acru.

— Sunt aici pentru prima dată, răspunse Fabio.

Parcurseră scurtul traseu în tăcere.

Teritoriul firmei era împrejmuit. Poarta era deschisă, dar o barieră nu permitea vehiculelor să înainteze, până când șoferii nu se legitimau la portar.

Fabio se anunțase, din precauție, sub noul nume al maică-sii, Baldi. Fabio Baldi, gazetar liber-profesionist, care lucra la un reportaj despre producția de lapte pentru *Die schönen Seiten*[1], o revistă de familie dintre cele mai inofensive din toată țara. Nu avea intenția să-și mențină falsa identitate, dar dorise să evite eventualele dificultăți pe care le-ar fi putut întâmpina chiar la telefon, dacă i se păstra la firmă o proastă amintire.

Ceea ce nu părea să fie cazul. Portarul fusese informat de sosirea lui și îi spuse că doamna Frei îl așteaptă la intrarea principală a corpului administrativ.

Străbătu spațioasa curte asfaltată. Lângă instalațiile de benzinărie se înșirau transportoarele-cisternă cu lapte ca vacile lângă aparatele de muls. Alte vehicule așteptau să le vină rândul într-un al doilea șir. La rampele de încărcare se așeza marfă în niște camioane care purtau logourile unor importante firme alimentare.

Doamna Susi Frei se prezentă ca asistentă a direcțiunii.

Era ceva mai tânără decât Fabio și se declară „sincer încântată să cunoască pe cineva din partea revistei *Die schönen Seiten*. Părea să nu-l mai fi văzut niciodată până atunci.

Îl duse într-o cameră de primire și-l ajută să-și pună un halat alb de laborator cu insigna firmei. Și ea îmbrăcă unul.

— Și acum mai vine pălărioara cea nostimă, glumi ea și-i dădu o cască de unică folosință din celuloză, cu elastic.

Își luă una la rândul ei, și-o puse pe cap, se strâmbă un pic și oftă:

— Igiena.

Îi oferi o broșură subțire, unde erau descrise etapele succesive ale turului prin întreprindere. Pentru fiecare obiectiv de vizitare

1 Pagini frumoase.

puteai consulta un scurt text. Lăsaseră loc și pentru eventualele notițe personale ale vizitatorului.

Doamna Frei îl ghidă prin începeri agreabil de răcoroase, cu mult crom, ceramică și inox. Peste tot îi însoțea același miros: ca de lapte acru sau de brânză proaspătă.

Fabio își luă notițe.

Într-una dintre încăperile fabricii trei lucrători se ocupau de curățarea unei mașini. Purtau, ca toți cei ce munceau aici, halate și caschete albe. În plus, mari șorțuri de plastic de un galben pal. Stropeau monstrul pe jumătate demontat, folosind curățitoare cu aburi.

— Unul din uscătoarele noastre rulante cu atomizor!

Doamna Frei fusese nevoită să strige, ca să se facă auzită în timpul șuieratului și zumzetului ritmic al jetului de aburi.

— Mașina este în curs de reciclare pentru un nou produs, adăugă ea.

Fabio consultă broșura la rubrica „Uscătoare pe bandă rulantă cu atomizor".

> Uscătorul rulant cu atomizor reprezintă o încrucișare între un uscător rulant și un dispozitiv de atomizare. Cu ajutorul lui pot fi uscate unele produse care altădată nu se pretau decât în mod cu totul limitat la deshidratare. De pildă, el poate fi utilizat pentru îmbogățirea cu grăsimi a unor substanțe cum ar fi unele componente ale laptelui, proteinele vegetale, amidonul etc. Se pot obține prafuri conținând până la 80% materii grase.

Un bărbat în halat alb intră și se adresă unuia dintre lucrători. Părea să-i dea indicații. Evident, era un angajat cu funcție superioară. Ținea sub braț o planșă pe care erau prinse câteva formulare. În buzunarul de la piept se aflau mai multe pixuri.

Se uită la Fabio și se întoarse spre interlocutor. Acum îl priveau amândoi. Apoi omul cu pixurile părăsi încăperea.

Pe culoar conversația putea fi reluată cu voce normală.

— Ce înseamnă „a îmbogăți cu grăsimi"?

— Se ia lapte proaspăt, slab, sau o altă substanță purtătoare, și i se adaugă grăsimi vegetale sau animale la alegere, în cantitatea dorită. Cum se petrec exact lucrurile vă poate explica în continuare domnul Lehmann, inginerul nostru răspunzător de procesele de fabricație. Este domnul care a ieșit înaintea noastră.

— Ce se mai produce la această mașină, în afară de prafuri cu grăsimi?

— Se produc de toate: praf de brânză, praf de ciocolată, hrană pentru sugari, prafuri destinate îngrășării vițeilor și așa mai departe.

Pentru laptele destinat vițeilor se foloseau uneori grăsimi animale, incluzând și unele din seu de vită; Fabio aflase aceste detalii datorită investigațiilor sale.

La capătul culoarului apărură doi bărbați în alb.

— Iar dacă mi-ați explicat, perseveră Fabio cu întrebările, că mașina este în curs de reciclare în vederea altui produs, pot să deduc că a fost folosită două zile, bunăoară pentru a produce lapte pentru viței – și în următoarele câteva zile va produce, să spunem, hrană pentru sugari?

Ea confirmă din cap.

Neurochirurgii țineau seminarii pentru a decide dacă instrumentele folosite în operații trebuiau izolate după utilizare în containere speciale pentru deșeuri, deoarece prionii sunt rezistenți la metodele de sterilizare obișnuite. Iar aici mașinile erau curățate cu aburi.

— Ori, să spunem, praf de ciocolată?

Cei doi bărbați în alb se proțăpiseră acum în fața lor. Nu păreau nicidecum dispuși să-i lase să treacă. În halatele lor albe semănau cu supraveghetorii de nebuni, cum se vedeau în filmele vechi.

— Gata acum, zise cel mai înalt.

Avea o față rotundă, roșie, proaspăt bărbierită.

Doamna Frei era uimită.

— Ce se-ntâmplă, Sami?

— Domnul vine acum cu noi. Nu-i așa, domnule Rossi?

— Domnul Baldi, îl corectă doamna Frei.

— Bine, bine, domnul Baldi, apoi îl apucă pe Fabio de braț.

— Hei! strigă Fabio și încercă să se elibereze din strânsoare.

Dar mâna îl strângea și mai tare. Al doilea tip îl apucă acum de celălalt braț.

Îl duseră, prin fața consternatei doamne Frei, tot drumul înapoi de-a lungul culoarului, pe scări în jos, pe poartă afară, prin curtea asfaltată până la barieră.

Bărbatul pe care doamna Frei îl numise Sami emana o ură aproape palpabilă. Fabio era convins că la cel mai mic gest de rezistență l-ar ucide.

Portarul sesiză situația și ridică bariera, fără să i se ceară. Se opriră pe șosea.

— Poți să-l lași, Toni, îi zise Sami colegului său.

Îi vorbise blând și prietenos, ca un ins care știe să facă deosebirea între oameni de valoare și scursuri. Îi smulse lui Fabio cascheta de pe cap și-l împinse cu brutalitate să-și scoată halatul de laborator. Apoi îl apucă de cămașa albă cu mâinile sale roșii.

— Nu cumva să te mai prind pe-aici! Nici pe o rază de zece kilometri în jur. Clar?

Fabio nu avu de ales: dădu din cap.

— Ăștia ca tine ar trebui făcuți una cu pământul! izbucni Sami.

Timp de o clipă cumplită, Fabio era convins că așa se va și întâmpla. Dar Sami își lăsă mâinile în jos, îl scuipă pe Fabio în obraz și plecă, urmat de Toni, omul de valoare.

Fabio se scotoci după batistă, nu găsi nici una, rupse un smoc de iarbă din povârnișul străzii și-și șterse scuipatul de pe față.

O singură dată în viață, pe când era elev, îl mai scuipase cineva în obraz. Atunci nu-și putuse stăpâni lacrimile.

Nici acum.

— Ați mai avut vreodată un caz ca al meu?

Doctorul Vogel arăta ca și cum și-ar fi pierdut speranța să supraviețuiască valului de caniculă. Nu-și mai schimbase cămașa după pacientul dinainte și nu se mai sculase de pe scaun ca

să-l salute pe Fabio. Nici nu prea părea să aibă chef să facă exerciții de memorizare cu el. Îi pusese multe întrebări despre excursia lui la Amalfi și așa ajunseseră la o șuetă.

— Toate cazurile sunt diferite.

— Vreau să spun: cazul unui pacient care înainte de accidentul său trecuse printr-o schimbare de fond și, intervenind o amnezie, a ajuns iar la punctul dinainte.

— Toți oamenii se schimbă.

— Dar nu atât de radical. Înainte m-am manifestat în scris împotriva unor tipi ca Fredi. Iar apoi umblu cu el prin localurile pretențioase mondene ale parveniților din oraș. Am trăit cu o tânără care militează împotriva exploatării femeilor ca obiecte sexuale, iar apoi devin un client obișnuit al unui club de striptease. Îmi băteam joc de pliantele mincinoase care ajungeau pe biroul meu, iar apoi mă încurc cu una dintre pițipoancele care redactează astfel de pliante. M-am transformat în contrariul meu absolut.

Doctorul Vogel chibzuia cu ochii închiși la cele auzite. Poate că-și îngăduia să și moțăie câteva secunde. Fără să-și deschidă ochii, începu să vorbească.

— În fiecare din noi somnolează contrariul sinelui nostru. Și aproape oricine ajunge o dată în cursul existenței sale într-un punct unde verifică dacă nu e vorba, cine știe, de personalitatea sa adevărată. Că escapada întreprinsă în alter egoul dumneavoastră a fost lovită tocmai de o amnezie – asta da, este un ghinion. Nu, un asemenea caz n-am mai avut.

— Nu reușesc să reconstitui ce s-a petrecut, înțelegeți? Această dorință de a intra în pielea celuilalt ego trebuie totuși să se anunțe cumva.

Doctorul Vogel deschise ochii și extrase un pumn de șervețele dintr-o cutie, cum își scoate un prestidigitator baticuri de mătase din manșetă. Își șterse cu ele fața sa lată și aruncă ghemotocul în direcția coșului de hârtii. Nu-l nimeri.

— În stare latentă această nevoie va fi existat, iar apoi ceva anume a provocat-o, a făcut-o să iasă la iveală. Poate întâlnirea cu fostul coleg de școală. Poate felul în care a reacționat

partenera dumneavoastră de viață la întâlnirea cu pricina. Poate ambii factori.

Fabio reflectă la comentariul doctorului. Apoi întrebă:

— Sentimentele sunt legate numai de memorie?

— Cercetarea face o distincție între memoria explicită și cea implicită, memoria conștientă și cea inconștientă pe termen lung, cu alte cuvinte. Să presupunem că cineva este mușcat de un câine când are trei ani. Nu-și amintește de asta, dar întâmplarea este stocată în memoria lui implicită. După treizeci de ani tot se mai teme de câini. Contradicția dintre memoria care nu-l poate lămuri de ce se teme de câini și memoria care-l determină s-o rupă la fugă când pudelul pitic al vecinului îi iese în cale se numește disociere.

Doctorul Vogel își șterse fața cu mâna.

— Se pornește de la ideea că aceste două tipuri de memorie sunt susținute de structuri cerebrale diferite. Înclin să cred că sentimentele sunt stocate în memoria implicită.

— Iar la mine ambele sunt scoase din uz?

— Mi-e greu să-mi închipui așa ceva. La majoritatea pacienților cu memoria explicită lezată, cea implicită a rămas intactă. Într-un caz mai ușor ca al dumneavoastră, așa stau lucrurile, oricum.

— De ce, atunci, nu mai simt nevoia să trăiesc din plin în spiritul celuilalt ego al meu, odată ce exista înainte de amnezia mea? Aveți o bucată de hârtie pe obraz. Nu, mai sus, acolo.

Vogel apucă hârtia și-o aruncă.

— Mulțumesc.

— Dacă lumea afectivă în care viețuiesc este cea de altădată, vă asigur că este absolut de neimaginat că m-aș fi încurcat cu oricare altă femeie. O iubesc pe Norina.

Doctorul Vogel își lăsă capul pe spate și-și așeză în chip meticulos vârfurile degetelor sale groase unele peste altele.

— Poate că sentimentele pentru Norina datează din perioada de după amnezie.

— Nu înțeleg.

— Vreau să spun: se întâmplă adesea ca dragostea pentru partener să devină mai puternică dacă acesta se implică într-o altă relație.

Doctorul Vogel luă din nou un pumn de șervețele din cutie.

— Așa s-ar explica și sentimentele irațională pe care le nutriți pentru prietenul dumneavoastră Jäger.

— Că pe ăsta mi-ar plăcea să-l omor mai are și alte motivații. Temeinice, vă rog să mă credeți.

Motivelor temeinice de a-l urî pe Lucas li se adăugase, din ziua precedentă, unul în plus. Când Fabio, răvășit și umilit, parcursese pe șoseaua în plină arșiță cei trei kilometri de la Polvolat până la gară, i se întâmplase ceva ciudat; de câte ori retrăia senzațiile pe care i le provocase violența lui Sami, îi venea în minte Lucas.

În tot timpul călătoriei în trenul regional, unde aerul era înăbușitor de fierbinte, iar ferestrele blocate, îl urmăreau scene de violență. Pe toate le asocia cu Lucas.

Și când ajunsese în apartament și scria pe laptop concluziile vizitei la Polvolat, încercând să descrie prin ce trecuse câtă vreme mai păstra proaspătă amintirea evenimentelor, imaginea lui Sami și cea a lui Lucas se amestecau.

Petrecu o noapte agitată. Sărea din somn mereu, ud de transpirație, trezit de zgomotul dansatoarelor care se întorceau acasă cu însoțitorii lor. Ieșea din coșmarurile în care Lucas, în halat și caschetă albe, îl supunea unor acte de violență.

Când se lumină de ziuă și primele mașini tulburau liniștea dimineții, Fabio ajunsese la convingerea că anterioara sa experiență violentă trebuia să aibă de-a face cu Lucas.

Faptul se întâmplase, lucru dovedit, la 21 iunie. Aproape de stația terminus Wiesenhalde. Și de Asociația de grădinari Waldfrieden.

Imediat după vizita la doctorul Vogel se sui în tramvaiul 19. Vagonul era aproape gol. Totuși Fabio se instală pe parcursul întregului traseu lângă geam, încercând să profite de curentul de aer filtrat printr-o îngustă ferestruică rabatabilă.

Urcușul de la cimitir până la Waldfrieden i se păru și mai anevoios decât data trecută. Pajiștea cu pomi fructiferi fusese cosită. Norul de pâclă deasupra orașului părea și mai gălbui.

Ajunse la grilajul de șipci cu inscripția „Asociația de grădinari Waldfrieden; au acces numai membrii și invitații lor" și intră în domeniu. Sub copertina căsuței cu obloane galbene, unde data trecută trei bărbați jucau cărți, ședea acum o pereche – soț și soție. Fabio îl recunoscu pe bărbat – era unul dintre jucătorii de cărți. Îi făcu un semn cu mâna, se postă lângă poarta grădinii și așteptă. Cei doi din cuplu schimbară o scurtă privire. Apoi omul se sculă, străbătu alene drumul pietruit până la poartă și se opri în fața lui Fabio.

— Vă amintiți de mine? întrebă Fabio.

— Sunteți prietenul lui Lucas.

— Aveți timp o clipă?

Omul se uită peste umăr la nevastă-sa, care-i observa cu mare atenție.

— Vom mânca îndată, dar dacă nu durează mult...

Deschise poarta și-l conduse spre casă.

— Este un prieten al lui Lucas, îi spuse soției.

— Fabio Rossi, îmi pare bine.

Îi dădu mâna. Ea nu se prezentă.

— Luați loc un pic, îl îndemnă bărbatul.

— Aș vrea să vă întreb ceva, care o să vi se pară cu siguranță ciudat, începu Fabio. Am avut un accident. Am încasat o lovitură în cap, care a dus la o amnezie. Acum încerc să descopăr ce s-a întâmplat în perioada de timp de care nu-mi amintesc.

— Știu cum e, spuse femeia. În ultima vreme sunt și eu uitucă. Doriți o bere?

Fabio refuză.

— În acest sens voiam să vă întreb dacă vă amintiți, întâmplător, să mă fi văzut aici la 21 iunie.

— Of, of, of, zise femeia, asta-i mai ceva ca o integramă!

— Ce zi a săptămânii era? vru să știe bărbatul.

— Era într-o joi.

Fabio îi văzu înscrisă pe față ușurarea că memoria nu-i este pusă la încercare.

— Joia o ajutăm întotdeauna pe fiica noastră la prăvălie. În zilele de joi nu suntem niciodată aici.

Fabio mulțumi și refuză invitația de a rămâne la masă. Aveau salată cu cârnați. Lângă poarta grădinii, bărbatul îi vându un pont:

— Întrebați-o pe doamna Blatter, ea e aici în fiecare zi.

Îi explică unde se afla grădina doamnei Blatter. Era vecină cu Gourrama.

Doamna Blatter părea să aibă vreo șaptezeci de ani. Era suplă și bronzată și-și purta părul cărunt tuns băiețește.

— Ce mai faceți? întrebă, întinzându-i în locul mâinii pline cu pământ antebrațul.

Tocmai plivea buruieni la umbra unui păr.

Fabio își spuse povestea și își rosti întrebarea.

— În ultima sau în penultima săptămână v-am văzut pe la noi, spuse ea.

— În penultima săptămână, așa e. Am dat o scurtă raită pe-aici. Dar înainte?

— A fost cu ceva timp în urmă. Însă cu toată bunăvoința nu v-aș putea spune dacă era în 21 iunie. De ce nu-l întrebați pe Lucas? Doar era și el de față.

— Nu vă referiți cumva la vara trecută?

— Nu, nu, la vara asta. A, am priceput... Probabil că nu mai sunteți atât de bun prieten cu Lucas.

— De ce credeți asta?

— Îl văd acum cu fata care înainte venea cu dumneavoastră. Sper că nu fac o indiscreție.

— Nu... Am întârziat mai mult pe-aici?

— În orice caz, când am plecat eu, voi doi încă nu plecaserăți.

— Pe la ce oră?

— Într-o joi, ziceți? Joia plec devreme. Mă duc la exercițiile mele de terapie.

— Ce înseamnă devreme?

— Cam pe la trei.

— Și atunci noi mai eram aici?

— Cu siguranță, zâmbi. V-am auzit. Erați în casă și vă certați, în timp ce eu mă pregăteam să plec. Amândoi ați ridicat vocea.

— V-ați prins despre ce era vorba?

— Nu. Dar mai târziu mi-am făcut o idee. Când doi tineri au o dispută, iar după câteva săptămâni unul din ei apare cu prietena celuilalt, nu trebuie să fii Miss Marple[1] ca să tragi concluziile corecte.

Când Fabio era deja la poarta grădinii, ea strigă în urma lui:

— Dacă traversați la Gourrama, udați măcar roșiile un pic. Bătrânul domn Jäger e bolnav și nimeni altcineva nu pare să aibă grijă de nimic!

Grădina părea într-adevăr lăsată în paragină, pradă uscăciunii. Printre tufele de roșii veștede zăcea un furtun de grădină. Fabio deschise un pic robinetul de apă și privi cum pârâiașul se scurge în pământul însetat.

Nu era necesar să mai verifice data. Era sigur că nu putea fi vorba decât despre 21 iunie. Fusese aici cu Lucas. La trei avusese loc disputa. Trecuse cu puțin de ora patru când el, Fabio, fusese găsit de o patrulă de poliție, confuz și cu o rană la cap. Nici în acest caz nu era nevoie să fii Miss Marple ca să tragi concluziile corecte!

Într-un cui ruginit, fixat pe unul dintre stâlpii de lemn pe care fusese ridicată căsuța, era atârnată cheia. Bătrânul unchi al lui Lucas nu-și dăduse nici măcar osteneala să bată cuiul în spatele stâlpului, atât de puține ar fi avut de furat un hoț aici.

În cameră domnea o căldură insuportabilă. Cele două paturi de campanie nu aveau așternuturi, sub pilotele în carouri se vedeau saltelele goale.

---

1 Miss Marple este un personaj din romanele polițiste ale Agathei Christie.

În chiuveta mică se aflau un pahar, o farfurie, o furculiță și un cuțit. Pe masa de lemn stătea un sfeșnic, alături de acesta era o cutie cu chibrituri, printre ele trecea un șir de furnici. Pe bancheta din colț erau stivuite niște reviste vechi.

Aici trebuie să se fi întâmplat.

Însă ce anume?

O dispută. Dar cert nu din cauza Norinei. Pe-atunci el trăia deja cu Marlen.

Avea conflictul legătură cu lovitura cea mare?

Ce-i adusese aici într-o după-amiază de joi? Voiau să lucreze în liniște? Se mai întâmplase. Ce-i drept, doar o singură dată. Norina nu era la filmări în ziua aceea și avea nevoie de apartamentul gol. Iar locuința lui Lucas i se părea lui Fabio prea zgomotoasă.

Se retrăseseră așadar aici ca să lucreze și se luaseră la harță, oricare va fi fost motivul.

În cursul certei Lucas îi dăduse în cap.

Și apoi?

Cum ajunsese el la stația terminus Wiesenhalde? Izbutise s-o ia la fugă? Sau Lucas îl abandonase, lăsându-l să zacă în nesimțire, iar el, Fabio, își revenise cât de cât și umblase derutat prin zonă?

Oricum se vor fi petrecut lucrurile în amănunt, concluzia era mereu aceeași: Lucas îl doborâse la pământ și-i furase povestea.

Fabio încuie căsuța și agață cheia la loc, în cui.

Îndată ce ajunse la punctul de cotitură unde mobilul lui avu din nou semnal, comandă un taxi la stația terminus Wiesenhalde. Se grăbea să ajungă la redacție.

La recepție se afla o angajată nouă. Nu-l lăsă să urce.

— La cine doriți să vă duceți? îl interogă, iar când el zise „la Lucas Jäger", ea replică: Domnul Jäger nu este aici.

— Când revine?

— N-a precizat.

— Unde s-a dus?

— N-am voie să vă dau nici o informație în privința asta.

— Atunci făceți-mi legătura cu Sarah Mathey.

— E într-o ședință, n-am voie s-o deranjez.

Lui Fabio nu-i rămase nici o altă soluție decât s-o roage pe tipa cea nouă să-i facă legătura cu succesorul său, Berlauer.

S-ar fi zis că-l întrerupe dintr-o treabă foarte de importantă. Totuși, Fabio reuși să-i stoarcă informația: Lucas se dusese la Europa.

Hotelul Europa era o șandrama veche lângă gară. Datorită poziției sale și fiindcă avea două restaurante, un bistro, un bar și un hol spațios, era un loc de întâlnire agreat de persoanele în trecere prin oraș.

Fabio se duse întâi la bar. Un pianist – același de ani de zile – își cânta repertoriul – același de ani de zile. Câțiva oameni de afaceri ședeau la mese joase, aplecați asupra unor hârtii și agende. Lucas nu era printre ei.

Fabio trecu prin bistro spre restaurantul francez. Nici acolo nu dădu de Lucas.

În hol sosise un grup de turiști. Se îmbulzeau în fața recepției, doi liftieri blocau trecerea cu cărucioarele pline de bagaje. Aici, pe jumătate acoperit de un cuier pe rotile, încărcat cu haine în folii protectoare, îl văzu. Așezat la o masă, vorbea cu un bărbat blond, care stătea cu spatele spre Fabio.

În timp ce înainta spre masa lor, blondul se întoarse și-i făcu semn unui chelner. Îi zări profilul.

Fabio părăsi holul fără să fi fost văzut de cei doi.

Omul de lângă Lucas era falsul doctor Mark.

19

Când ieși din hotel, Fabio auzi un îndepărtat bubuit de tunet. Intersecția din fața gării se afla în plin soare. Dar deasupra dealurilor de la marginea orașului cerul se înnegrise.

Fabio își înfundase pumnii în buzunarele pantalonilor și se îndrepta spre orașul vechi. Ar fi putut la fel de bine să meargă în direcția opusă. Nu avea nici o țintă precisă. Nu voia decât să se miște, să scape de șoc.

Din nou își dădu seama că suporta mai greu certitudinea decât bănuiala.

Lucas era deci complicele bărbatului care se dăduse drept doctorul Mark, ca să-l abată pe Fabio din drum. Lucas avea întâlniri conspirative cu acei inși care doreau să împiedice opinia publică să ia cunoștință de descoperirea doctorului Barth.

Lucas, care-i ștersese fișierele.

Lucas, care-i furase dovezile strânse de doctorul Barth.

Lucas, care o oprise pe văduva lui Barth să stea de vorbă cu el.

Lucas, care-l doborâse la Gourrama.

Lucas, care ținea blocată toată povestea.

Lucas, care i-o scosese în cale pe Marlen.

Lucas, care i-o luase pe Norina.

Bunul său prieten Lucas.

Cerul deasupra orașului se întuneca repede, ca un pahar cu apă în care a căzut o picătură de tuș. Nu se mai zărea decât un petic de cer albastru. Prin deschizătura dintre nori răzbăteau câteva raze de soare care cufundau tot decorul într-o lumină ireală.

Străduța se golise dintr-odată. Se lăsase liniștea, ca și cum pământul și-ar fi ținut respirația.

Vechile fațade răsfrângeau ecoul pașilor lui Fabio pe pavaj.

O tânără ieși în grabă dintr-un butic și începu să strângă hainele atârnate pe un cuier în fața vitrinei.

Cără în brațe un prim transport în magazin.

O pală de vânt mătură strada și făcu să danseze rochiile subțiri de vară de pe umerașele lor. Picături grele căzură pe praful pavajului înfierbântat. Un fulger se descărcă peste streșinile oblice.

Fabio alergă preț de câțiva pași până la cuier, ca să dea o mână de ajutor la adăpostirea hainelor. Apoi rămase lângă vânzătoarea care-și trăgea sufletul râzând și, din pragul prăvăliei, privi cum se abate potopul peste orașul vechi. Șiroaie maronii se scurgeau prin rigole și inundau gurile de canal.

Vânzătoarea se liniștise acum. Își încrucișase brațele peste piept. Poate fiindcă băgase de seamă că rochia ei udă devenise transparentă.

Ploaia cădea ca o cortină finală.

Fabio își trecu brațul pe după umerii fetei. Ea îl privi mirată.

— Îmi dai voie? Totul e atât de solemn.

Ea dădu din cap. După un timp, își trecu la rândul ei brațul pe după șoldul lui. Așa rămaseră să aștepte ca dezlănțuirea naturii să se transforme într-o ploaie obișnuită de vară.

Când plecă spre stația de tramvai, lăsând în urmă pivnițe inundate și cu sirenele primelor mașini de pompieri sunându-i în urechi, Fabio își dădu seama că nici n-o întrebase pe fată cum se numește.

Cafeneaua Marabu era un local întunecos, situat la colțul unei străzi. Afară, lângă intrare, se afla un rastel de biciclete sprijinind un afiș: reclama unei mărci de țigări care nu mai exista de mulți ani. Pe vitrină era lipit un marabu din folie albastră.

Mobilierul consta din niște măsuțe cu tăblii uzate din material plastic roșu cu picățele negre. Pernele de plastic ale scaunelor și banchetelor erau cârpite pe alocuri cu benzi adezive de o culoare apropiată. Trei ghivece cu filodendroni, pline de

praf, își lăsau vrejurile să atârne obosite prin câte-o nișă, câte-un colț sau un intrând al încăperii.

În cafenea se aflau doar două doamne în vârstă. Se auzea murmurul conversației lor și pufăitul mașinii de cafea în spatele tejghelei, unde o ospătăriță încălzea apă pentru ceai.

Îi aduse lui Fabio un pahar de ceai de mentă. Paharul avea un suport de metal cu mâner, menit parcă să păstreze lichidul cald.

Pescui șnurulețul din pahar și începu să cufunde pliculețul de ceai în apă.

Furtuna adusese mult dorita schimbare meteorologică. Se răcorise și ploua de ieri. Mantalele de ploaie și umbrelele dominau imaginea orașului, în tramvaie mirosea a haine ude, oamenii începeau să uite cât îi chinuise canicula și să le fie din nou dor de soare.

Fabio nu se lăsă contaminat de proasta dispoziție iscată de vreme. El trăia un moment bun, cum nu mai avusese de mult. O găsise cu o zi în urmă pe Norina și ea cedase insistențelor lui și acceptase să-l întâlnească.

Cafeneaua Marabu fusese propunerea ei. Din pricina vremii, echipa fusese nevoită să-și modifice planul de filmare; turnau într-o casă din apropiere.

Când văzu silueta neclară a Norinei prin geamul verde de la intrare, inima începu să-i bată ca la prima întâlnire. Ea-și scutură umbrela în pragul ușii, intră și o depuse în suportul de cupru, apoi se îndreptă spre masa lui Fabio. El se ridică în picioare.

Norina purta o jachetă neagră de nailon, pe care el n-o cunoștea. Fabio nu știa dacă era vorba de o haină de ploaie sau de o piesă de îmbrăcăminte pe care o porți în interior. Altfel, ar fi putut s-o ajute să și-o scoată și salutul ar fi ieșit mai puțin crispat. Așa, își dădură mâna ca doi necunoscuți care se văd pentru prima oară, la o „întâlnire oarbă".

Norina se așeză, își scoase jacheta și o lăsă pe speteaza scaunului. Părea să nu fi dormit prea mult, pentru că avea sub ochi

umbrele negre care lui îi plăcuseră întotdeauna. Datorită lor, trăsăturile ei de fată foarte tânără dobândeau o notă de lascivitate inocentă.

— Fumezi acum? întrebă ea și arătă spre scrumieră.

— Când mi-am recăpătat cunoștința, m-am trezit fumător, zâmbi el.

Ea slăbise. Obrazul îi devenise și mai îngust. Ochii ei verzi arătau obosiți. Își schimbase din nou tunsoarea. Franjurii de pe frunte ajungeau acum chiar deasupra sprâncenelor pensate. Îi stătea bine așa.

Comandă și ea un ceai.

— Ei bine, spuse când îi aduse paharul de ceai, să-ți aud povestea.

Fabio relată, cât mai sobru cu putință, istoria despre descoperirea doctorului Barth și despre rolul jucat de Lucas în toată problema. Nu omise și nu adăugă nimic. Își făcu expunerea în stilul unui rezumat profesionist asupra unor evenimente care întâmplător îl priveau și pe el. Își încheie relatarea cu întâlnirea conspirativă din holul hotelului Europa.

— Am socotit că se cuvine să știi toate astea, zise și se lăsă pe spate.

De-a lungul întregului monolog al lui Fabio, Norina rupsese șervețelul de hârtie de sub paharul ei de ceai în bucățele minuscule, apoi mâna ei fină le regrupase pe tăblia mesei în noi formațiuni. Un obicei care înainte îl călcase când și când pe nervi. Acum îl găsea fermecător.

Îi întinse și șervețelul de sub paharul său. Ea îl luă fără nici un comentariu și începu să-l fărâmițeze conștiincioasă.

— Știi ce mi-a plăcut întotdeauna la Lucas? Că n-a spus niciodată o vorbă rea despre tine. Niciodată. Dimpotrivă. Ți-a luat constant apărarea, ori de câte ori altcineva te judeca cu totul diferit. Ca mine, de pildă. Ceea ce se întâmpla des. Au fost zile întregi când nici nu mai aveam alt subiect, cum nu e greu să-ți imaginezi. Iar Lucas s-a luptat mereu ca să ți se acorde înțelegere, ți-a căutat explicații și scuze. Nu ai idee ce prieten perfect îți este Lucas. E de nesuportat.

Fabio nu se putu abține:

— S-ar spune că totuși ai suportat destul de bine.

Norina rămase serioasă.

— Abia de când s-a culcat cu mine. Atunci n-a mai fost un prieten perfect.

Fabio izbucni în râs.

— Doar n-o să-mi spui că l-ai sedus pentru ca eu să-mi pierd prietenul perfect.

Norina arăta de parcă s-ar fi gândit și ea la o astfel de ipoteză:

— Ba da, poate inconștient.

Reuni bucățelele de hârtie într-un semicerc.

— Chiar dacă tot ce mi-ai spus ar fi adevărat...

— *Este* adevărat, interveni Fabio.

— ...chiar și în cazul ăsta: el, în locul tău, nu mi-ar pomeni nimic despre întreaga poveste.

— Acceptând totodată ca tu să-ți împarți viața cu cineva care, pe la spatele tău, se abate de la toate principiile tale.

— Nu-ți face griji în privința mea.

— Ba îmi fac.

— Aș fi preferat să ți le fi făcut mai din timp.

Norina corectă semicercul cu una dintre unghiile ei lăcuite în roșu.

Ospătărița aruncă o monedă în tonomat și apăsă câteva butoane.

Fabio arătă spre capul său.

— *Aici* nimic din toate astea nu s-a întâmplat și aș da orice ca să nu se fi întâmplat nici în realitate.

Norina anulă semicercul și improviză o linie dreaptă.

Fabio își cufundă mâna în buzunar și scoase la iveală colierul de corali. Îl puse pe masă, în paralel cu linia dreaptă din bucățele de hârtie. Norina își ridică ochii spre el.

— Corali. Din Amalfi.

Ea îi admiră, fără să-i atingă.

— Frumos.

— Nu se mai găsește roșul ăsta.

— Ca un lac chinezesc.

— Puneți-le.

Norina refuză dând din cap.

Fabio zâmbi.

— Fără nici o obligație.

Ea luă colierul de pe masă, apucă apoi mâna lui Fabio, îi așeză coralii în ea și-i închise palma, cât putu de mult. Îl privi în ochi și-și mai scuturâ o dată capul: era tot nu.

— Din pricina lui Lucas?

— Nu mai sunt cu Lucas.

— A. De când?

— De ieri. De ieri-noapte. De azi-dimineață. Nu contează, ne-am despărțit.

Fabio reuși să nu afișeze un zâmbet larg și nici să-i sară de gât ori să reacționeze nepotrivit în vreun alt mod. Se concentră asupra coralilor grei și reci din palma lui și nu spuse nimic.

— De aceea am fost de acord să ne întâlnim. Am vrut s-o afli de la mine. Și am mai vrut să știi că nu are legătură cu tine.

— Ce vrei să spui?

— Motivul că nu mai sunt împreună cu tine nu este Lucas. Motivul ești tu.

A doua zi, Lucas era mort.

Plouase toată noaptea și toată dimineața și încă nu s-ar fi zis că ploaia se pregătește să stea. Fabio își petrecuse dimineața la antrenamente – întâi ale mușchilor, apoi ale memoriei. La prânz își dăduse întâlnire – la Bertini, cum altfel? – cu Fredi. Simțea nevoia să discute despre despărțirea Norinei de Lucas. Iar Fredi, cu felul său pragmatic de a privi lucrurile, i se părea partenerul de dialog cel mai potrivit. Ajunseseră la *zabaglione*, când Fabio, care-și comandase și el o porție – antrenorul Jay îl cântărise și îl găsise sub greutatea normală –, abordă cu Fredi un aspect al afacerilor acestuia:

— Dansatoarele de la Peaches sunt obligate să locuiască în Casa Florida. Pentru două mii cinci sute pe lună.

— Se poate. Administrația noastră stabilește detaliile.

— Două mii cinci sute. Incluzând lenjeria de pat și curățenia în cameră.

— Nu-ți face griji, rânji Fredi, tu stai gratis.

— Dar asta-i speculă.

— Nici gând, fetele își scot banii în două-trei seri bune.

— La Peaches?

— La Peaches și după. Fetele astea n-o fac sub cinci sute. Bașca salariul, bașca procentele lor la șampania consumată de client. Doar nu propui să trecem la tariful unui hostel?

Fabio își auzi mobilul sunând. Era Sarah Mathey.

— Fabio, spuse ea cu o voce ciudată, Lucas e mort.

— Ce?

— Lucas a murit.

— Cum?

— Ne-au sunat în urmă cu o oră. L-au pescuit din apa care alimentează centrala electrică.

— Norina știe?

— E la poliție chiar acum. Și eu mă duc într-acolo, imediat. Putem să te contactăm, dacă ar fi nevoie de tine?

— Firește. Să nu vin și eu?

— Nu. Doar dacă va fi nevoie de tine. M-auzi? Nu veni decât dacă te sun.

Închise telefonul.

Fabio își puse mobilul pe masă.

— N-o mai mănânci?

Fredi arătă spre porția de *zabaglione* din fața lui Fabio, iar când acesta dădu din cap că nu, trase cupa spre sine și-și cufundă linguriță în cremă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, între două linguriițe pline vârf.

— A murit Lucas.

— Acel Lucas care ți-a furat iubita?

Fabio confirmă, cu o altă mișcare a capului.

— Păi vezi, zise Fredi și continuă să mănânce.

În apartamentul său, Fabio așteptă, timp de două ore, să-i telefoneze Sarah. Apoi o sună el pe mobil. Intră robotul. Îi lăsă un mesaj: „Sună-mă când poți".

Încercă să contacteze pe cineva din redacție. Toți erau ocupați. Iar Sarah, spuse centralista, era foarte probabil să nu mai revină astăzi.

Continuă să aștepte. Deasupra ferestrei se lățea pe tapet o pată de apă. Probabil vreo infiltrație legată de jaluzelele înțepenite. Aerul din cameră se îmbunătățise de când se pornise ploaia. Fabio deschise fereastra și trase perdeaua cu palmieri. Afară mașinile fosneau pe strada udă de ploaie.

Mobilul începu să cânte *Boleroul* lui Ravel. Fabio respinse apelul. Căută cartea tehnică a telefonului și reuși, după mai multe încercări, să șteargă *Boleroul*, soneria lui Marlen.

Curând se auzi țârâitul obișnuit. „Număr necunoscut" apăru pe ecran. Răspunse.

— Ai auzit de Lucas?

Era vocea lui Marlen.

— Da.

— Știi ceva mai precis?

Fabio ridică vocea:

— De ce eu? De ce tocmai eu? Tu ai avut mai mult contact cu el. *Tu* ar trebui să știi.

— Scuze. N-am vrut să te calc pe nervi.

Tonul era sarcastic.

— Dacă aflu ceva, te anunț, spuse el împăciuitor. Iartă-mă.

Încercă să și-l imagineze pe Lucas. Prins în grilajul centralei electrice, înconjurat de o grămadă de aluviuni aduse de valurile râului brun. Desfigurat pe unul din paturile institutului medico-legal. Cu mâinile împreunate în sicriu.

De ce o făcuse? Din dragoste rănită? Din mustrări de conștiință? Din ambele motive? Din disperare? Sau ca să se răzbune?

În sinea lui, Fabio înclina spre ultima explicație. Lucas voise să-i lovească. Dacă n-o putea păstra el pe Norina, își pusese în gând măcar să le așeze lor un imens pietroi în cale: Lucas Jäger cel înecat, pe care-l aveau amândoi pe conștiință.

Pentru că Norina putea povesti oricui că nu se despărțise de Lucas din cauza lui Fabio. Dar nu și lui Lucas. Și nici lui Fabio.

Formă din nou numărul lui Sarah. De astă dată răspunsul ei veni imediat.

— Tocmai voiam să te sun. Norina e acum la părinții ei. Nu vrea să te vadă.

— Cum îi e?

— Rău. Își face reproșuri. S-a despărțit de el alaltăieri.

— Există o scrisoare de adio?

— Până acum nu s-a găsit nici una. Nu se știe încă mare lucru. Doar că s-a aruncat în râu noaptea trecută, între orele unsprezece și patru, pe sub podul Seetal.

— Cum de se poate delimita atât de precis locul?

— Dacă s-ar fi aruncat ceva mai de sus, ar fi rămas agățat de pod. E acolo ceva în genul unui baraj.

— Părinții lui au fost anunțați?

— Tocmai veneau de la institutul medico-legal când plecam noi de la poliție. Erau împietriți.

— Aș putea să fac ceva?

— Cel mai bine e să stai deoparte.

Fabio se întinse pe pat și-și fixă ochii pe pata care se lățea treptat. Ploaia bătea cu perseverență în tinicheaua pervazului. Mașinile înaintau cu sunet monoton prin băltoace. Simțea cum i se strecoară o apăsare în tot trupul.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Da! strigă Fabio, fără să se scoale.

Intră Samantha. Își vârî mâinile în mânecile halatului ei galben-canar.

— *Je m'ennuie*, spuse constatativ.

Fabio rămase culcat. Pesemne că oferea o imagine tristă, pentru că ea-l întrebă:

— A murit cineva?

Întrebarea nu fusese pusă cu seriozitate. Când el dădu aprobativ din cap, ea se sperie.

— Din familie?

Fabio neagă, cu o altă mișcare a capului.

Samantha se așeză pe marginea patului.

— Un prieten?

Fabio ezită o clipă.

— Mi-a fost prieten. Înainte de a deveni prietenul prietenei mele.

— A fost bolnav?

— S-a omorât.

— De ce?

— Ea a vrut să se despartă.

— Atunci a fost o ticăloșie din partea lui.

Se ridică și ieși pe ușă.

Se întoarse și trebălui în bucătărioară. După un timp îi aduse un pahar cu un lichid maroniu, aburind.

— Bea-l încet.

— Ce este?

— Punci.

— Cu romul tău?

Dădu din cap:

— Îl bem fierbinte, când suntem triste.

— Și rece?

— Când vrem să fim vesele.

Fabio se ridică în capul oaselor și sorbi prudent din licoare. Gustul era de alcool fierbinte cu un pic de zahăr și lămâie.

Samantha își reluă locul de la marginea patului.

— La Guadalupe i-am dat odată papucii unui tip. Vine ăla seara în fața casei mele și vrea să intre. „Dă-mi drumul, ori mă omor!" striga. Nu puteam să-i dau drumul, nu eram singură. A strigat jumătate de noapte. „Dă-mi drumul, ori mă omor!" Până când m-am săturat și i-am strigat la rândul meu: „Lasă-mă să dorm și omoară-te!" Bea-ți grogul.

Fabio mai luă o înghițitură.

— Și apoi? întrebă ca un băiețaș căruia i se spune o poveste înainte de a adormi.

Samantha ridică din umeri.

— Apoi m-a lăsat să dorm și s-a omorât.

Lui Fabio îi veni să râdă.

— Vezi, nu trebuie să-i jelim pe cei ce se omoară când sunt părăsiți. Nici tu nu te-ai omorât când fata ta te-a părăsit.

— Eu am părăsit-o.

— Păi spuneai că a fost prietenul tău până când a devenit prietenul ei.

— Corect.

— Tu ai părăsit-o și apoi te-ai șucărit pe noul ei prieten?

— Pare ciudat, așa-i?

Ea-i lovi fruntea cu două degete:

— De ce ai părăsit-o, de fapt?

— Am uitat.

Samantha izbucni în râs.

— Bea. Ăsta trebuie băut fierbinte, altfel te face prea vesel.

Fabio bău.

— E adevărat că vă scoateți banii pe chirie în două-trei seri bune?

— Așa zice Fredi?

Fabio dădu din cap.

— E adevărat?

— La celelalte fete, da, așa e.

— Dar la tine?

— Într-o singură seară.

O clipă rămase cu totul serioasă. Apoi începu să râdă.

— Ce mutră faci! Ar trebui să-ți vezi mutra!

Fabio își goli paharul. Apăsarea din trup deveni mai plăcută. Samantha duse paharul în bucătărioară și-l clăti. El se sculă și luă ceva de pe masă.

— Închide ochii, îi ordonă când se întoarse.

Ea îi închise.

Îi puse șirul de corali în jurul gâtului și deschise ușa dulapului pe care era fixată oglinda.

— Acum.

Ea deschise ochii și-și trecu lent vârfurile degetelor pe corali. Aveau aceeași lucire mată ca pielea ei aproape neagră.

— Pentru mine?

Fabio dădu din cap.

— Corali?

— Din Marea Mediterană.

— Și la noi există corali. Dar nu în nuanța asta de roșu.

— Au fost ai unei nimfe.

— Ce este o nimfă?

— O fată fermecătoare cu aripi. A fost iubita lui Hercule. Când a murit, a îngropat-o în cel mai frumos loc din lume și l-a denumit după ea. Amalfi. Ai auzit vreodată de Amalfi?

Samantha neagă din cap.

— În schimb, despre Hercule am auzit.

Îi luă capul între mâini și-l sărută lung.

— Prea mulți mușchi.

— Eu?

— Hercule.

— Te simți și dumneata ca și cum te-ai fi născut a doua oară? întrebă doctorul Vogel, înaintând spre Fabio.

Purta un soi de costum de safari: multe buzunare, un cordon montat în țesătură și epoleți. Fabio se întreba unde se găseau asemenea măsuri enorme.

Îi povesti ce se întâmplase ieri. Doctorul Vogel îl asculta cu un aer profesionist. La sfârșit conchise:

— Așadar, omul pe care dumneata ai fi dorit să-l lichidezi te-a scutit de această treabă.

— Putem să privim cazul și în felul ăsta.

— Dumneata cum l-ai privi?

Fabio reflectă.

— Ca pe un stil prost.

— Dumneata dai note stilistice unei sinucideri?

Vocea lui Vogel părea iritată.

— Este o palmă ultimativă. Un ultim mijloc nepermis în lupta pentru dragostea altui om. O nemaipomenită lipsă de considerație față de partener.

— Sinuciderea reprezintă încetarea oricărei considerații. De altfel și a sinucigașului față de sine însuși.

— Nu sunt atât de convins. Eu cred că inșii ăștia sunt atât de porniți să le tragă celorlalți o scatoalcă, încât uită cu totul că se prăpădesc și ei înșiși.

— Îmi amintești de *mecanicii dumitale de locomotivă*.

— Îi înțeleg mai bine acum.

— Trecem la exerciții?

Fabio dădu aprobativ din cap.

O găsi pe Sarah la birou. Nu se aflase nimic nou în afară de cauza și momentul morții. Înecat. Aproximativ la ora două noaptea. Patru ore după ultimul lui apel telefonic la Norina.

— Ce voia?

— Să vorbească, să vorbească și iar să vorbească. Asta vor toți amanții respinși.

— Cu Norina ai luat legătura?

— Da. Scurt. La telefon.

— Cum îi merge?

— Se întâlnește azi cu părinții lui. Chestia asta o înspăimântă.

— Și eu? Tot mă mai țin deoparte?

— Tot.

— Sarah, dacă găsești printre hârtiile lui o documentație a unui doctor Barth, mă înștiințezi?

— De ce?

— Îmi aparține.

Ceva mai târziu, înainte de masă, Fabio primi un telefon de la sergentul-major Tanner. Îl întrebă dacă are timp să treacă pe la biroul lui. Stabiliră o întâlnire pentru după-amiază.

Fabio își amintise ce supradimensionat era Tanner. Dar îi uitase ticul, jovialul clipit involuntar din ochi.

— Arătați considerabil mai bine decât la întâlnirea noastră precedentă, remarcă sergentul-major.

Părea efectiv ușurat.

— Cum vă spuneam și la telefon, a apărut în problema dumneavoastră un nou unghi de vedere.

Deschise un dosar și căută un pasaj anume.

— Îl cunoșteați pe Lucas Jäger.

— Vă ocupați de cazul lui?

— Doar indirect. Dacă găsim asupra unui cadavru acte de identitate, le comunicăm centralei noastre și colegii le bagă în computer. Acolo a apărut, legat de numele Lucas Jäger, anunțul unei alarme false. Toate apelurile către centrală sunt în mod obișnuit înregistrate și apoi stocate pentru un timp.

— N-ar trebui să-i povestiți asta unui jurnalist.

Tanner se uită oarecum speriat la Fabio.

— Probabil că aveți dreptate. Vă rog să uitați acest aspect. Interesant e altceva. Și anume un fapt remarcat de un coleg atent. Este vorba despre ziua de joi, 21 iunie; data vă spune fără îndoială ceva. La ora 15.08 a fost chemată o ambulanță la Waldfrieden, Asociația de grădinari care se află mai sus de stația de tramvai Wiesenhalde. Solicitantul era Lucas Jäger. Dar tot el a întâmpinat ambulanța și a declarat că e vorba despre o eroare. I s-au luat datele personale și i s-a trimis decontul. Pe care l-a plătit imediat.

Fabio pălise pesemne, pentru că Tanner îl întrebă:

— Doriți o cafea? Avem espresso simplu, espresso crème, capuccino, café crème, cafea simplă, cafea cu lapte. Sau un pahar de apă? Vreți un pahar de apă?

Fabio îi făcu plăcerea și ceru un espresso simplu. Tanner găsi niște fise în sertar și se întoarse cu două pahare de plastic.

— Am aflat între timp că un neam de-al domnului Jäger are o proprietate în Waldfrieden. Se numește Gourrama. O știți?

— Am fost pe acolo.

— Știu că aveți un gol de memorie, dar teoretic ar fi posibil ca dumneavoastră să fi fost acolo și în 21 iunie?

Deja în timp ce Tanner se dusese după cafea, Fabio se hotărâse să-i spună adevărul. Cel puțin în parte.

— Da, am fost atunci acolo. O știu.

— De la Lucas Jäger?

— Nu, de la o vecină.

— Ar fi trebuit să mă informați.

— Voiam să vorbesc mai întâi cu Lucas Jäger.

— Și?

— N-am mai ajuns s-o fac.

Sergentul-major dădu din capul lui supradimensionat.

— În ce relație ați fost cu Lucas Jäger?

— Eram colegi de serviciu. Și prieteni.

— Mai erați prieteni și la 21 iunie?

— Așa presupun, odată ce am fost cu el acolo sus.

— Dar mai târziu au apărut divergențe de opinii?

— Abia când am ieșit din spital și mi-am dat seama că era împreună cu prietena mea.

— Fosta dumneavoastră prietenă.

— Așa e.

— S-ar putea totuși ca această nouă legătură să fi fost motivul unei posibile divergențe deja la... – se uită înspre dosar – ...Gourrama?

Fabio își ridică mâinile cu un aer neajutorat:

— Mi-ar fi greu să exclud această eventualitate.

Tanner aruncă paharul de plastic în coșul de hârtii.

— Să vă spun acum ce-mi trece prin minte: vă duceți cu prietenul dumneavoastră la Gourrama, poate pentru un dialog lămuritor, poate ca să lucrați ceva, poate fără vreun scop anume. Se declanșează o ceartă, poate din pricina prietenei dumneavoastră, poate din alt motiv. Vă înfruntați, vă luați la bătaie. Dumneavoastră cădeți în mod nefericit, sau el vă dă cu ceva în cap. Ați leșinat, iar el a chemat salvarea. Fiecare din voi avea la el un telefon mobil, presupun.

— Acolo telefoanele mobile nu au semnal. Trebuie să te depărtezi o bucată de drum, în direcția cimitirului.

— Vedeți, acesta este un indiciu prețios. Așa lucrurile capătă un sens: el se duce până la locul unde are semnal, între timp dumneavoastră vă treziți din leșin și o ștergeți. Când se întoarce Jäger, dumneavoastră ați dispărut. El îi spune ambulanței să

plece, iar dumneavoastră mai rătăciți un timp în jurul stației terminus Wiesenhalde – restul poveștii îl cunoașteți.

Amândoi tăcură o vreme, apoi Fabio spuse:

— Se poate să fi fost așa.

— Nu vi se pare? Însă de ce nu a povestit Jäger nimic? Aveți vreo explicație?

— Poate a ratat momentul. Iar apoi a ieșit la iveală că eu nu-mi amintesc cum s-au petrecut faptele. Atunci le-a păstrat pentru sine.

Tanner își clătină capul, într-un gest dezaprobator.

— Nu e prea frumos din partea lui.

— Nu prea, confirmă Fabio.

— Dacă suferi din amor, având și o asemenea poveste pe conștiință, nici vorbă că poți să te simți ispitit, într-o noapte cum a fost cea de ieri, să te arunci de pe un pod.

Fabio îi dădu dreptate.

20

Stăteau stingheriți, în grupuri mărunte, sub umbrelele lor, în fața capelei cu numărul doi. Sub copertină se strânseseră rudele cele mai apropiate. Tatăl lui Lucas, un bărbat înalt, uscățiv, cu părul cănit în nuanțe albăstrui, stătea cu un aer uluit în mijlocul lor, ca și cum ar fi nimerit din greșeală în acea adunare. Mama lui Lucas, o femeie plinuță, vitală, îl ținea de mână și-i arunca, la scurte intervale, priviri îngrijorate. În rând cu ei și în spatele lor se aflau femei și bărbați de aceeași generație, probabil frați de-ai lor, adică mătuși și unchi de-ai mortului. Fabio îl recunoscu și pe fratele mai mare al lui Lucas, o recunoscu și pe sora lui mai mică. Și un bătrân în cârje i se păru cunoscut. Cu siguranță fratele bunicilor, proprietarul domeniului Gourrama.

În spațiul intermediar dintre rude și restul asistenței – un fel de Țară a Nimănui – o văzu pe Norina alături de mama ei. Timp de o clipă, i se păru lui Fabio că Norina se uită la el și-i face un semn de salut din cap.

Redacția era prezentă în plen. Rufer, însoțit de nevastă-sa, purta un costum închis și-și lăsase din nou mustață. Sarah Mathey avea o pălărie cu boruri largi – Fabio fiind cât pe ce să n-o recunoască. Reto Berlauer își pusese sub canadiană o cravată și-și atârnase pe umăr o geantă, de parcă tocmai pleca la un reportaj.

Trustul era reprezentat de Koller, șeful personalului. Veniseră și câțiva jurnaliști de la alte reviste ale trustului. Chiar câțiva de la concurență.

Într-un grup ceva mai numeros de gazetari o zări pe Marlen. Era îmbrăcată în negru, dar pe ea rochia nu părea una de doliu. Îi aruncă o privire scurtă și dădu lent din cap, un gest pe care Fabio nu știa cum să-l interpreteze. Cel mai probabil era unul de reproș.

Apoi ea se implică din nou în conversația gravă, dusă cu voce joasă, cu cei din grup. „Contactul cu jurnaliștii ține de profesia mea", îi explicase ea odată.

Cu pași ezitanți, cei din asistență se apropiau de intrare, își scuturau umbrelele și se așezau la coadă pentru a exprima condoleanțe rudelor.

Când Fabio voi să dea mâna cu mama lui Lucas, ea îl luă în brațe și-l ținu strâns. Și el o îmbrățișă, numărând secundele până când ea-i dădu drumul.

— Acesta e Fabio, explică ea, în timp ce el dădea mâna cu soțul ei.

Tatăl lui Lucas nu și-l amintea.

— Cel mai bun prieten al lui Lucas, completă mama.

Capela numărul doi nu conținea simboluri religioase. Câte un aranjament floral de fiecare parte a estradei pentru vorbitori și o lumânare neutră, neaprinsă – atât fusese permis pentru a sublinia solemnitatea momentului. Fabio se întrebă dacă administrația cimitirului elaborase coduri numerotate pentru diferitele dotări religioase ale încăperilor și dacă se întâmplaseră vreodată și erori.

În capelă era răcoare. Lumina slabă a zilei ploioase abia trecea prin vitraliile pictate în stil constructivist. Singura sursă care radia puțină căldură era mica lampă de lectură, fixată pe estrada vorbitorilor.

Ceremonia începu cu un solo pentru violoncel. Fabio își aminti că Lucas se declarase cândva ateu. Dar o preferință pentru compozițiile de violoncel moderniste nu și-o afirmase niciodată.

După introducerea muzicală, fratele lui Lucas se sui nervos pe estradă și citi un necrolog. Apoi se auzi din nou violoncelul.

Sora lui Lucas recită un text în care Fabio recunoscu abia spre final o poezie de Gottfried Benn. După care rugă asistența să păstreze un moment de reculegere în memoria lui Lucas. Fabio spuse în gând Tatăl nostru și Ave Maria și-i mulțumi Domnului că era catolic.

Încheierea momentului de reculegere fu marcată de un alt recital de violoncel. Chiar în timpul lui, cineva izbucni într-un hohot de plâns zgomotos.

Fabio stătea la trei rânduri distanță în spatele tatălui lui Lucas. Avusese constant în fața ochilor silueta care-i depășea în înălțime pe toți ceilalți, chiar stând jos. La început, omul se mai uita când și când în jur, cu același aer uluit. Apoi se liniștise cu totul.

Acum îl zguduiau hohote de plâns nestăpânite.

Fabio mai apucă să vadă cum de o parte și de alta niște brațe de femeie îi cuprinseră umerii tremurânzi. Apoi îi dădură și lui lacrimile.

Întâi încercă să se lupte cu ele. Dar curând un prim hohot îi țâșni din piept. Și plânse fără oprire ca un copil disperat. Nu știa dacă din jale pentru Lucas, din pricina ceremoniei atât de stângace sau pentru că el însuși se știa muritor.

Nici nu observă cum cei din asistență se ridică de pe scaune și părăsesc capela, aruncându-i priviri curioase. Băgă de seamă numai că cineva din preajmă îi pune un braț în jurul umerilor și-i întinde niște batiste de hârtie.

Când își reveni cât de cât, văzu că Sarah era cea care avea grijă de el.

Își suflă nasul.

— Ce naiba...

Sarah dădu din cap.

— Unde sunt toți?

— La mormânt.

— Și tu?

— Bucuroasă că am un pretext să nu fiu acolo.

— Nu știu ce m-a apucat.

— Dacă nu mai e voie să plângi nici la înmormântări...

— În cazul că s-ar pune vreodată problema, Sarah, și ai fi de față: eu îmi doresc un preot și un paracliser și tămâie și o slujbă în latină.

— Hai să ieșim de-aici.

În suportul cu umbrele din fața capelei nu mai era decât una singură. Sarah o deschise. „Vreme de rahat" scria pe ea.

— Nu-i prea potrivit, știu. Dar n-am găsit alta. S-a făcut o rezervare la localul Sonnenfels. Vrei să vii cu mașina mea?

— O masă pentru pomană? Nu cred că sunt în stare s-o suport. Face impresie proastă dacă nu vin?

Sarah zâmbi.

— După cât ai bocit, n-o să ți-o ia nimeni în nume de rău.

Sub umbrela cu inscripția nepotrivită se îndreptară spre mașina lui Sarah.

— Știu că pare cam lipsit de pietate, dar întreb totuși: v-ați uitat prin hârtiile lui?

— Doar superficial.

— Nimic despre un doctor Barth printre ele?

— Lovitura cea mare?

— Exact.

— Cum ar trebui să arate ceea ce cauți?

— Științific. Însemnări, statistici, rapoarte.

— Dacă găsim ceva, îți comunic. Dar nu pot să ți le dau, înțelegi?

— Da.

Când Sarah se așezase la volan, o întrebă:

— Tot mai trebuie să stau deoparte?

— Da. Lasă-i un răgaz.

Se întâmplă să nu fie nevoie să-i lase prea mult răgaz Norinei.

Stătea la computer și-și verifica e-mailurile. Un singur mesaj era nou: i-l trimisese Bianca Monti. O contactase în weekend și o convinsese să cerceteze adresa de e-mail a doctorului Barth, căutând adresele unor colegi de specialitate. Ea îi răspunsese:

Dragă Fabio,

Am verificat și n-am găsit nimic. S-ar părea că și-a șters toate fișierele. Am citit ieri în *Sonntag-Morgen* un necrolog dedicat unui coleg de-al tău. L-ai cunoscut bine?

Poți să mă cauți odată și fără motive profesionale.

Bianca

Se pregătea să-i scrie câteva cuvinte de răspuns, când cineva sună la interfon. Întâi nu înțelese, din cauza vibrației interfonului, numele pe care-l rostea vocea feminină.

— Cine?

— Norina!

Apăsă tasta care deschidea ușa, se repezi să aerisească, netezi patul. Soneria se auzi din nou. Deschise ușa. Nimeni. Apăsă pe tasta de răspuns:

— Da?

— Ce etaj?

— A, da. Etajul doi, apartamentul opt.

Goli scrumiera și-și strânse hainele de pe scaun.

Se auzi ușa liftului. Se privi în oglinda de la baie, își trecu mâinile prin păr și deschise.

Pe culoar nu ardea becul. Fabio nu-i distinse decât silueta subțire în fața liftului luminat, înainte ca acesta să coboare. Apăsă pe comutator, dar nu se întâmplă nimic.

— Am încercat și eu. Pare defect, spuse vocea ei.

Veni spre el, păși în conul de lumină care răzbătea din apartamentul lui pe culoar și-i întinse mâna. Mai purta taiorul gri de la înmormântare.

— Ce bine că te-am găsit acasă.

Când trecu pe lângă el în locuință, Fabio simți un abur de țigări și de cartofi prăjiți. Îi luă umbrela udă, se întrebă unde s-o plaseze și se decise pentru chiuvetă.

Ochii îi străluceau și respirația îi mirosea a vin.

— Trebuie să-ți vorbesc despre Lucas.

— Vrei să bei ceva?

— Ce ai?

— Apă, cola, suc, bere fără alcool, vin roșu.

— Vin roșu, zise ea.

Barolo era vinul ei preferat. Îl cumpărase exact pentru o astfel de ocazie improbabilă. Aduse sticla și un pahar.

— Dar tu?

Fabio arătă spre capul său și se ținu tare:

— N-ar trebui.

Ea bău neatentă o înghițitură.

— Mi-ai vorbit despre povestea aceea, pe care Lucas ți-ar fi furat-o. L-am întrebat despre ea.

— Și?

— N-a vrut să discute subiectul. Nu mi-a spus decât: Fabio se înșală.

— În ce privință? Că povestea a existat? Că el mi-a furat documentele? Că le ținea ascunse?

— Așa l-am întrebat și eu. N-a vrut să-mi răspundă. Afirma că nu poate s-o facă.

— Faptele îmi susțin versiunea. Acum în și mai mare măsură. Poliția pornește între timp de la… Să lăsăm asta.

— Nu. Spune.

— În ziua când m-au adus la spital, am fost văzut împreună cu Lucas la Gourrama. Cu o oră înainte de a fi eu găsit, într-o stare confuză, în stația terminus Wiesenhalde, Lucas a chemat o ambulanță și apoi a lăsat-o să plece.

Norina se uită la Fabio fără să înțeleagă.

— Trebuie pornit de la ipoteza că Lucas e cauza rănirii mele, explică el.

— Crezi că el te-a lovit?

— Nu *eu* cred asta, poliția are această presupunere.

— O iei razna. Lucas era mort de spaimă din pricina stării tale.

— Poate nu m-a lovit intenționat. Poate că m-a împins doar, iar eu am căzut într-un mod nefericit.

— Dar atunci ar fi spus ceva. Nu te-ar fi vizitat la spital fără să-ți spună ceva.

— Poate că a vrut să-mi vorbească. Dar când a văzut că nu-mi amintesc de nimic, a ținut totul în el.

Norina neagă din cap.

— Lucas n-ar fi procedat așa niciodată.

— Uneori te trezești băgat până-n gât într-o treabă. Nu uita, ispita era mare. Povestea era senzațională, teribilă. Prioni în ciocolată!

Norina își goli paharul. Fabio i-l umplu din nou.

— Chiar de-ar fi așa, reflecta ea, firesc era să publice povestea asta cât mai repede cu putință. De ce ar fi acceptat să i se cumpere tăcerea?

— Depinde de plată. Îmi imaginez că firma Lemieux are la dispoziție, pentru astfel de cazuri, sume deloc neglijabile.

Ea își repetă cu fermitate gestul de negație:

— Lucas era mult prea cinstit pentru așa ceva.

— Contactul necinstit cu un câștig dobândit pe cale necinstită aduce cu sine o anume consecvență.

Norina își duse paharul la buze, dar nu bău.

— Crezi că l-a omorât cineva?

Gândul nu-i era cu totul străin lui Fabio. Totuși își clătină capul a negare.

— Din ce motiv?

— Tocmai pentru că *nu* s-a lăsat cumpărat.

— Presupun că medicina legală e aptă să constate dacă cineva s-a aruncat singur în apă sau a fost împins, zise Fabio.

— Poate că ar avea cum s-o constate. Dar nici nu se gândește să cerceteze. Doar are motivul sinuciderii.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Eu sunt motivul.

Începu să plângă.

— Ai șervețele?

Fabio alergă la dulap și nu găsi, căută în baie și nu găsi. Aduse o rolă de hârtie igienică. Se sculă de pe scaun, se lăsă pe vine și porni să rupă bucățele de hârtie. Mereu câte trei deodată.

— Trebuie să spui toată istoria poliției, izbuti ea să zică.

— Aș avea nevoie de dovezi.

— Dacă le avea el, se găsesc printre lucrurile lui.

— Și unde-i sunt lucrurile?

— La mine. Trebuia... se pregătea să se mute la mine când mi-am dat seama că nu are cum să iasă bine.

Mărturisirea îi curmă definitiv puterea de a continua să vorbească. Fabio îi înnoia mereu provizia de hârtiuțe. Când avea o mână liberă, o mângâia consolator pe păr.

Rămase chircit în fața ei, până o văzu oprindu-se din plâns. Strânse grămada de hârtii, le aruncă la coș și se duse la baie. Când se întoarse în cameră, Norina era întinsă pe pat.

— Doar pentru o clipă, spuse ea.

Fabio stătea pe scaunul de la birou și veghea somnul Norinei. Închisese fereastra și se temea că orice zgomot al străzii ar putea-o trezi.

După aproape două ore se sculă încetișor de pe scaun, îi scoase pantofii și o acoperi. Stinse toate luminile, în afara lămpii de birou.

Ceva mai târziu se duse la baie, se spălă pe dinți, lăsă lumina aprinsă și ușa băii deschisă și stinse lampa de birou. Își scoase pantofii și se întinse cu multă precauție lângă Norina.

Îi asculta respirația liniștită și abia îndrăznea să respire el însuși. Stătea lungit pe pat și-și dorea să nu se facă ziuă nicicând.

Judecând după rărirea circulației, ora era înaintată când o auzi respirând diferit. Pesemne se trezise și încerca să se orienteze. O simți ridicându-se încet din pat. Fabio se prefăcu dormind. O auzi ducându-se la baie. Când ieși, văzu în lumina ce se ivea prin ușa deschisă a băii că-și scosese costumul. Nu mai avea pe ea decât chiloții și maioul și se strecură din nou în pat.

Când se trezi de-a binelea, Fabio simți sânul Norinei în mâna lui stângă. Nu îndrăznea să se miște.

În ritm milimetric își mișcă totuși mâna de la sânul stâng spre sânul drept. Simți cum i se întăresc sfârcurile.

Abia acum deschise ochii. Când se obișnuiră cu lumina slabă, văzu că ea îl privește. Se aplecă spre ea și o sărută.

Ea îi răspunse la sărut, cu un fel de disperare.

— Nu e bine ce facem, suspină ea o dată.

— Nu, nu e bine, gâfâi el.

Fabio stătea întins pe spate, Norina se lipise de el. Se lumina de zi. Se auzea zarva vrăbiilor și bătaia ploii în pervazul ferestrei.

— Știi că ieri te-am văzut pentru prima oară plângând? șopti Norina.

O strânse mai aproape lângă el.

Cu puțin înainte de șapte, Fabio se sculă și puse un ceai la fiert. Când se pregătea să-l ducă la pat, Norina se sculase.

— Filmările încep la nouă și trebuie să mai trec pe-acasă, să mă schimb.

— Te conduc o bucată de drum, am oră de Tai Chi.

— Te-ai înscris la Tai Chi?

— Ca terapie. Pentru a-mi restabili echilibrul.

Sub duș i se păru că aude soneria. Când veni din baie, Norina zâmbea ciudat.

— A fost aici o fată de culoare. Ți-a lăsat vorbă că a trecut să-și ia la revedere, luna viitoare va fi la München.

— E o dansatoare din Guadalupe.

— Ce gen de dansatoare?

— Genul pe care ți-l imaginezi.

— E foarte frumoasă.

— Dacă-ți place genul acela.

— Și purta șiragul tău de corali.

Când drumurile li se despărțeau, Fabio întrebă:

— Și acum?

Norina ridică din umeri, fără să găsească un răspuns.

— Dacă vrei, te ajut să te uiți prin lucrurile lui Lucas. Eu știu exact ce căutăm.

Norina ezită.

— Te sun eu.

Nu știau dacă se cădea să se sărute sau nu și schițară un gest intermediar.

La Tai Chi, Fabio avu de astă dată numai succese. Aproape toate exercițiile îi reușeau fără ezitare: barza își întinde aripile; apucă pasărea de coadă; cântă la lăută; îmbrățișează tigrul și întoarce-te la munte; mâinile norilor la stânga, mâinile norilor la dreapta; prințesa de jad la războiul de țesut.

Numai la biciul în poziție chircită și la împingerea spre cele șapte stele mai întâmpină mici dificultăți.

La sfârșitul lecției, Horst Weber îl luă deoparte.

— Domnule Rossi, zise el pe un ton solemn, cred că ești pe cale să-ți regăsești centrul.

Fabio dădu din cap.

— Nu-i așa?

Ceva mai târziu, sub dușul fierbinte, se gândi la Norina și gustă senzația plăcută din centrul său.

Ploaia se oprise. Printr-o spărtură în pătura de nori, soarele de iulie lumina strada udă. Fabio se opri la clădirea care adăpostea cabinetul doctorului Vogel și-și luă bicicleta din subsol. După câteva sute de metri vechiul simț al biciclistului îi revenise. Se strecura prin trafic ca și cum n-ar fi avut niciodată probleme de echilibru.

Casa Florida nu avea un adăpost pentru biciclete. Și-o legă pe a sa în micul hol de intrare de lângă lift și urcă pe scări. Dorea să se întindă un sfert de oră în patul nestrâns și să simtă mirosul Norinei.

Doamna Mičič trecuse prin apartament și schimbase așternutul. Lenjeria lui călcată fusese așezată pe pat, cu un bilet prins deasupra, pe care scria: „De plată: 34".

Fabio înjură spiritul de ordine al sârbilor și trecu la laptop. Își înregistrase numele cel mai frecvent întâlnite ale specialiștilor în Immunoassay și încerca acum să le găsească adresele de

e-mail. În cazul celor mai mulți reușea de la prima căutare. Le trimise tuturor un mesaj cu același text.

Subiect: Moștenirea doctorului Andreas Barth

Stimate domn,

La reconstituirea cercetărilor doctorului Andreas Barth am dat de numele dumneavoastră. Doctorul Barth a decedat în luna aprilie a.c. În ultimele luni de viață lucrase intens la un proiect aparținând tehnicii de Immunoassay. Dacă doctorul Barth vi s-a adresat în calitatea dumneavoastră de specialist de frunte în acest domeniu, v-aș fi îndatorat să-mi trimiteți un e-mail de confirmare.

Cu salutări cordiale,
Fabio Rossi

Fabio își reprimă – pentru a câta oară azi? – impulsul de a-i telefona Norinei. Coborî și-și arse cerul gurii la pizzeria de vizavi. Vremea nu se decisese încă. Nori cu dungi cenușii goneau pe cerul de un albastru timid. Într-o dispoziție exuberantă, Fabio se lansă într-o conversație de specialitate privind aluatul de pizza cu vânzătorul de etnie curdă.

Când reveni, după nici un sfert de oră, în holul de intrare de la Florida, își găsi bicicleta în altă poziție. Aprinse lumina. Pneul din față era dezumflat. Și pneul din spate. Se uită mai de-aproape.

Cineva despicase cauciucurile cu un cuțit și introdusese ceva lunguieț în fiecare fantă. Scoase obiectele. Erau două batoane de ciocolată marca Chocofit.

Inima lui Fabio bătea nebunește. Urcase în apartament și încerca să se calmeze.

O mitocănie. Vandalism. O poznă pe potriva mediului ambiant. O confuzie de persoană. Dacă i se părea cuiva amuzant să-i bage altcuiva două batoane de ciocolată în cauciucurile bicicletei, erau șanse mari să aleagă marca Chocofit. O întâmplare. Cineva făcuse o glumă proastă.

Cineva cu o cheie de la ușă?

Dar nu era nevoie s-o aibă. La ora asta toate fetele erau acasă. Sunai oriunde și ziceai la interfon „poșta" și intrai numaidecât.

Încetul cu încetul, Fabio se liniști. Privită obiectiv, treaba nu era atât de gravă. Ceea ce-l tulbura ținea de factori emoționali: agresivitatea – trebuia să folosești un cuțit cu tăiș foarte ascuțit și să operezi o tăietură foarte brutală, ca să despici lateral două pneuri practic noi, întărite, bune pentru drumeție; perversitatea – două batoane de ciocolată înfipte în cauciurile căscate ale unei biciclete; și intruziunea în sfera sa privată. Ceva ce aparținea vieții sale personale fusese profanat în chip ostentativ.

Își aprinse o țigară și se duse la fereastră. Afară se desfășura circulația obișnuită a după-amiezii. Câțiva trecători pășeau prin fața casei. Pe partea cealaltă a străzii, un bărbat într-o manta de ploaie de culoare deschisă se uita în sus spre el.

Fabio plecă de la fereastră. Ce trebuie să facă?

Să sune la poliție? Și să reclame ce anume? Că-i băgase cineva două batoane Chocofit în pneuri? Că putea fi vorba despre o tentativă de intimidare din partea unui trust alimentar multinațional?

Dintr-odată își dădu seama cum se cuvenea să acționeze: să împiedice dispariția dovezilor. Își luă micul aparat de fotografiat dintr-un sertar, introduse un film și coborî tiptil scara.

Între etajul întâi și parter se stinse lumina pe scară. Fabio se întoarse cu câteva trepte mai sus. N-avea chef să ajungă la parter pe întuneric. Apăsă comutatorul. În aceeași clipă auzi ușa imobilului închizându-se.

Coborî restul treptelor cu precauție. Și cu aparatul gata de fotografiat.

Holul era pustiu. Bicicleta dispăruse.

Când reveni în apartament, îi sună mobilul. Sergentul-major Tanner.

— Cum vă merge? întrebă în maniera lui simțitoare.

— Tocmai mi s-a furat bicicleta.

— Era asigurată?

— Cred că da.

— Atunci să faceți reclamație. Numai dacă ați avea mare ghinion v-ar găsi-o.

Fabio renunță la intenția de a implica poliția.

— Domnule Rossi, trebuie să vă mai deranjez o dată. Am prelevat din casa cu grădină a rudei domnului Jäger câteva urme și am avea nevoie să ne ajutați cu niște lămuriri.

— Ce înseamnă asta exact?

— Nu vrem decât să închidem dosarul. Am descoperit amprente, urme, sânge, păr. Mai precis, urme de sânge și de păr pe o coadă de lopată. Păr roșcat, de altfel.

— Când să vin?

— Spuneți-mi când vă convine, iar eu încerc să obțin un termen de la laborator.

Fabio se oferi să vină într-o oră. Tanner îl sună iar ca să-i confirme că este așteptat peste o oră și jumătate.

Era bucuros să iasă din apartament. Și că avea un pretext întemeiat s-o sune pe Norina.

Răspunse robotul. Îi lăsă un mesaj: „Am fost chemat la laboratorul poliției ca să mi se ia o probă de sânge și una de păr. S-a găsit la Gourrama arma faptei. Sună-mă îndată ce poți".

Norina îl sună când mai era la laborator.

— Încă mai sunt la poliție. Lasă-ți mobilul deschis, te sun peste...

O privi întrebător pe laborantă.

— Zece minute, zise ea.

— ...peste zece minute.

Ea răspunse imediat când o sună.

— Ce armă a faptei? fu prima ei întrebare.

— O coadă de lopată. Foarte probabil asta e. Cu resturi de păr lipite pe ea. Resturi de păr roșcat.

La capătul celălalt al firului urmă o clipă de tăcere. Apoi Norina spuse:

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie. Trebuie să așteptăm rezultatele de la laborator. Dar cum spuneam, părul e roșcat.

Ea tăcu un timp. Apoi:

— Ziceai că m-ai ajuta să mă uit prin lucrurile lui. Când ai avea timp?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Astă-seară? La șapte?

— Aduc ceva de mâncare.

Grazia Neri tot mai era pornită contra lui Fabio. Dar cel puțin se abținu să-i surâdă. „*È un peccato*", își emise ea comentariul dezaprobator în privința lui Lucas. Referindu-se la păcatul mortal al sinuciderii.

Fabio îi ceru vânzătoarei o jumătate de kilogram de *ravioli à la ricotta* proaspete, unt sărat, salvie, o bucată de parmezan, niște șuncă de Parma și două sticle de Barolo. Pepenele și-l alese singur. Lângă standul din fața magazinului mirosi cinci până să se decidă.

În timp ce vânzătoarea îi ambala cumpărăturile, Grazia îl chestionă în privința înmormântării.

— A fost multă lume?

— Destulă.

— O ceremonie frumoasă?

— Relativ.

— O slujbă catolică, sau luterană?

— Nici, nici.

— Iudaică?

— N-a fost nici o ceremonie religioasă.

— Cum vine asta? întrebă Grazia, consternată.

— Nu-i așa de simplu, Grazia.

— Te cred.

Când Fabio ajunsese pe trotuarul celălalt, în fața casei Norinei, Grazia tot mai clătina din cap. Sau abia își reluase gestul?

Norina îl aștepta în pragul ușii întredeschise a apartamentului. Era palidă. Cearcănele i se adânciseră. Îl pofti înăuntru cu un zâmbet grav.

Fabio încercă să nu privească în jur. Dar simți schimbările. Oglinda de deasupra comodei era înlocuită cu un afiș de film, lângă ușă se afla un cuier cromat, mocheta din antreu dispăruse, parchetul de sub ea fusese de curând dat cu ceară și acoperit cu un strat protector.

Duse cumpărăturile în bucătărie. Părea neschimbată. În afara unui storcător de portocale care se afla lângă mașina de espresso.

Ușa spre micul balcon al bucătăriei era deschisă. Se înghesuiau aici trei ghivece cu fire de canabis. Lucas le cultiva. Era, s-ar fi putut spune, un fumător ocazional. Ca să-și demonstreze lui însuși că nu e un filistin, cum îl ironiza Fabio.

Fabio despachetă cele aduse și începu să taie pepenele. Norina prelua trierea resturilor. Hârtie la hârtie, material plastic la gunoi, sâmburii de pepene la compost. Purta o fustă strâmtă, lungă până la genunchi, pantofi cu talpă plată și un pulover larg și subțire de bumbac, sub care se contura când și când, la unele mișcări, un sân. Totul era în nuanțe pe cât posibil depărtate de negru.

Fabio decupă marginile de grăsime ale șuncii, rulă feliile și le așeză pe două farfurii, alături de bucățile de pepene. Apoi deschise o sticlă de vin.

— Doar dacă bei tu. Am băut ieri prea mult.

Fabio astupă sticla și o puse la locul ei inițial de pe masă. Tăie untul în bucăți și le aruncă într-o tigaie pe care o așeză pe plită. Spălă salvia și mărunți frunzele deasupra untului care se topea treptat.

Se așezară la masa de bucătărie și mâncară antreul. Nici unul din ei nu voia să rostească vreun cuvânt greșit. În bucătărie se răspândi mireasma untului cu salvie.

După masă, Norina îl duse în camera care înainte fusese a lui. Acum se aflau aici un birou, un scaun și un fotoliu pe care Fabio le cunoștea din locuința lui Lucas. Pe jos stăteau de-a valma niște cutii, unele goale, altele pline, sau umplute pe jumătate. De un perete erau sprijinite rafturi și vergele de fier, aparținând unei biblioteci demontabile.

Așezară o cutie în mijlocul încăperii și începură s-o umple cu lucrurile risipite în jur. Când nu mai rămăsese nimic pe jos, porniră să trieze conținutul cutiilor.

Orice filă, notiță, tăietură de presă, orice documentație sau manuscris, tot ce se adunase într-o scurtă existență de gazetar era socotit de doi oameni suficient de important pentru a fi – probabil pentru o ultimă oară – luat la mână, examinat, evaluat și pus deoparte.

Până la miezul nopții stătură chirciți pe podea, schimbând prea puține vorbe, și munciră la ce lăsase în urmă Lucas Jäger. Din oră în oră cel dispărut era tot mai prezent în cameră, iar Fabio tot mai consternat să constate cât de mult contase el în viața lui Lucas. Dădu peste dosare întregi cu documentații pentru articole de Fabio Rossi; se iviră însemnări scrise de mâna lui Fabio pe dopurile unor sticle de bere sau pe niște note de plată de la restaurant; *post-it*-uri, conținând prostioare lipite de Fabio pe ecranul calculatorului lui Lucas; însemnări marginale ale lui Fabio Rossi pe pagini de manuscris ale lui Lucas Jäger; fotografii ale lui Fabio cu Lucas, poze ale lui Fabio Rossi cu Norina Kessler.

Nici urmă de însemnările doctorului Barth.

Când stinseră lumina în cameră și închiseră ușa, Norina spuse:

— Acum mi-ar face bine un pahar de vin.

Fabio destupă sticla și umplu două pahare. Ciocniră, stând la masa de bucătărie.

— Pentru Lucas, spuse Norina.

— Pentru Lucas.

Băură în tăcere. După un lung răgaz, Fabio spuse:

— Nu știam că am contat atât de mult pentru el.

Norina dădu din cap.

— „Fabio spunea. Fabio e de părere. Așa a procedat Fabio mereu." Fabio și iar Fabio.

— Probabil că te-a călcat pe nervi.

— Când ne certam, o făceam cel mai des din cauza ta. Era descumpănit de felul cum te schimbaseşi. Pentru el se prăbuşise o lume. Şi totuşi nu admitea nici un reproş la adresa ta.

Norina mai luă o înghiţitură de vin. Obrajii ei îşi redobândiseră un pic de culoare.

— Ştii că aveam dispute pentru că refuzam să te vizitez la spital? Făcea apel la conştiinţa mea când refuzam să-ţi răspund la telefon şi nu reacţionam la mesajele tale. Cred că ar fi vrut să mă bage cu mâna lui în patul tău.

— Ciudat.

— Mi-a spus odată că ai avut parte de miracolul celei de-a doua şanse. Şi că nu ne este îngăduit să-l distrugem.

— Miracolul celei de-a doua şanse. Şi asta din gura unui ateu!

Umplu din nou paharele.

— Hai să bem un ultim pahar înainte să plec.

— Ai venit cu bicicleta?

Fabio se întrebă dacă e cazul să-i relateze adevărul, apoi se limită să spună:

— Mi-a fost furată.

— Costisitoarea ta bicicletă de aluminiu?

— Strada pe care stau nu este tocmai un loc sigur pentru biciclete costisitoare de aluminiu.

Norina ezita.

— Poţi să dormi aici.

Fabio o privi în ochi şi spuse:

— Mi-ar plăcea.

— Pe divanul pentru oaspeţi, O.K.?

— O.K., răspunse Fabio, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la altceva.

— Ce s-a întâmplat ieri... stătu pe gânduri ...a fost un act de disperare. Mă şi îmbătasem.

— Mie mi s-a părut frumos.

— Un act frumos, la beţie şi din disperare.

Când pregătiră împreună divanul, Norina spuse:

— În ultimele sale două zile, Lucas a locuit sus la Gourrama. Poate că documentele pe care le căutăm sunt printre lucrurile lui de acolo. Ai vrea să ne ducem mâine să verificăm? Sunt liberă după-masă. Nu se filmează. E sărbătoare națională.

Fabio insistă ca ea să folosească prima baia. Se așeză lângă fereastra deschisă și privi în noapte. Șirul de case de vizavi era cufundat în întuneric. Numai vitrina Pizzicheriei Neri era luminată. Ca să-i sperie pe hoți, conform teoriei răposatului Franco Neri.

Norina ieși din baie.

— Ți-am pus un prosop și o periuță de dinți.

Își dădură o sărutare de noapte bună. Ea mirosea a pastă de dinți și a cremele ei misterioase.

— Dacă am găsi dovezile, poliția n-ar fi oare obligată să ia în considerare și eventualitatea unei crime?

— Cred că da.

— Închipuie-ți: eu îmi ziceam că am pe conștiință sinuciderea lui, când e posibil să fi fost ucis.

— Nimeni nu are pe conștiință sinuciderea altui om.

A doua zi dimineața, Fabio se afla devreme, după ora șapte, în magazinul Graziei Neri. Ea îl măsură plină de obidă.

— *È un peccato.*

De astă dată era vorba despre păcatul de a înnopta la o proaspătă văduvă.

Dar îi oferi cafeaua ei neagră și dulce și o felie de pâine prăjită, cu salam.

— Șuncă ați avut ieri-seară, remarcă ea cu reproș.

Când intră în holul Casei Florida, bicicleta lui revenise la locul ei.

Se apropie prudent. Pneurile erau absolut noi și umflate cum se cuvine.

Urcă scările cât de repede putu și se încuie în apartament. Sprijinit de tăblia mesei, așteptă să-și recapete suflarea.

Nu-și dădea seama ce-l înfricoșa mai mult: mutilarea bicicletei sau înapoierea ei în formă intactă. Era ca și cum cineva dorea să-i demonstreze că poate intra și ieși în casa unde locuia el oricând poftea și să procedeze după bunul său plac cu un obiect care-i aparținea. Poate și cu el însuși?

Abia sub duș, când funcționarea imprevizibilă a bateriei îi abătu atenția, începu să se destindă. Îi trecu prin minte o explicație inofensivă a incidentului: un copil își îngăduise o poznă cu bicicleta lui și părinții dreseseră situația, înainte de a da de bucluc.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât versiunea lui i se părea mai plauzibilă. Iar când, la bărbierit, i se păru că percepe vibrația lamei și pe partea dreaptă a buzei, izbuti chiar să-și reorienteze gândurile spre Norina. Instantaneu se simți mai bine.

Aveau să se regăsească. Totul prevestea că așa urma să se întâmple. Poate nu azi și nici mâine. Dar curând. Ea avea să-i susțină procesul de uitare și să-i dea o a doua șansă. Harul celei de-a doua șanse.

Se îmbrăcă și-și porni laptopul. Pe server apăreau trei răspunsuri la apelul său. Două din ele exprimau regretul expeditorilor de a nu putea fi de ajutor. Nu fuseseră contactați niciodată de doctorul Barth.

Al treilea cuprindea următoarele:

Stimate domnule Rossi,

Referitor la mesajul dvs. adresat profesorului Weider, vă rog să mă contactați îndată ce citiți acest text.

Cu salutări cordiale,
Duliman Boswell

Dedesubtul numelui era trecut un număr de mobil, pe care Fabio îl formă imediat.

— Da, se auzi o voce.

— Domnul Boswell?

— Da.

— Fabio Rossi. Am primit mesajul dumneavoastră. Este vorba despre doctorul Barth.

— A, domnul Rossi. Vă mulțumesc că ați răspuns atât de repede. Ne putem întâlni? Am informații importante privind tema care vă interesează.

— Desigur. Când? Unde?

— Cunoașteți localul Blue Nile? E agreabil de liniștit la ora asta.

— Dar e deschis numai pentru membri.

— Menționați numele meu dacă ajungeți înaintea mea. Puteți să veniți într-o jumătate de oră?

Fabio își puse în geantă două carnețele și reportofonul și se sui pe bicicleta sa cu pneuri noi.

Era o zi blândă, cu o lumină de un cenușiu deschis, nedecisă dacă să rămână uscată. Fabio trecea prin circulația înceată a zilei de sărbătoare și se gândea la interlocutorul său telefonic. Vocea lui îl iritase cumva: i se părea cunoscută.

Localul Blue Nile era amenajat așa cum designerul de interior își închipuise probabil clubul unor ofițeri englezi din Cairo în perioada colonială. Multă piele și alamă, mult lemn de mahon. Căști coloniale, cópii ale unor obiecte străvechi descoperite în morminte, fotografii colorate din anii '20, înfățișând călătorii pe Nil, șantiere arheologice și plimbări călare pe cămile.

În local nu era nimeni în afara unui chelner cu o eșarfă roșie petrecută peste mijloc, care-l întâmpină pe Fabio imediat.

— Am o întâlnire cu domnul Boswell.

— N-a ajuns încă. Dar dacă doriți să luați loc între timp, iată unde stă domnul Boswell de obicei.

Arătă spre un mic grup de scaune, pe jumătate disimulat de un paravan egiptean.

— Ce ați vrea să vă aduc?

Fabio comandă un espresso. Chelnerul aduse o căniță de cupru cu o cafea arabică tare și dulce și o farfurioară cu dulciuri orientale.

„Ciudat loc pentru o întâlnire cu un om de știință", își spuse Fabio. Își așeză unul din carnețele și reportofonul pe masă.

După scurt timp văzu doi bărbați la intrare. Unul rămase în picioare lângă ușă, al doilea se îndreptă spre el.

Falsul doctor Mark.

Fabio se ridică.

— Așteptați de mult, domnule Rossi? Dar vă rog, stați jos.

Fabio strânse mâna care i se întindea. Amândoi se așezară.

— Sunteți Duliman Boswell?

Omul arătă spre reportofon:

— E pornit?

Fabio negă.

— Așa și trebuie să rămână. Suntem *off the record.* Da, eu sunt Duliman Boswell. Scuzați-mi prestația de la întâlnirea noastră precedentă. O mică măsură de precauție.

Fabio își simți inima bătându-i nebunește în piept.

— Cine sunteți de fapt?

— Un colaborator al firmei Lemieux.

— Care este sarcina dumneavoastră?

— În sensul cel mai larg: pază și protecție!

Chelnerul aduse un ulcior cu ceai verde, pe care-l turnă, cu gesturi oarecum ceremonioase și de la o remarcabilă înălțime, nou-venitului într-un păhăruț pictat.

— Văd că preferați cafeaua, remarcă Boswell. Firesc pentru un italian.

— Nu sunteți un colaborator al profesorului Weider.

— Să spunem așa: profesorul Weider este un colaborator al nostru. Tot în sensul cel mai larg. El mi-a transmis mesajul dumneavoastră.

O voce feminină, catifelată începu să cânte în arabă.

— Fairuz, spuse visător Duliman Boswell, de la pază și protecție. O cunoașteți?

Fabio negă.

— N-ați fost încă niciodată în Egipt.

— Ce știți despre doctorul Barth?

Boswell sorbi încetișor din ceai.

— Doctorul Barth a fost un cercetător extrem de talentat.

Puse paharul pe masă și-și privi una dintre unghiile lustruite, ascuțite cu pila.

— De neînțeles fapta lui. Odată ce putea fi la adăpost de orice nevoi materiale.

— Lemieux l-a cumpărat?

— Nu pe el. Invenția lui. Un procedeu ultrasensibil de detectare a prionilor în alimente. Exact ceea ce aștepta lumea întreagă.

— Și de ce nu se aude în lumea întreagă nimic despre acest procedeu?

— Încă nu e totul finisat. Dar curând vom fi gata. Așa mi s-a spus din partea departamentului nostru de cercetări.

— De ce nu l-a finisat el însuși?

— Din diferite motive. Unul fiind legat de patronul lui. Condițiile contractului său trebuie să fi fost deosebit de neavantajoase – personal n-am luat parte la negocieri. Datorită faptului că ne-am implicat, se ivise pentru el posibilitatea unei soluții mult mai lucrative.

— Și firma Labag a fost de acord ca el să rateze șansa asta?

— Firma Labag este în proporție de sută la sută o filială de-a noastră.

— A fost dintotdeauna?

— Asta nu, acceptă Boswell cu modestie.

Tonul omului începu să-l calce pe nervi pe Fabio.

— Iar prionii din ciocolată au influențat cu siguranță reglementarea financiară?

— Evident. Imaginați-vă ce agitație s-ar fi stârnit. Aveți idee câtă ciocolată se consumă anual numai la noi?

— Patru kilograme pe cap de locuitor, răspunse Fabio.

— Aproximativ atât. Ca într-o bună zi să apară într-o gazetă zvonul că s-au găsit prioni în ciocolata Lemieux.

— Nu zvonul, corectă Fabio, ci dovada.

— Dovada oferită de un procedeu aflat abia în curs de elaborare. Nu, nu: doctorul Barth a luat decizia corectă când a ajuns la o înțelegere financiară cu noi.

— El pare să fi fost de altă părere.

Boswell își ridică mâinile într-un gest de regret și apoi le lăsă să cadă.

— Cel puțin văduva lui profită azi de faptul că el a avut simțul răspunderii.

Fabio râse scurt. Omul de la ușă îi aruncă o privire.

— Iar apoi, când ați crezut că ați aranjat lucrurile la modul cel mai plăcut și ați ascuns toată treaba sub covor, am apărut eu.

Boswell nu avu cum să răspundă decât după ce-și înghiți ceaiul. Dar aprobă din cap chiar înainte.

— Exact. Atunci ați apărut dumneavoastră.

— Presupun că ați încercat să mă cumpărați și pe mine, iar când n-a mers, v-ați adresat lui Jäger, ca să mă influențeze. Iar când nici asta n-a mers, am încasat o lovitură în cap. Cu cât l-ați plătit?

Boswell își turnă un alt pahar de ceai. Nu chiar de la înălțimea practicată de chelner, dar de la o înălțime suficientă ca să se formeze puțină spumă.

— Rolul domnului Jäger a fost altul. El n-a intrat în scenă decât mai târziu, abia când v-ați reluat investigațiile și v-ați făcut apariția la Labag. A încercat să ne convingă că nu urmăriți altceva decât să vă umpleți golul de memorie. Și că nu vă amintiți de treaba cu noi. A insistat mult în acest sens.

Lui Fabio nu-i veni în minte nici un răspuns. Își duse ceașca de cafea la buze, observă că era goală și o lăsă din mână. Boswell bătu din palme. Chelnerul se ivi imediat. Boswell zâmbi mulțumit.

— Vedeți, aici punem mare preț pe autenticitate.

Comandă o nouă cafea pentru Fabio.

— De aceea l-am înlocuit eu atunci pe doctorul Mark. Voiam să mă lămuresc personal cât de extinsă era amnezia dumneavoastră. N-am fost cu totul mulțumit de rezultat. L-ați menționat prea des pe doctorul Barth. I-am spus asta și domnului Jäger. Dar el nu voia în nici un caz să mă implic.

Chelnerul aduse cafeaua. Fabio nu se arătă dornic s-o bea.

Boswell continuă:

— Dar nu ați încetat să anchetați. V-ați dus la Amalfi. Ați fost la Polvolat. Atunci n-am mai avut altă soluție, chiar ținând seama de situația dumneavoastră specială, decât să-l înștiințez pe domnul Jäger că acum vom acționa.

— Și? Cum a reacționat?

— Foarte stângaci. La ultima noastră întâlnire...

— ...în holul de la Europa...

Intervenția lui Fabio îl încurcă pentru o clipă pe Boswell, dar apoi vorbi mai departe:

— La ultima noastră întâlnire, în holul de la Europa, m-a amenințat pe față că va publica el însuși toată chestiunea, ca să vă scoată pe dumneavoastră din cauză și de sub amenințarea pericolului. Am fost obligați să luăm foarte în serios spusele lui. Am pornit de la ipoteza că avea o copie a documentelor. Apoi, cum știm, el a ales o altă cale. Mie personal mi-a părut foarte rău. N-ar fi fost nevoie. M-a impresionat loialitatea tânărului ăstuia. Și pentru el ar fi existat alte soluții, mai pozitive.

Fabio rosti întrebarea care-l preocupa de mult:

— Cu cât l-ați plătit?

Boswell răspunse și acum cu sobrietate:

— Cu 800 000 de dolari. La cursul de atunci, asta însemna ceva mai puțin 1,4 milioane de franci elvețieni.

Era totuși mai mult decât presupusese Fabio.

— Dar nu lui i-am plătit această sumă. Ci dumneavoastră, domnule Rossi, dumneavoastră. Domnul Jäger a rămas intratabil.

Lui Fabio i se păru că o micuță mână rece îl apucă de ceafă. Nu putea să scoată nici o vorbă. Nu putea să se miște.

Boswell se ridică.

— Acestea voiam să vi le reamintesc, domnule Rossi. Considerați informația drept contribuția mea personală la reconstituirea amintirilor dumneavoastră.

Arătă spre masă.

— Evident, consumația mă privește. Iar dacă mai doriți ceva, nu vă sfiiți să comandați.

Fabio îi ignoră mâna întinsă.

— Și scuze pentru povestea cu bicicleta. Oamenii mei sunt câteodată cam puerili.

Fabio privi în urma lui Boswell, care se îndrepta spre ieșire. Omul de acolo îi ținu respectuos ușa deschisă.

Nu îndrăzni să se suie pe bicicletă. Nu știa cât mai rămăsese, buimac, la Blue Nile. Cândva îl sunase pe Fredi, spunându-i că trebuie să-l vadă urgent.

Fredi nu se arătă încântat. Era în drum spre debarcader. Intenționa să-și petreacă după-amiaza în compania câtorva prieteni, pe Libellula, iar seara să privească focul de artificii de pe lac. Dar Fabio insistă. Nu avea să-l rețină decât o jumătate de oră, îi promise.

Acum își împingea bicicleta spre Bertini. Localul nu se afla prea departe de Blue Nile.

Era cu putință? Atât de departe îl dusese evadarea într-un alter ego al său – cum se exprima doctorul Vogel?

Fredi ajunsese înaintea lui Fabio. Purta un tricou alb și un blazer încheiat la două rânduri, cu nasturi aurii și un blazon brodat, pe care scria Libellula. Bea un Martini alb, probabil băutura lui din zilele cu preocupări sportive. În completare, ceruse o farfurie cu câteva mici gustări. Localul era deocamdată gol, pe toate mesele scria rezervat.

— Ce bei? îl întrebă pe Fabio.

— Nimic. O întrebare: spuneai că, atunci când ne-am reîntâlnit pentru prima oară, aș fi vorbit despre lucruri care altădată nu mă interesau. De pildă despre bani.

Fredi îl privi în ochi, calm.

— Exact.

Pescui o felie de salam și împinse farfuria, câțiva centimetri, spre Fabio. Acesta făcu semn că nu ia nimic.

— De pildă, despre 800 000 de dolari?

— Întocmai.

— Unde sunt?

— Profitabil investiți. În firmă. Conform înțelegerii.

Își înfipse furculița într-o bucată de ceafă, o mestecă de două ori și o făcu să alunece pe gât cu un Martini alb.

Fabio izbi cu palma în masă.

— Fir-ar să fie!

Chelnerul le aruncă o privire iritată. Fabio își temperă vocea.

— Am venit la tine cu 800 000 de dolari și te-am rugat să-i investești pentru mine?

Fredi dădu din cap. Avea din nou gura plină.

— Bani lichizi?

Fredi rânji, înghiți și zise:

— Într-o sacoșă de iută de la un magazin bio.

— M-ai întrebat de unde am banii?

— Dacă ai fi vrut să-mi spui de unde-i ai, îi duceai la o bancă.

Fabio mai izbi o dată masa.

— La naiba! De ce nu mi-ai zis nimic despre asta?

Fredi îl privi netulburat.

— Am vrut să văd dacă-ți aduci aminte singur.

— Și dacă nu mi-aș fi adus aminte? aproape că țipa.

Fredi îl onoră cu zâmbetul său cel mai cuceritor.

— Atunci nici n-ai fi simțit lipsa lor.

21

Porniră după-amiaza spre Asociația de grădinari Waldfrieden într-un Renault galben cu logoul Mystic Productions. Circulația era redusă la minimum. Vremea rămăsese capricioasă. Abia ce loviseră picăturile grele de ploaie parbrizul, că Norina trebui să-și coboare apărătoarea de soare.

La un stop, ea se uită la Fabio cu coada ochiului.

— Dacă-ți vine atât de greu, pot să mă duc și singură.

— De unde ideea că-mi vine greu?

— Ești abătut.

— Doar obosit.

— Oricum te-aș înțelege – după tot ce s-a petrecut acolo sus.

Fabio reuși să schițeze un zâmbet melancolic.

— Au fost și întâmplări frumoase.

Semaforul se făcu verde, Norina demară.

Evident, ea avea dreptate. Fabio nu se simțea numai abătut, ci trăia o tăcută disperare. Din cauza lui însuși, din cauza celor lăsate în urmă și – mai grav – din cauza a ceea ce-l aștepta. Nu avea de ales, era dator să-i spună Norinei adevărul. Adevărul despre Fabio Rossi. Mărturisirea trebuia să ducă – fără urmă de îndoială – la sfârșitul definitiv al relației lor care abia începuse să se înfiripe din nou.

La marginea pădurii erau parcate mai multe mașini. Norina parcă lângă ele Renaultul. Scoase o sacoșă din portbagaj.

— Cârnați prăjiți, spuse, obligatorii într-o zi de sărbătoare națională.

O luară pe drumul principal, apoi cotiră pe cel lateral care ducea la Gourrama. Majoritatea căsuțelor și grădinilor erau împodobite cu lampioane, ghirlande și steguleț̦e. Oamenii, ocupați cu pregătiri festive, scrutau cu priviri îngrijorate cerul.

În fața casei cu obloane galbene femeia cu memoria slabă, suită pe un scaun, prindea o ghirlandă de beculeț̦e de un burlan. Bărbatul ei, jucătorul de cărți, căra în casă o ladă frigorifică. Fabio și Norina salutară cu o înclinare a capului. Li se răspunse la salut, dar sărea în ochi efortul celor doi de a-și reține comentariile până când tinerii aveau să se depărteze suficient ca să nu-i mai poată vedea și auzi.

Doamna Blatter, vecina proprietății Gourrama, avea musafiri. Două familii cu copii mici. Bărbații, de vârsta lui Fabio, întindeau în chip de copertină o foaie de plastic în fața casei. Ea însăși, ajutată de o fetiță, culegea mure.

Când îi zări pe Fabio și Norina, veni lângă poarta grădinii.

— Credeți probabil că mi-au sosit copiii și nepoții. Dar nu – sunt nepoții și strănepoții mei.

Apoi spuse cu un aer grav:

— Îmi pare atât de rău pentru Lucas. L-am mai văzut aici, chiar în ziua aceea. Arăta ca de obicei. Dacă ai putea să privești măcar uneori înăuntrul oamenilor…

Când își urară o seară frumoasă, adăugă:

— Ce bine că n-o să fie pustiu astăzi la Gourrama. Ar fi și mai trist.

Ploaia din ultimele zile înfrumusețase pe alocuri grădina părăginită. Îi priise mai cu seamă dovleacului, care năpădise brazda cu frunze mari, de un verde intens. Numai tulpinile subțiri ale tufelor de roșii se înălțau jalnice din iarbă. Cele câteva frunze care supraviețuiseră uscăciunii se prăpădiseră în bătaia ploii. Se vestejeau cenușii printre roșiile care putrezeau vlăguite, ca niște săculeți dezumflați.

Printre mure, vrăbiile își disputau recolta, printre fructele căzute din pomi zumzăiau viespile.

Unchiul lui Lucas – fratele bunicului său – se arătase bucuros când Fabio îl sunase și-i ceruse permisiunea să petreacă seara la Gourrama. Dacă era posibil, dar cu-adevărat numai dacă era posibil, îl îndemna să culeagă niște mure – erau cele mai bune pe care le știa. Și fructe. Fructe – câte putea să ducă. Fabio se gândise să treacă pe la bătrân și să-i lase câte ceva din recoltă.

Pesemne că fusese foarte ud peste tot când poliția își făcuse incursiunea. De-a lungul podelei de lemn a verandei, o cărăruie formată de urmele unei tălpi murdare ducea până la ușă. Înăuntru, cineva împrăștiase urmele în dâre inegale, folosind o cârpă udă. Și căutătorii de urme lasă urme.

Mirosea a umezeală și a mâncare stricată. Pe masă erau trei ziare, toate din 26 iulie, ultima zi de viață a lui Lucas. Lângă ele – un clasor de hârtii cu inscripția „materiale curente".

Pe colțar se înșirau patru cutii pline de acte, manuscrise și obiecte de birou.

Cea mai interesantă descoperire era ascunsă sub niște reviste vechi. Laptopul lui Lucas.

Pe patul de sus erau întinse câteva piese de îmbrăcăminte și lenjerie. Pe patul de jos, așternutul fusese lăsat nestrâns. În suportul de vase de lângă chiuvetă stăteau două farfurii. Lângă ele, o trusă de toaletă deschisă, un aparat de ras, o pensulă și un săpun de bărbierit.

În spatele unei perdelițe colorate de sub chiuvetă se găsea o găleată de gunoi. De aici venea duhoarea. Fusese aruncat acolo un prânz congelat, escalop garnisit cu smântână și niște colțunași, într-o pungă dublă. Punga cu colțunașii era intactă. Dar punga cu escalopul se umflase pesemne până plesnise.

Fabio duse găleata în grădină. Împreună, se apucară să facă puțină curățenie la Gourrama.

Mai târziu, când Fabio se așeză să examineze computerul, Norina se duse în grădină. Voia să culeagă pentru unchiul lui Lucas niște prune, poate și niște mure. Cerul arăta din nou ca și cum s-ar porni să se reverse din clipă în clipă.

Fabio se uita pe fereastră la Norina, care stătea sub prun, mișcându-se cu încetinitorul. Își lăsa capul pe spate, arunca o privire cercetătoare printre crengi, își întindea brațul, culegea un fruct, își îndoia brațul, își cobora mâna în coș. Grațioasă ca o dansatoare dintr-un templu. Mișcările ei erau mult mai armonioase decât tot ce văzuse vreodată la Tai Chi. Abia după un timp Fabio descoperi motivul încetinelii ei: nu voia să stârnească furia viespilor cu o mișcare bruscă.

Porni laptopul lui Lucas. Se întâmplă ceva ciudat: se auzi o melodie și pe ecran apăru urarea de bun venit în calitate de nou utilizator, fiind îndemnat apoi să urmeze instrucțiunile.

Laptopul lui Lucas solicita indicații de utilizare pentru o nouă punere în funcțiune. O etapă necesară numai la aparatele folosite pentru prima oară. Sau la unele reinstalate de curând.

Fabio urmă indicațiile și avu în scurt timp certitudinea: cineva șterse toate datele de pe hard disk și reinstalase sistemul de operare. Eventual Lucas. Sau altcineva?

Nu-i veni în minte decât Duliman Boswell. Și oamenii lui câteodată puțin cam puerili.

Un brusc curent de aer trânti ușa. Fabio tresări. Vântul agita copacii. Norina nu mai era afară sub prun.

Închise fereastra și ieși pe verandă. În depărtare, orașul se mai vedea luminat de soare. Dar mari corăbii de nori negri înaintau cu repeziciune în direcția lui. Norina fusese să culeagă mure și venea acum spre casă. În mâna stângă ținea un coș, în dreapta o găletușă de lapte. Vântul îi răscolea părul de pe frunte și-i lipea bluza de trup. Fabio îi ieși în întâmpinare și-i luă lucrurile din mâini.

— Ai găsit ceva pe laptop? întrebă ea când se refugiaseră în casă.

Fabio îi explică tot.

— Eu cred că se pot reconstitui niște date și după un hard disk șters. Datele mai sunt acolo. Trebuie găsit doar accesul la ele.

— Asta susține constant și neuropsihologul meu.

Stăteau la masă și se uitau la cum se juca vântul prin grădinile din Waldfrieden. Ploaia se lăsa așteptată. Dar ceva mai departe, spre apus, cădea cenușie și verticală dintr-un nor ca dintr-o pară de duș.

Momentul părea tocmai potrivit pentru o conversație neplăcută.

Dar care suporta totuși să mai fie amânată un pic.

Fabio goli pe masă conținutul primei cutii. Nimic care să semene cu însemnările unui cercetător. Un manuscris de aproximativ treizeci de pagini, cu dese reveniri asupra textului: era o povestire neterminată, cu titlul „În sfârșit". Diverse începuturi de poezii, pe lângă catrene și fragmente de versuri pentru melodii. Evident o colecție a încercărilor literare private ale lui Lucas. Câteva obiecte de care fusese atașat: un stilou inutilizabil; niște scoici mărunte, banale; un portchei cu stema orașului Innsbruck; câteva plicuri *par avion*, cu adresa scrisă de o mână de femeie, de al căror conținut nu se atinseră. Puseră totul la loc în cutie.

Conținutul următoarei cutii i se păru cunoscut lui Fabio. Material didactic din școala de jurnaliști. Fabio îl aruncase de mult pe al său. Cel al lui Lucas în schimb era plin de sublinieri cu markere de diverse culori.

Pe celelalte două cutii apărea inscripția „Interviuri și investigații". Conținea carnețele de care folosea și Fabio. Cele mai multe erau legate cu un elastic de o casetă audio. Toate purtau un titlu și o dată.

Vântul scăzuse în intensitate. Deasupra orașului scânteiau fulgere. Cu mare întârziere se auzeau și tunetele. Fabio și Norina stăteau la masă, aplecați asupra însemnărilor lui Lucas, ca doi copii asupra unor bricolaje de Crăciun.

Norina lăsase coșul cu prunele răscoapte lângă banchetă, pe podea. O mireasmă de fructe intrate în fermentație îi urcă lui Fabio în nări.

Dintr-odată totul îi apăru în față, ca și cum n-ar fi fost niciodată uitat.

Lucas era așezat la masa asta, ca Norina acum. El însuși stătea în picioare. Se certau. Era vorba despre scandalul Lemieux, cum numiseră ei proiectul. Fabio îi declarase lui Lucas decizia de a nu mai continua investigația. Lucas reacționa cu încăpățânarea de care numai el era în stare. Asculta atent și contracara fiecare argument, oricât de convingător, cu mereu aceeași clătinare dezaprobatoare a capului.

Mai cu seamă atunci când argumentul era legat de bani.

Fusese o ceartă urâtă. Fabio nu se dăduse în lături de la nimic: ironii, amenințări, insulte; îi amintise cu duritate lui Lucas că fără el n-ar fi ajuns nicăieri. Nu se alesese cu nimic decât cu mereu repetata, îndărătnica clătinare a capului.

În cele din urmă, Fabio răcnise:

— Pupă-mă-n fund! Povestea a murit, chit că ești de acord sau nu. Am predat însemnările lăsate de Barth!

Și Lucas răcnise la rândul lui:

— Iar eu le-am copiat!

Fabio ieșise din încăpere ca un apucat. Dar la cotitura drumului se răzgândise și făcuse cale întoarsă.

Ajuns la poarta grădinii, îl văzu pe Lucas venind din casă cu un pachet și dispărând sub verandă.

Goni într-acolo și-l văzu pe Lucas ascunzând pachetul.

Apucă o lopată cu o coadă de lemn groasă și porni spre Lucas.

În acest punct, rememorarea se oprea. Probabil îl subapreciase pe Lucas.

Ca pentru a sărbători ivirea celei de-a doua insule de aducere aminte în memoria lui Fabio, vântul sfâșie pentru o clipă pătura de nori. Soarele apunând lumină colonia de grădini ca pe un decor de film.

— Ce-i cu tine? întrebă Norina. Ești alb ca varul.

Fabio își ridică ochii spre ea.

— Mi-a venit în minte unde ar putea fi documentele.

Când ieșiră la aer, primele rachete lansate de câțiva copii nerăbdători se înălțau spre cerul care se lumina. În grădina doamnei Blatter, un șir de lampioane executau un dans exuberant pe sârma lor. Vântul bătea în copertina improvizată.

Fabio o luă înainte. Și spațiul de sub verandă avea nevoie de o debarasare urgentă. Dădură la o parte o scară care bloca accesul la butoiul de fructe.

Butoiul avea un capac, îngreunat cu cărămizi. Lângă butoi zăcea o foarfecă ruginită de tăiat vița-de-vie și o coasă știrbă.

Fabio puse totul pe podea și ridică apoi capacul. Din butoiul gol îi izbi mirosul unor fructe fermentate aici ani și ani la rând.

— Simți mirosul? întrebă el. Ca al prunelor din coșul tău. Mirosul lor mi-a trezit amintirile.

Se aplecă asupra butoiului și-și cufundă brațul în el. Cu vârfurile degetelor atinse un obiect. Îl apucă și-l trase afară.

Era un sac negru pentru deșeuri, conținând o cutie grea.

Singura sursă de lumină a încăperii era un bec incandescent, legănându-se deasupra mesei. Zăriseră rămășițele abajurului care-l acoperise cândva printre vechiturile de sub verandă.

De trei ore, Fabio și Norina studiau însemnările doctorului Barth. Majoritatea lor erau adnotate, pe *post-its*, de mâna lui Lucas, care le explica diferitele semnificații. Orice ar fi avut de obiectat cineva metodei de cercetare aplicate, suita dovezilor era copleșitoare.

Stăteau unul lângă altul și examinau filă cu filă. Afară începuseră artificii răzlețe, asemenea unor împușcături trase din ultimele cuiburi de rezistență ale unei țări de mult cucerite. De la un timp, Norina își pusese capul pe umărul lui Fabio.

Când parcuseseră ultima filă, o rânduiseră ordonat deasupra celorlalte și îndreptaseră cu mâna întregul teanc, punându-l la loc în cutia lui, apoi se duseră la fereastră. Priveau la semnalele luminoase, la fulgerările și sclipirile care scânteiau în noaptea vijelioasă.

Apoi, spontan, se sărutară, își scoaseră fără grabă veșmintele și porniră să reînnoiască, în patul strâmt și scârțâitor, alte amintiri, mai frumoase.

Cerul se arătă cruțător și nu plouă atunci când marele foc de artificii se aprinse deasupra lacului. Fabio și Norina, strâns lipiți unul de celălalt, rămaseră culcați sub pătura în carouri. Numai jerbele cele mai înalte, cele mai strălucitoare, cele mai spectaculoase intrară în câmpul lor vizual, înainte de a li se stinge treptat scânteierea, lucirea tremurătoare, licărul.

„Acum!" își spuse Fabio.

— Fabio, șopti Norina.

— Hmm?

— Fabio cel uitat...

— Da?

— ...cred că aș putea să-l uit și eu.

Fabio o trase pe Norina și mai aproape de el. Un buchet de proiectile luminoase înflori și apuse în depărtare.

— La fel și eu, șopti Fabio.

Abia se stinsese un ultim mănunchi de raze, că o ploaie tropicală începu să bată darabana în cartonul gudronat al acoperișului.

Fabio o înveli mai bine pe Norina.

— Ai fost vreodată la Amalfi?

— Nu.

— Știu un hotel acolo. Cu grădini suspendate și un lift ce coboară direct până la mare.

— Pare scump.

— Am ceva bani puși deoparte.

Două săptămâni mai târziu apăru pe prima pagină a ziarului *Sonntag-Morgen* cel din urmă text al lui Lucas Jäger. Purta titlul: „Cioco-șocul. Prioni în ciocolată".

Numele lui Fabio Rossi nu era menționat nicăieri.

M-au ajutat cu sfatul și ideile lor, mi-au acordat timpul și răbdarea lor:

Dr. phil. Peter Brugger de la Clinica Neurologică a Spitalului Universitar Zürich; prof. dr. med. Hans Landolt de la Clinica de Neurochirurgie a Spitalului Cantonal Aarau; Peter Locher de la Oficiul Federal pentru Circulație, Departamentul supraveghere, Secția de personal pentru circulația publică; dr. phil. Andreas U. Monsch de la Memory Clinic a Clinicii Universitare de Geriatrie Basel; dr. Esteban Pombo-Villar, Preclinical Research, la Novartis Pharma, și Giovanni Pucci, Secondo.

Tuturor le adresez mulțumirile mele.

Martin Suter

Romancierul și scenaristul elvețian Martin Suter (n. 1948 la Zürich), autor de mare succes tradus în peste douăzeci de limbi, a debutat târziu în literatură – la patruzeci și nouă de ani –, după ce a lucrat ca jurnalist și, o vreme, în domeniul publicitar. Și-a întrerupt de câteva ori activitatea desfășurată în orașul natal pentru a întreprinde lungi călătorii în lume, în cursul cărora a scris o serie de reportaje pentru cunoscuta revistă *GEO*. S-a făcut mai întâi remarcat prin scenarii de film și televiziune, prin texte satirice, scurte povestiri și, mai ales, prin rubricile săptămânale deținute în reviste ca *Weltwoche*, *NZZ-Folio*, *Zürcher Tagesanzeiger*. A publicat romanele: *Small World* (1997; Humanitas Fiction, 2012), *Die dunkle Seite des Mondes* (2000), ***Un prieten perfect*** (*Ein perfekter Freund*, 2002), *Lila, lila* (2004), *Diavolul din Milano* (*Der Teufel von Mailand*, 2006; Humanitas Fiction, 2008), *Der letzte Weynfeldt* (2008), *Der Koch* (2010), *Allmen und die Libellen* (2010), *Allmen und der rosa Diamant* (2011). *Small World* a fost ecranizat în 2010 (cu titlul *Je n'ai rien oublié*), avându-i pe Gérard Depardieu și actrița de origine română Alexandra Maria Lara în rolurile principale. Printre premiile și distincțiile obținute de Suter se numără: Premiul Cantonului Zürich, 1997, pentru *Small World*; Prix du premier roman étranger, 1998, pentru traducerea romanului *Small World* în Franța; Premiul german pentru literatură polițistă, 2003, pentru *Ein perfekter Freund*; „Bufnița de Aur", acordată autorului de Editura Diogenes pentru un milion de cărți vândute, 2004; Premiul Friedrich Glauser, 2007, pentru *Diavolul din Milano*.

Romanul *Un prieten perfect* este tradus în peste cincisprezece limbi. Filmul omonim – *Un ami parfait* – poartă semnătura regizorului francez Francis Girod, avându-i în rolurile principale pe Antoine de Caunes, Carole Bouquet și Martina Gedeck.

Un roman puternic despre criza de maturizare a unui tânăr. Un psihothriller despre prietenia dintre doi bărbați. O poveste cu tramă polițistă pe fundalul unei secvențe acute din viața cotidiană. La treizeci și trei de ani, ziaristul de investigații Fabio Rossi se trezește pe un pat de spital, vegheat de o tânără care se pretinde iubita lui. Dar chipul femeii îi este complet necunoscut. Mai mult, el nu-și amintește nici propriul trecut: ultimele cincizeci de zile i-au dispărut din memorie. La fel cum din laptop i s-au șters toate fișierele. Fabio pornește în căutarea adevărului despre sine, dar imaginea cu care ajunge să se confrunte îl șochează profund.

„Suter își demonstrează încă o dată magistral forța narativă: stilul lui este elegant, simțul dialogului – subtil, iar mâna care conturează personajele și creează suspans – sigură."

Die Weltwoche

„Martin Suter a creat un amestec perfect echilibrat de roman psihologic și roman polițist."

Der Spiegel

ISBN 978-973-689-554-8

Pe copertă © Anitabonita | Dreamstime.com